

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.390 • 1,90 €

11 • maig • 2006

«La saviesa és la filla
de l'experiència»
Leonardo da Vinci

La festivitat de la Mare de Déu convoca milers de fidels i tots els bisbes de les diòcesis catalanes

Cimera jubilar a Montserrat

La festivitat de la Mare de Déu de Montserrat s'ha viscut enguany a l'abadia sota el signe del jubileu. El 125è aniversari de la coronació canònica de la imatge i de la seva proclamació com a patrona de Catalunya ha estat motiu de gran solemnitat, alhora que una oportunitat perquè els nombrosos fidels que aquest dia pugen a Montserrat a venerar la Mare de Déu es renovin espiritualment i conformin més intensament les seves vides al camí de l'Evangeli.

Els bisbes de les deu diòcesis catalanes també s'han volgut fer presents aquests dies a Montserrat, on han aprofitat per celebrar la reunió número 179 de la Conferència Episcopal Tarraconense. En el comunicat posterior a la trobada es van fer ressò de diversos temes polèmics, especialment pel que fa a l'Estatut. Els prelatos en van valorar positivament alguns aspectes, tot i que també van mostrar la seva preocupació davant d'altres, com ara el tractament que es fa de la dimensió ètica de la vida, el matrimoni i la família, la dignitat de la persona humana,

Foto: Andreu Olivé/Regió7

la llibertat d'ensenyament i el respecte pels més dèbils. Des de la Tarraconense, però, s'ha volgut deixar molt clar que «serà cada persona la qui haurà de fer un

discerniment just i equitatiu per decidir responsablement la seva posició davant el referèndum».

Pàg. 17 i 18

en primer pla

Setmana de la Família a Catalunya

A petició dels delegats diocesans de la Pastoral Familiar i com a preparatiu de la V Trobada Mundial de la Família que tindrà lloc a València el proper mes de juliol, els bisbes catalans van impulsar la celebració de la Primera Setmana de la Família a tot Catalunya. Cada diòcesi va organitzar les activitats que va considerar pertinents d'acord amb els seus propis mitjans i interessos (xerrades, pregàries, cinefòrums, trobades, etc.). Tots van disposar, com a material de treball, d'un opuscle publicat per l'arquebisbat de Barcelona amb el mateix títol que el lema de la Setmana: «Viure en família encomana la fe.»

Pàg. 3, 4 i 5

Declarada basílica l'església de Santa Maria de Castelló d'Empúries

L'església de Santa Maria de Castelló d'Empúries ha estat distingida amb el títol de basílica menor. A través d'un decret emanat de la Congregació de Culte Diví i Disciplina dels Sagraments amb data de 4 d'abril, el papa Benet XVI ha concedit a l'església parroquial de Castelló d'Empúries un títol que la converteix en la segona basílica menor del bisbat, després de la catedral. S'han tingut en compte la monumentalitat del temple, la vida litúrgica intensa, la participació dels fidels i la tasca pastoral i caritativa.

Pàg. 22

L'Evangeli de Judes

L'anomenat Evangeli de Judes és un manuscrit dels segles III-IV, escrit en llengua copta i descobert a Egipte. Aquest text gnòstic explica «les revelacions secretes» que Jesús hauria comunicat a Judes pocs dies abans de la seva Passió. A més, segons aquest escrit, Judes no se suïcida sinó que entra «en un núvol lluminós», al regne etern, al costat de la «generació gran i santa». L'Evangeli de Judes fa un atac frontal a l'Església dels dotze apòstols i, en canvi, «canonitza» Judes, el «tretzè» apòstol. En aquest número Armand Pujg i Tàrrach, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, i Josep M. J. L. Giménez Ramos, escriptor, analitzen l'Evangeli de Judes.

Pàg. 27

Noces d'or de l'entronització de la Moreneta a la catedral de Lleida

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 53 màrtirs de la guerra civil pujaran als altars

Pàg. 9 Presentat el Pla Pastoral de la CEE per al període 2006-2010

Pàg. 19 Festa de la Divina Misericòrdia a Catalunya

Pàg. 25 Jornada d'estudi sobre l'encíclica «Deus caritas est»

Pàg. 30 Els comunicadors reflexionen sobre Joan Pau II i la televisió

Editorial

Els bisbes i l'Estatut

El monestir de Montserrat va viure el 27 d'abril passat una de les celebracions més emotives en la festa de la seva patrona. No podia ser d'altra manera: se celebrava el 125è aniversari de la proclamació de la Moreneta com a patrona de Catalunya. No van faltar lògicament a la cita els bisbes catalans, tampoc els polítics encapçalats pel president de la Generalitat, el Sr. Pasqual Maragall, i el líder de l'oposició, Artur Mas. El poble fidel com era esperable va omplir de gom a gom aquell dia la basílica i en general cada racó del monestir i voltants.

La commemoració va coincidir amb el debat sobre l'Estatut de Catalunya, i amb la reunió dels bisbes de la Tarraconense, que van decidir aprofitar l'ocasió per donar la seva opinió i les seves recomanacions pastorals sobre el projecte estatutari que haurà de ser proposat a consulta popular. Aquesta declaració era esperada amb gran expectació pels mitjans de comunicació, per aquest motiu els titulars de la majoria van fer referència al comunicat dels bisbes i a la reacció de la classe política.

Com calia esperar l'episcopat català no s'ha pronunciat de forma explícita sobre com ha de ser el vot dels catòlics. No ho ha fet en cap moment recomanant quina formació política s'ha de votar o indicant una postura determinada en un referèndum. Tampoc en aquesta ocasió, els bisbes no s'han pronunciat pel sí, pel no, pel vot en blanc, el nul o l'abstenció, s'han limitat a demanar als cristians una reflexió en consciència sobre el text de l'Estatut abans d'emetre el vot, encara que han mantingut una postura crítica a diferents aspectes ètics dels articles de l'Estatut i, especialment, a l'esperit del Títol Primer, molt allunyat de l'humanisme cristià.

Concretament, els bisbes discrepen de l'apartat Drets i Deures en «com tracten la dimensió ètica de la vida, el matrimoni i la família, la dignitat de la persona humana, la llibertat d'ensenyament pròpia d'una societat democràtica i pluralista i el respecte

cap als més febles, sobretot els no nascuts i els malalts terminals».

D'aquesta manera, la declaració episcopal confirma que el vot dels cristians catalans estarà ben dividit. Coneguts polítics que són catòlics practicants com l'expresident Jordi Pujol, l'actual líder de l'oposició, Artur Mas, o el democristià Josep Antoni Duran Lleida, no només sabem certament el que votaran, sinó que a més faran campanya clara i explícita a favor del sí. D'altres cristians com la plataforma E-cristians, que dirigeix l'antic líder convergent Josep Miró i Ardèvol, ja han expressat clarament la seva postura i ha afirmat que no es pot donar un vot afirmatiu a l'Estatut mentre mantingui l'actual Títol Primer, per la qual cosa recomanen el vot contrari o l'abstenció.

A diferència d'unes eleccions generals on hi ha múltiples opcions en tots els vèrtexs del ventall polític, en el cas d'un referèndum les possibilitats es redueixen, i es donen circumstàncies certament curioses. En el camp polític, ens trobarem persones que votaran el mateix i que pertanyen a extrems oposats: uns hi votaran en contra perquè pensaran que atempta contra la unitat d'Espanya i uns altres ho faran perquè creuran que és poc nacionalista per a Catalunya. També serà curiós com coincidiran en el vot contrari catòlics compromesos que no poden acceptar aquest Estatut perquè queda allunyat dels principis cristians, amb anticlericals i laïcistes que per pertànyer a organitzacions d'extrema esquerra o d'àmbit independentista veuen insuficients els plantejaments polítics de l'Estatut.

Sigui quin sigui el vot de cada cristià, i també el resultat del referèndum, el que està clar és que els cristians catalans hem de continuar fent sentir la nostra veu, per expressar la nostra preocupació per les lleis i accions dels nostres governs que no són prou respectuoses amb els sentiments dels creients. Així ho han fet els bisbes essent crítics amb una part de l'Estatut, encara que respectant la llibertat i el vot en consciència dels fidels.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La saviesa és la filla de l'experiència»

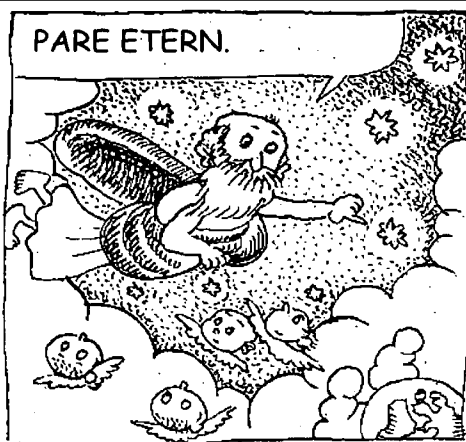
(Leonardo da Vinci. Pintor, escultor i científic italià. 1452-1519)

L'experiència s'obté de la pedrera individual de les nostres il·lusions, circumstàncies, successos, encerts i errors, alegries i penes, satisfaccions i buits, alts i baixos, al llarg de la nostra vida fins al present. Tot això, «sense descartar res», ens permet reflexionar i obtenir-ne conclusions. És impossible que «absolutament tot» ens hagi anat malament en tots els ordres i aspectes; i impossible el contrari, que «absolutament tot» ens hagi anat «a cor què vols, cor què desitges» en tot ordre i aspecte. Tots comptem amb una mescla

bigarrada de totes dues coses. En la reflexió sobre la mescla de tals experiències, i la consegüent maduresa per al que ha de venir, germina la saviesa. N'hi ha que només s'alegren i reparteixen benediccions quan tot els va «de primera». I n'hi ha que es desesperen i malparlen quan el que sigui els ha sortit a l'inrevés. Llàstima que actuïn així perquè «aprenem més dels fracassos que no pas dels èxits». Actuant en conseqüència després de cada reflexió, la saviesa florirà en la nostra vida.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Primera Setmana de la Família a Catalunya

■ Va servir de preparació per a la propera Trobada Mundial de la Família a València

Partint de la iniciativa dels diferents delegats diocesans de la Pastoral Familiar i amb el suport dels bisbes de Catalunya, es va organitzar la primera Setmana de la Família a les diòcesis de la Tarraconense entre el 23 i 30 d'abril passats. Sota el lema «Viure en família contagia la fe», cada diòcesi va

fer diferents activitats amb l'objectiu de reflexionar sobre la família i els seus reptes. Mons. Agustí Cortès, com a representant de la Tarraconense en l'àrea de la Pastoral de la Família, va aprofundir i va donar resposta a algunes de les qüestions més controvertides.

La família, els canvis i els reptes als quals s'enfronta, és una de les preocupacions principals per a molts cristians des de fa temps. Tot el que passa en la societat té el seu ressò en el nucli familiar. Des de fa temps, els delegats diocesans de Pastoral Familiar, que es reuneixen una vegada al mes, troben que les problemàtiques al voltant de la família són cada vegada més greus. Tot això, sumat al fet que no hi ha cap organisme permanent especialitzat en la família en el si de la Conferència Episcopal Tarraconense, va impulsar que els delegats suggerissin estendre a tot Catalunya l'experiència que ja es va portar a terme a la diòcesi de Lleida: organitzar una setmana sobre la família.

Els bisbes van fer seva aquesta petició «perquè considerem una oportunitat providencial poder reflexionar tots junts sobre les nostres famílies, sobre els valors i els reptes que avui presenten», segons van afirmar en una carta conjunta feta pública a finals del mes de març d'enguany. Hi van encoratjar tots els feligresos a implicar-se en aquesta iniciativa: «Us volem convidar a participar, amb disposició d'aportar cadascú la vostra experiència i d'escoltar tot el que altres han pogut descobrir sobre la nostra realitat familiar. Una realitat que avui, veritablement, és motiu de tantes satisfaccions i també de tantes preocupacions.» A més, aquesta setmana va pretendre ser el pas previ i preparatori al Congrés i V Trobada Mundial de la Família que, presidits pel Papa, tindran lloc a València la primera setmana del mes de juliol proper.

Com a complement i suport a aquesta carta dels bisbes, un d'ells i encarregat de l'àrea de la Pastoral Familiar en la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Agustí Cortès, va fer públicament una anàlisi sobre les qüestions principals que envolten la institució familiar: el model adient, el fracàs de la família que es viu avui dia i les seves causes, la manca de transmissió de la fe en el si familiar i les deficiències de la pastoral juvenil, entre altres coses.

El comerç de l'afecte

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat va atribuir el fracàs familiar que hi ha en

Transmetre la fe als fills, eix de la Setmana de la Família.

la nostra societat a una raó de fons basada en un plantejament de vida establert en la cultura de l'individu tancat: «Cada persona fa la seva vida mirant per la realització dels seus interessos immediats. En el terreny de l'afecte cadascú fa el seu propi "negoci": jo dono afecte perquè entenc que tu també em donaràs una compensació afectiva. Hi ha un comerç d'afectes. El subjecte, tancat en els seus interessos, s'obre a l'altre en el matrimoni, la família o la comunitat, quan l'altre el compensa. Les relacions d'amor i d'amistat són molt fàcils però, al mateix

temps, són molt fràgils: quan l'altra persona deixa de compensar, adéu.»

No obstant això, l'Església defensa, segons va afirmar Mons. Cortès, que l'estabilitat d'una relació d'amor passa perquè la persona surti d'ella mateixa per fer viure l'altre per amor. Això és el que dona estabilitat i pervivència a la parella i a la relació de família. «L'enamorament només és el llindar d'una vida posterior, reclama els afectes, la maduresa i el creixement fins al moment que es diu "jo visc perquè ell/ella visqui"». Aquest seria l'ideal de matrimoni proposat des de la

institució eclesiàstica que donaria la possibilitat de crear llaços d'afecte i d'amor dins del matrimoni, i dins de la comunitat familiar.

«A nosaltres ens interessa defensar un nucli familiar que sigui realment comunitat d'amor i de vida, aquesta és la nostra definició de família. Entenent amor i vida que donin estabilitat, garantia de presència i d'amor gratuït. És el model que nosaltres defensem a partir de l'evangel i pensem que és un model humanitzador que no només és defensable des del punt de vista de la fe, sinó des del punt de vista humà», va puntualitzar.

A tot això, el representant de la Tarraconense hi va afegir altres raons de tipus sociològic que explicarien la crisi de la família, com el consumisme existent i l'obsessió pels diners; el fet de plantejar la vida matrimonial i familiar segons un benestar utòpic que no s'aconsegueix mai absolutament; la subordinació de tots els esforços i treballs a una finalitat pragmàtica i no de profunditat humana; el treball inhumà que ha de fer moltíssima gent i que no permet la comunicació en pau dins de la família. «Les persones són, al mateix temps, agents i víctimes del ritme d'exploació d'una societat que absorbeix la vida absoluta-ment.»

Mons. Cortès lamenta la manca d'espais de repòs, de reflexió, de comunicació oberta entre la gent, ja que tot això provoca que moltes famílies s'hagin convertit en un hotel o en una pensió on no hi ha una comunicació profunda entre les persones «ni oberta, ni lliure».

Manca de comunicació intergeneracional

Precisament el prelat està convençut que hi ha una relació molt estreta entre la manca de comunicació entre els membres de la família i la manca de transmissió de la fe de pares a fills. Va afirmar que actualment hi ha una incapacitat de socialització en general. No es transmet el món cultural d'una generació a l'altra i, per tant, «quan la comunicació no es dona, si la família no socialitza pel que sigui, difícilment pots dir que hi ha comunicació de fe. Perquè la fe forma part de la cosmovisió de la vida. No és una afició més que es transmet de pares a fills».

A més, Mons. Agustí Cortès va adduir unes altres raons que han motivat una interrupció generacional en la transmissió de la fe: «La generació que avui té una mitjana d'entre 40 i 50 anys som fills d'un canvi social molt important i la nostra fe no ha estat una fe posseïda pacíficament i de manera estable; ha estat una fe de recerca constant dins d'uns canvis socials, com perquè un pare la transmeti tranquil·lament al seu fill.» I va posar un exemple aclaridor amb els seus companys d'estudis, els quals van decidir de manera generalitzada que no havien de comunicar la seva fe als fills. Van considerar com a opció més adient que fossin ells mateixos els que triessin el seu propi camí espiritual. «El

Sota el títol *Viure en família encomana la fe* i amb motiu de la primera Setmana de la Família s'ha publicat un opuscle de 33 pàgines, elaborat per l'arquebisbat de Barcelona, on es desenvolupen quatre temes extrets de tots els proposats per l'Església per preparar la V Trobada Mundial de les Famílies: «La nostra vida com a parella», «La vida en família i de la família», «La família, transmissora de fe» i «La pregària en i amb la família». El llibret aplega lectures bíbliques, reflexions per a la seva aplicació en la vida, preguntes per afavorir el diàleg i salms d'agraïment. Adreçat a matrimonis, famílies, grups d'adults i altres col·lectius, se'n van distribuir un total de 8.000 exemplars entre totes les diòcesis catalanes.

problema és que la joventut necessita transcendència, necessita símbols, referents de vida i si no els dónes tu, els prendran d'altres llocs», adverteix el bisbe.

La necessitat d'un veritable testimoni de vida

Pel que fa al paper de l'Església, Mons. Agustí Cortès, va realitzar un *mea culpa* en nom de la institució eclesiàstica i va reconèixer que es du a terme una teologia complicada amb una terminologia estranya per a la gent jove. Però igualment, va ressaltar que en els llocs on els

joves han tingut llibertat i espontaneïtat per crear la seva cultura religiosa i reformular el missatge cristià han deixat la pràctica religiosa.

En canvi, va admetre que hi ha molts més joves, numèricament i qualitativament parlant, més identificats amb les creences cristianes allà on han viscut un evangeli radical. És a dir, són més nombrosos aquells joves que han viscut un procés de canvi, han sortit d'ells mateixos, sense deixar de ser joves, «s'han introduït en aquest món una mica més llunyà de la realitat natural del jove i han fet una identificació personal. Quina interpretació podem fer-ne?», es va preguntar finalment el pre-

lat, sense obtenir una resposta.

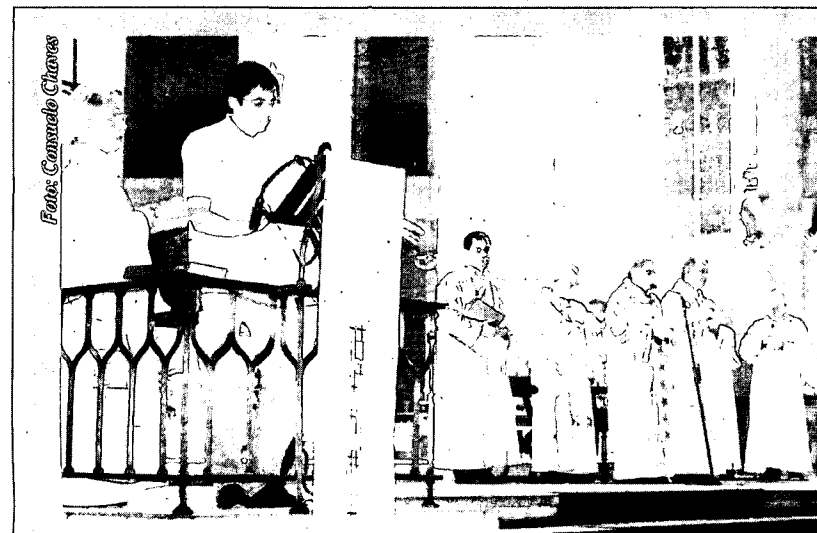
Això no obstant, va apuntar que a la darrera convivència de joves en la qual va participar com a bisbe de Sant Feliu de Llobregat, es va sorprendre que el que havien demanat els presents eren gestos concrets de vida coherent per part de l'Església i dels cristians.

L'encarregat de la Tarraconense de l'àrea de la Pastoral de la Família creu fermament que l'Església ha d'anar al que és essencial de l'Evangeli «i deixar-se una mica de muntatges», ja que el jove té una sensibilitat per copsar on realment hi ha vida evangèlica i ho va exemplificar, novament, amb una experiència prò-

pia: «Quan jo era rector de seminari els joves que venien al seminari i que es plantejaven un projecte vocacional, de lliurament de la seva vida al ministeri, havien rebut més missatge evangèlic de la gent gran que del monitor o del capellà que els eren més propers per llenguatge i estil. Explicaven que els qui els havien marcat com a testimoni més radical havien estat els seus avis o àvies, perquè havien estat persones humils, servidors, que van estimar sense condicions, que els havien ensenyat a pregar, a trobar l'altre... i els esquemes de la pastoral juvenil queien per terra per ells mateixos.» (C.C.)

La Setmana de la Família, diòcesi a diòcesi

BARCELONA

Mons. Martínez Sistach va presidir l'eucaristia de cloenda de la Setmana de la Família a Barcelona.

L'acte principal de la Setmana de la Família a Barcelona va ser l'eucaristia presidida per l'arquebisbe, Mons. Lluís Martínez Sistach, i celebrada el 29 d'abril a la basílica de Santa Maria del Mar. El prelat va recordar els matrimonis cristians que són cridats a donar testimoni de «les meravelles del vostre amor conjugal i familiar. Benvolguts esposos cristians, amb goig i il·lusió un dia assumireu el compromís meravellós de compartir per amor les vostres vides i per fer constantment del vostre matrimoni una futura comunitat de vida i d'amor».

El prelat va recordar als pares la seva responsabilitat en l'educació dels fills. «dret i deure primari, insubstituïble i inalienable», així com va reclamar el deure de l'Administració de respectar el dret dels progenitors a triar lliurement l'escola per als seus fills. També, Mons. Martínez Sistach va demanar als pares presents que no oblidessin la seva tasca catequètica envers els seus fills: «Si la fe és per a nosaltres un gran tresor d'amor i de felicitat, sentirem la necessitat de transmetre-la, especialment als qui més estimem, la família. I ho hem de fer amb paraules i amb testimoni de vida, amb catequesi adient i amb els valors cristians que volem que es facin seus.» (Consuelo Chaves)

TARRAGONA

Els cristians de l'arxiprestat de l'Alt Camp van celebrar el diumenge 30 d'abril la trobada anual, en aquesta ocasió a la parròquia de Masllorenc, amb la participació d'unes 200 persones especialment motivades per reflexionar sobre tot el que envolta la família cristiana. El lema escollit per a la trobada de cristians va ser «Tinc una família que m'estima». En aquest sentit, Mn. Josep Bofarull, arxiprest de l'Alt Camp ha manifestat que el lema de la trobada és bo per comprendre «que l'amor familiar és permanent i resisteix tots els canvis i problemes que sorgeixen».

Al llarg del matí es van desenvolupar diferents tallers, com els adreçats als joves sobre *Activitat i sexualitat*, el dirigit als matrimonis joves per tractar el canvi del model familiar o bé el que va tractar els valors de la família cristiana. En aquest últim va intervenir la religiosa Maite Valls, psicòloga i educadora, que va fer una sèrie de reflexions sobre la família, enmig d'una societat canviant «en què costa trobar espais propis, es nota la necessitat de transcendència, ha canviat el paper de la dona, la incidència dels mitjans de comunicació i s'experimenten els contrastos entre els diferents mons», va manifestar la ponent. I va afegir que «la família i els amics continuen sent fonts de sentit per a la nostra vida. Un projecte de vida en família necessita l'amor com a vocació». (Joan Boronat)

La trobada de cristians de l'Alt Camp va tenir lloc a la parròquia de Masllorenc.

GIRONA

«S i davant d'al·gú hem de ser testimonis de Jesús, és davant dels de casa, davant de la pròpia família.» Així de contundent es va manifestar el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, el diumenge 30 d'abril passat en l'homilia d'una eucaristia molt participada a l'església de Sant Fèlix de Girona i que posava punt final a la Setmana de la Família. Sota el lema

«Viure en família encomana la fe», molts fidels de la diòcesi van treballar, per grups, diferents aspectes relacionats amb la família que van ser exposats durant la celebració.

En referència a la família, el prelat va afirmar durant la seva homilia que «la família, hàbitat primer i indispensable de l'ésser humà, és l'àmbit adient per a la primera i fonamental educació de la fe. La fe cristiana no es transmet hereditàriament. Ni tan sols de la manera com s'aprenen els coneixements». Soler va convidar els assistents que eduquin els fills en la fe, perquè és «des de l'experiència personal i comunitària de la salvació de Déu, que podem esdevenir encomanadors de la bona notícia de l'amor de Déu, als de la casa, als familiars i als homes i dones amb els quals la vida ens fa trobadissos». (Àngel Rodríguez Vilagran)

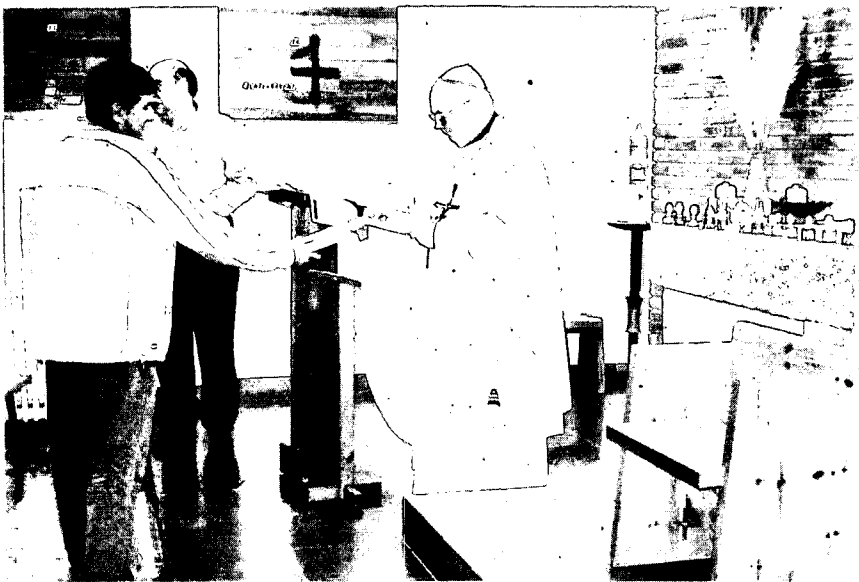

Josep M. Suñer s'adreça als feligresos a l'inici de la celebració.

URGELL

Les parròquies d'Urgell han celebrat de diverses maneres la primera Setmana de la Família. Es van fer treballs de reflexió i feunions a la comunitat, amb parelles que es preparen per al matrimoni i també amb matrimonis que es van reunir per explicar la seva experiència, com a la parròquia de Sant Ot, a la Seu d'Urgell. També es van fer trobades de catequesi sobre la família amb els nens i nenes de la catequesi parroquial. En alguns llocs, com a Tremp, s'ha celebrat una missa familiar convidant nens, pares i catequistes. (Cristina Orduña)

LLEIDA

El bisbe Francesc Xavier Ciuraneta va presidir l'Eucaristia de les Famílies.

Per a la diòcesi de Lleida del 23 al 30 d'abril es va celebrar la que va ser la segona edició de la Setmana de la Família. La Delegació diocesana de Família i Vida va programar una trentena d'activitats organitzades en diverses parròquies, comunitats, col·legis i moviments de la ciutat.

Es va iniciar amb una trobada de matrimonis a la parròquia de Sant Agustí de la Bordeta i va continuar amb cinefòrums, pregàries comunitàries, eucarísties familiars, xerrades, taules rodones, trobades de promesos i fins i tot un concurs de cartes d'acció de gràcies als pares pel do de la vida. També es va realitzar una trobada d'esport sota el títol *L'esport com a lloc de trobada*, organitzat pel grup de joves de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè, dels pares mercedaris de Lleida.

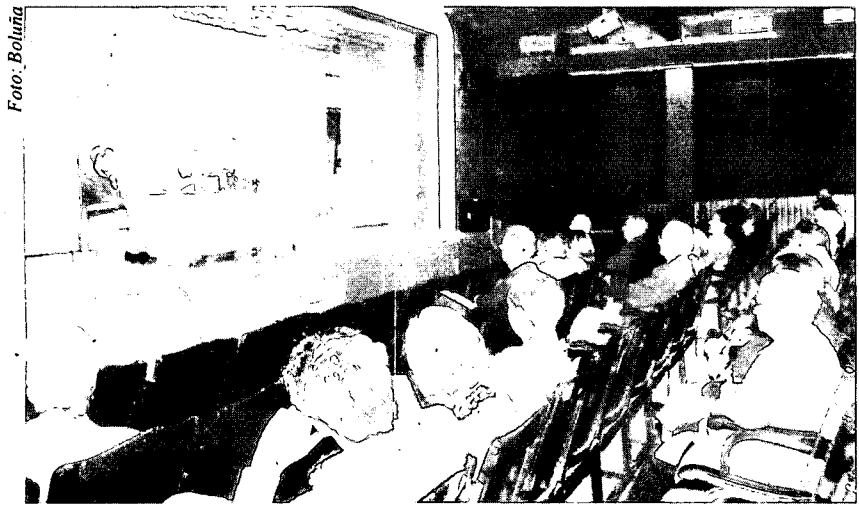
La clausura de la setmana va tenir lloc el diumenge 30 d'abril al col·legi Claver de Rafmat, amb una Trobada Familiar força concorreguda. El bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, hi va participar presidint l'Eucaristia de les Famílies. (Jordi Curcó)

TORTOSA

Seguint les indicacions dels bisbes de Catalunya, també la Delegació de la Família i Vida del bisbat de Tortosa va organitzar tot un seguit d'actes per a la Setmana de la Família. Aquest esdeveniment ja va ser preparat durant tot el mes d'abril amb la difusió a través de diferents televisions locals del bisbat d'un vídeo-presentació de la família i de la propera trobada de València.

El 24 d'abril va tenir lloc al Patronat Obrer de la Sagrada Família, una conferència a càrrec del P. Lluís Armengol Barnils, director de l'Escola Activa de Pares del Clot sobre *La transmissió de la fe als fills*. Unes 150 persones van seguir amb interès l'exposició clara i senzilla que el P. Armengol va fer: no es pot deslligar la proposta de fe als fills del seu procés de maduració. Cal educar amb amor, integralment, obrint gradualment els fills al sentit de la vida, a la responsabilitat i a la solidaritat, amb valors coherents. Els exemples reals i senzills van ajudar a mantenir l'atenció de l'auditori i a fer més comprensibles les paraules plenes de saviesa i profunditat del conferenciant.

El dimarts 25 d'abril es va celebrar un cinefòrum especial on s'abordava la temàtica familiar i l'endemà es va fer una pregària-concert a càrrec del grup Èxode a la parròquia de Sant Blai. L'últim acte va ser la missa a la catedral que va presidir el bisbe Salinas el dia 29 a la tarda. El prelat va convidar els presents, especialment les parelles joves, a ser els apòstols de l'evangeli de la família. (Victor-Manuel Cardona)

La conferència del P. Lluís Armengol va ser una de les activitats organitzades a Tortosa.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

A la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i des de la Delegació diocesana de Família i Vida es van organitzar dos actes principals per a la celebració de la Setmana de la Família.

El primer va consistir en una tarda de formació guiats per Mn. Gaspar Mora Bartres amb una reflexió sobre la transmissió de la fe en la família, en sintonia amb el lema de la Setmana: «Viure en família encomana la fe». Va tenir lloc el 24 d'abril a l'Ateneu de Sant Feliu. Mn. Mora va fer una anàlisi de la família cristiana inserida en la societat actual per passar a constatar la necessitat de viure els valors cristians en el si de la família on afirmava que la fe havia d'anar marcant el temps de la vida, fent una pregària cons-

tant. Igualment, va convidar a fer de la casa una església domèstica com va dir el Concili Vaticà II.

El punt final a la setmana el va posar l'acte celebrat a la seu episcopal, la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu. Allà es va fer una presentació sobre els àmbits de pastoral familiar existents a la diòcesi i a les demandes que es van presentar des de les parròquies, moviments i escoles. L'acte es va tancar amb l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortès. A la seva homilia va animar els presents a viure de manera senzilla la fe en la nostra vida de família i social. Igualment els va convidar a resar amb els fills, a analitzar les qüestions socials amb ells, a donar un sentit cristià a tots els esdeveniments, a cele-

brar amb alegria els èxits dels fills i a donar gràcies a Déu per tot el que ens dona. (Josep M. Guardiola i Dolors Ripollès)

Mn. Gaspar Mora va reflexionar sobre la transmissió de la fe.

TERRASSA

L'eucaristia celebrada a la catedral va comptar amb una notrida participació de les famílies de la diòcesi.

El diumenge 30 d'abril passat, la diòcesi de Terrassa va celebrar la Primera Jornada diocesana de la Família. Durant la jornada va tenir lloc un col·loqui a la catedral sobre el lema «Viure en família encomana la fe», en què van participar més de 130 persones, la majoria representants de moviments i agents que treballen a la pastoral familiar. Hi va haver un torn d'experiències i testimonis sobre la vida familiar i la transmissió de la fe, després del qual es van compartir reptes i propostes concretes. Es va destacar especialment l'aportació de les vivències dels assistents i com el fet de pertànyer a grups de matrimonis ajuda a consolidar la fe i a transmetre-la a les noves generacions.

Més tard, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir l'eucaristia amb la participació de les famílies de la diòcesi. A la seva homilia va proclamar que «el futur de la humanitat es forja a la família. Hem de promoure els valors de la família. És una responsabilitat de tothom treballar per superar els perills i mals que l'amenacen, esforçar-se per crear un ambient que n'afavoreixi el desenvolupament. Aquest camí no s'ha d'imposar, però sí que s'ha de proposar sense temors, amb gran confiança». (Fidel Catalán)

SOLSONA

A la diòcesi de Solsona ha estat cada parròquia qui ha preparat la Setmana de la Família a la seva manera. Tal com van explicar els delegats diocesans de la Pastoral Familiar, Núria Compañó i Joan Güell, cada parròquia, durant les eucarísties de la setmana, ha esmentat de manera especial l'esdeveniment a través de pregàries específiques. A la parròquia de Súrria, en concret, el moment d'exposició del Santíssim que es fa els dilluns es va dedicar a la família.

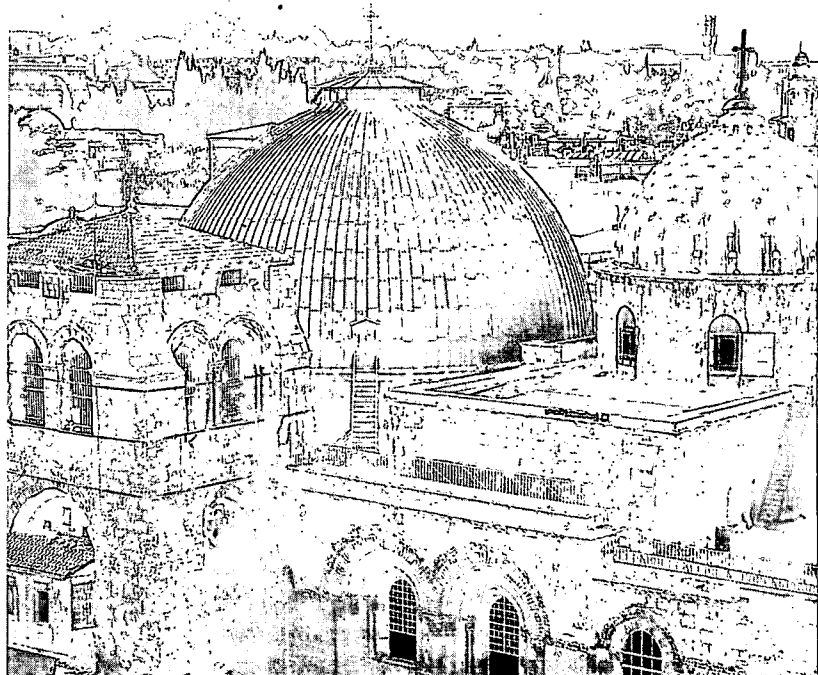
En l'àmbit de la catequesi es va distribuir a les parròquies material didàctic i formatiu mitjançant més de 300 jocs, que els més joves van preparar amb l'ajut de catequistes i sacerdots. (Ramon Estany)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 9 al 16 de maig

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

1a quinzena de setembre

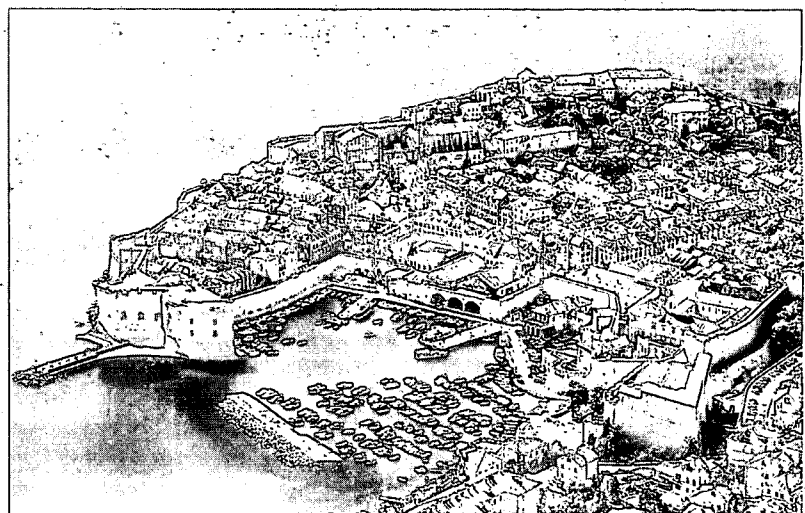
**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudir dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

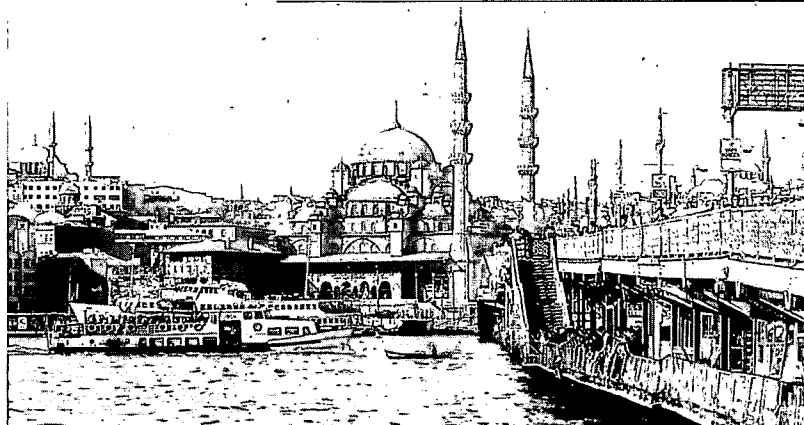
CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

El Papa subratlla la necessitat de conversió a Déu

■ Visita el santuari romà de l'Amor Diví

CIUTAT DEL VATICÀ.— El santuari de l'Amor Diví (Divino Amore), un dels més visitats al sud de Roma, va rebre la visita de Benet XVI l'1 de maig. El Papa, que ha dedicat la seva primera encíclica a l'amor de Déu, no podia trigar gaire a fer-se present en aquest santuari que atreu setmanalment milers de fidels italians.

Benet XVI va presidir la pregària del Rosari davant la imatge de Maria de l'antic santuari i posteriorment va visitar el nou temple, molt modern i consagrat per Joan Pau II el 1999. Joan Pau II havia visitat per primer cop aquest santuari un 1 de maig de fa 27 anys.

«Maria és una dona que estima», va indicar el Benet XVI, i la va definir com a «fruit i signe de l'amor de Déu per nosaltres, de la seva tendresa i de la seva misericòrdia. Per això, juntament amb els nostres germans en la fe de tots els temps i llocs, ens hi adrecem en les nostres necessitats i esperances, en les vicissituds alegres i doloroses de la vida». El Papa va recordar com «el 4 de juny del 1944, els romans van demanar solemnement a la Mare de Déu de l'Amor Diví que la ciutat fos preservada dels horrors de la guerra, i van ser escoltats». «Avui també hi ha necessitat de conversió a Déu, a Déu Amor, perquè el món sigui alliberat de les guerres i del terrorisme. Ens ho recorden lamentablement les víctimes», va insistir el Pontífex, que va tenir unes paraules de confort per a les famílies dels militars italians morts a Nasiriya, a l'Iraq.

D'altra banda, el Bisbe de Roma aprofita el temps pasqual per recordar que la resurrecció és el nucli del cristianisme. L'última vegada que ho ha

repetit va ser el 30 d'abril, durant la pregària del *Regina coeli*. «La litúrgia en el temps pasqual ens ofereix múltiples ocasions per reforçar la nostra fe en el Crist ressuscitat», va comentar tot citant l'evangeli de sant Lluc que narra la trobada de Jesús amb els deixebles d'Emaús, i com aquests el van reconèixer en partir el pa. Per al Sant Pare, «amb aquest relat i altres se'ns convida contínuament a vèncer la incredulitat i a creure en la resurrecció de Jesucrist». «La resurrecció de Jesucrist és la dada central del cristianisme, veritat fonamental que cal reafirmar amb vigor en tot temps, ja que negar-la de diferents maneres com s'ha fet i es continua fent, o transformar-la en un fet purament espiritual és fer vana la nostra fe», va dir en paraules de sant Pau.

«En els dies que van seguir a la resurrecció del Senyor, els apòstols van romandre units, confortats per la presència de Maria, i després de l'Ascensió, al seu costat resant i esperant la Pentecosta. La Verge Maria va ser per

El Papa es va fer present a un santuari que aplega milers de fidels.

a ells mare i mestra, paper que continua ocupant amb els cristians de tots els temps», va precisar Benet XVI. «Cada any, en el temps pasqual, vivim més intensament aquesta experiència i potser precisament per aquest motiu la tradició popular ha consagrat a Maria el mes de maig, que normalment cau entre la Pasqua i la Pentecosta.» El Pontífex va voler «confiar a Maria les necessitats de l'Església i de tot el món, especialment en aquest moment caracteritzat per no pas poques ombres».

Miriam Díez i Bosch

Benet XVI: «La tradició és l'Evangeli viu»

CIUTAT DEL VATICÀ.— La tradició és «la història de l'Esperit que actua en l'Església» i «l'Evangeli viu». Benet XVI va explicar el 3 de maig davant de 52.000 persones el significat d'aquest concepte de «tradició apostòlica». «El Concili Vaticà II va revelar que la tradició és "apostòlica", sobretot en els seus orígens», va dir. Després d'exposar com «Déu (...) va disposar que el revelat per a la salvació fos transmès íntegrament a totes les generacions», va afegir que «per això Jesucrist, en qui es compleix la revelació de Déu, va enviar als apòstols a predicar». La predicació de l'Evangeli va esdevenir, doncs, «font de tota veritat i de tota regla moral». Tot insistint en el valor del número dotze en el pla diví, va dir que «els apòstols, caps de l'Israel escatològic, eren dotze com les tribus del poble escollit», i que aquesta xifra «expressa no solament la continuïtat amb la santa arrel, l'Israel de les dotze tribus, sinó també la destinació universal del seu ministeri». «La comunitat, nascuda de l'anunci evangèlic d'aquells primers que van estar amb el Senyor, (...) pot comptar amb el guiatge dels dotze.» «La tradició és, doncs, l'Evangeli viu anunciat en la seva integritat pels apòstols. La tradició és la història de l'Esperit que actua en la vida de l'Església per mitjà dels apòstols i dels seus successors en continuïtat fidel amb l'experiència dels orígens.» (M.D.B.)

El Vaticà signa un acord amb Bòsnia-Hercegovina

CIUTAT DEL VATICÀ.— La Santa Seu i Bòsnia-Hercegovina han signat un acord amb el qual es confirmen alguns principis i defineixen algunes disposicions sobre qüestions d'interès comú. Segons un comunicat fet públic, l'acord «fixa el marc jurídic de les relacions recíproques. En particular, es regulen la posició jurídica de l'Església catòlica a la societat civil, la llibertat i independència en l'activitat apostòlica i en la regulació en els àmbits de competència pròpia; la llibertat de culte i d'acció en els camps cultural, educatiu, pastoral, caritatiu i dels mitjans de comunicació. El text preveu també la gestió de les escoles catòliques; l'assistència espiritual a les forces armades, a les presons i als hospitals; l'organització d'estructures catòliques sanitàries i caritatives». (N.E.)

Dolor del Pontífex per l'accident aeri armeni

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha manifestat el seu dolor per la notícia de l'accident aeri que va tenir lloc al mar Negre, en territori rus. Un avió de les Línies Aèries d'Armènia es va estavellar i com a resultat de la col·lisió van morir els 113 passatgers que hi havia, entre ells sis nens. En un telegrama enviat pel cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, el Papa invoca per a les víctimes «la misericòrdia del Senyor, demanant-li que les aculli en el seu Regne de pau», i garanteix les seves pregàries per les famílies dels morts i «per les autoritats i per tot el poble armeni». (Zenit)

Tres beats nous a Itàlia i a l'Índia

CIUTAT DEL VATICÀ.— Un dels canvis exteriors més evidents del pontificat de Benet XVI és la delegació de les beatificacions a les Esglésies particulars, és a dir, que ni les presideix ell ni es fan a Roma, llevat d'excepcions. El 30 d'abril el cardenal Dionigi Tettamanzi, arquebisbe de Milà, va presidir a la capital llombarda la cerimònia de beatificació dels sacerdots Luigi Monza i Luigi Biraghi. El cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, va llegir per encàrrec de Benet XVI la fórmula de beatificació. És la primera

vegada que se celebra una cerimònia de beatificació a Milà.

El pare Monza (1898-1954) va ser empresonat durant el règim feixista. El 1937 va fundar l'Institut Secular de les Petites Apòstols de la Caritat, una comunitat de consagrades que tracten d'infondre en la societat la caritat dels primers cristians mitjançant la seva professió i el seu servei apostòlic. Realitzen una tasca específica al servei de la vida mitjançant l'obra anomenada «La Nostra Família». Mons. Biraghi (1801-1879) va ser director espiritual del Seminari Major de Milà. En 1838 va fundar la Congrega-

ció Internacional de les Religioses de Santa Marcellina, dedicades en nombrosos països a l'educació cristiana de la joventut i a les missions.

El cardenal Varkey Vithayathil, arquebisbe d'Ernakulam-Angamaly dels malabars, va presidir a Ramapuram (Índia) la cerimònia de beatificació del sacerdot Augustine Thevarparampil (1891-1973). La major part del seu ministeri sacerdotal la va desenvolupar a la seva parròquia, l'església de Sant Agustí. Va batejar més de cinc mil dàlits o intocables, a qui sempre anomenava «els meus fills». (M.D.B.)

Vaticà

Cinquanta-tres màrtirs de la guerra civil espanyola, als altars

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 28 d'abril Benet XVI va autoritzar al cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, la promulgació de diversos decrets relatius a diferents causes de canonització i beatificació, entre elles, les causes de beatificació de 53 màrtirs —entre bisbes, sacerdots i religiosos— de la guerra civil espanyola.

Els 53 futurs beats espanyols, màrtirs de la persecució religiosa de la guerra civil espanyola, són els servents de Déu Cruz Laplana y Laguna, bisbe (1875-1936) i Fernando Español Berdié, sacerdot diocesà (1875-1936); Narciso Esténaga Echevarría, bisbe (1882-1936) i deu companys; Liberto González Nombela, sacerdot diocesà (1896-1936) i dotze companys del clergat diocesà; Eusebio del Niño Jesús, sacerdot profès de l'orde Carmelita (1888-1936) i quinze companys de l'orde Carmelita; Félix Echevarría Gorostiaga, sacerdot profès de l'orde dels Frares Menors (1893-1936) i sis companys de l'orde Franciscà; Teodosio Rafael, religiós profès de la Institució dels Germans de les Escoles Cristianes (1898-1936) i tres companys germans de les Escoles Cristianes.

La Congregació va anunciar també la canonització del beat Filippo Smaldone, italià, sacerdot diocesà, fundador de la

congregació de les Religioses Salesianes dels Sagrats Cors (1848-1923); del beat Rafael Guízar, mexicà, bisbe (1878-1938); de la beata Rosa Venerini, italiana, fundadora de la Congregació de les Mestres Pies Venerini (1656-1728), i de la beata Teodora Guérin, francesa, fundadora de la congregació de les Religioses de la Providència de Saint-Mary-of-the-Woods (1798-1856). A més va anunciar la beatificació del venerable servent de Déu Basile Antoine Marie Moreau, francès, sacerdot i fundador de la congregació de la Santa Creu (1799-1873); de Mariano de la Mata Aparicio, espanyol, sacerdot profès de l'orde de Sant Agustí (1905-1983), i de Margarita M. López de Maturana, espanyola, fundadora de l'Institut de les Germanes Mercedàries Missioneres (1884-1934).

A més, la Santa Seu va aprovar el decret de martiri de la serventa de Déu Sara Salkahazi, hongaresa, de l'Institut de

les Religioses de l'Assistència (1899-1944). També es van anunciar les virtuts heroiques de Ciriaco María Sancha Hervás, espanyol, cardenal i arquebisbe de Toledo, fundador de la congregació de les Religioses de la Caritat del Cardenal Sancha (1833-1909); Vincenza Maria Poloni, italiana, fundadora de l'Institut de les Religioses de la Misericòrdia de Verona (1802-1855); Maria Bucchi, italiana, fundadora de la congregació de les Religioses de la Preciosíssima Sang de Monza (1812-1822); Esperanza González Puig, espanyola, fundadora de la congregació de les

Missioneres Serventes del Cor Immaculat de Maria (1823-1885); Catalina Coromina Agustí, espanyola, fundadora de l'Institut de les Germanes Josefines de la Caritat (1824-1893); M. Dolors Márquez Romero de Onoro, espanyola, fundadora de la congregació de les Filipenses Filles de Maria Dolorosa (1817-1904); M. Rosa Flesch, alemanya, fundadora de la congregació de les Religioses Franciscanes de Santa Maria dels Àngels (1826-1906) i de Giuseppina Nicoli, italiana, de la Societat de les Filles de la Caritat (1863-1924). (ACI)

ÍNDIA

Dues noves esglésies dedicades a la mare Teresa

NOVA DELHI.— A l'hora de fer pública la notícia de la inauguració de dues noves esglésies dedicades a la fundadora de les Missioneres de la Caritat, la Conferència Episcopal de l'Índia ha afirmat que el carisma de la mare Teresa de Calcuta continua viu i generant fruits d'amor i de servei a l'Església local índia. La primera església va ser inaugurada a Nova Delhi per Mons. Vincent Concessao, arquebisbe de Nova Delhi, el 22 d'abril; i la segona, el 24 d'abril a la diòcesi de Mangalore per Mons. Aloysius Paul D'Souza.

Durant la seva homilia, Mons. D'Souza va revelar l'alegria de tota la comunitat catòlica arreu del país per aquests esdeveniments i per la presència creixent de les «germanes del sari blanc», com es coneixen les Germanes de la Caritat que serveixen «els més pobres dels pobres». Va afegir que «la beata Teresa s'ha convertit en un símbol de la compassió de Déu pels pobres més pobres», i va dir estar molt feliç que hagi estat escollida patrona de la nova església de Pargarganj. Per la seva banda, el bisbe auxiliar de Nova Delhi, Mons. Anil Couto, va reconèixer que l'església dedicada a la mare Teresa serà un símbol d'unitat: «Aquest nou lloc de culte pot esdevenir un instrument molt important en les mans de Déu, perquè pot induir el poble a unir-se a la figura de Crist i ajudar a testimoniar la fe cristiana.» (ACI)

El carisma de la mare Teresa continua viu.

SRI LANKA

L'Església demana la fi de la violència

COLOMBO.— «Supliquem a tots els homes de bona voluntat: atureu la violència i les morts.» És la crida angustiosa de la Conferència Episcopal de Sri Lanka, mentre que el país està novament al caire d'una guerra civil. En un missatge adreçat a tota la nació, els bisbes es declaren «profundament torbats per la recent escalada de violència que ha costat noves vides humanes», soldats i civils innocents, i assenyalen com s'han deteriorat les condicions de seguretat, la desconfiança generalitzada i la por que amenaça de nou la població singalesa i tàmil. La Conferència Episcopal expressa el seu condol i la solidaritat a les famílies de les víctimes, i condemna fermament, un cop més, la violència i el terrorisme que acaben amb la vida de tantes persones sense cap motiu, que tracten tan sols de

tirar endavant la seva feina, el seu deure, la seva vida normal.

Els prelats pensen en el bé de la nació, «el bé suprem de la pau», que cal preservar a qualsevol preu. Per això dirigeixen una crida angoixada a tots els homes de bona voluntat i invoquen «la fi de la violència i de les morts», conscients que la violència produeix només violència. «La vida humana és massa preciosa per ser destruïda d'aquesta manera», es llegeix en el text. «Estem alarmats, a més, perquè ni tan sols els llocs sagrats i els dies de festa religiosa són respectats pels autors de la violència. Les esperances del nostre poble, de donar inici a un nou període de pau i harmonia, es veuran decebudes un cop més, si la violència no s'atura immediatament.» (Fides)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Espanya

Preocupació per la «secularització interna» de l'Església

■ Presentat el Pla Pastoral de la CEE 2006-2010

MADRID.— El 28 d'abril el secretari general i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), el P. Juan Antonio Martínez Camino, va presentar als mitjans de comunicació el Pla Pastoral 2006-2010 titulat *Jo sóc el Pa de Vida (Jn 6,35). Viure de l'Eucaristia*.

En la introducció del pla es destaca que la «secularització interna» de la vida de l'Església és «el problema de fons al qual una pastoral de futur ha de posar la màxima atenció». A la roda de premsa oferta als mitjans de comunicació, el P. Martínez Camino va indicar que aquesta mena d'autocrítica que els bisbes anomenen «secularització interna» és un diagnòstic que ja apareixia a l'anterior Pla Pastoral i que els prelats consideren que «continua sent fonamentalment vàlid». Això sí, s'ha tingut en compte els subratllats nous que cal fer i que es reflecteixen en el nou pla: «L'augment impressionant de la població immigrant i, per tant, el desafiament que això suposa per a l'Església, i també la situació de la família.»

El secretari general de la CEE reconeixia que la situació actual és delicada «per l'anàlisi que en fan els pastors, no tant per les enquestes o pel que s'opina». Segons el P. Martínez Camino, l'anàlisi dels bisbes constata que «el problema principal de l'Església a Espanya no és a fora. No es troba en una cultura més o menys hostil i més o menys dominant, sinó que rau en el fet que l'Església necessita enfortir la seva arrel vital. I per això s'ha escollit l'Eucaristia com a centre del Pla Pastoral, perquè l'Eucaristia és l'arrel de l'Església. Tot el Pla Pastoral va encaminat a vitalitzar la vida de l'Església».

Per al portaveu de la CEE, l'Església només podrà respondre adequadament als reptes polítics i actuals «sent plenament Església. Així podrà respondre realment i originalment; podrà tenir futur i no sobrarà; no quedarà superada pel decurs dels esdeveniments de la història. Això ho aconseguirà precisament sent Església i només

La Plenària de la CEE va aprovar el Pla Pastoral el 30 de març.

L'Eucaristia, centre del Pla Pastoral

Els bisbes espanyols proposen per als propers anys com a tema central el misteri de l'Eucaristia, i ho fan convençuts que «de l'Eucaristia brota la força capaç de transformar el món i la cultura, perquè ella és epifania de comunió, lloc de trobada del Poble de Déu amb Jesucrist, mort i ressuscitat, font de vida i d'esperança». El Pla Pastoral es divideix en tres parts: la confessió i la transmissió de la fe, la celebració sacramental de Jesucrist, i el servei de la caritat. La primera part incideix en aspectes relacionats amb l'acció missionera de l'Església; la catequesi; l'educació, la formació teològica i pastoral de la cultura, així com les comunicacions socials. La segona part es refereix a tot el Poble de Déu, el qual, com a *comunitat de Diumenge*, redescobreix amb orgull, especialment en la celebració dominical, «el privilegi de participar en l'Eucaristia, que és el sagrament del món renovat», i per tant, de l'esperança. L'última part aborda l'acció social i fraterna, especialment en el camp de la pastoral dels emigrants, el diàleg ecumènic i interreligiós. (SIC)

Església: celebrant l'Eucaristia, sent la *comunitat del Diumenge*. Això és el més «polític» que pot fer l'Església: celebrar l'Eucaristia». En aquest sentit, subratllava que «això és el que ha mantingut l'Església viva i incident en el temps, portant a les persones el sentit de la vida i l'esperança profunda al llarg de la his-

tòria. La celebració de l'Eucaristia és l'acció eclesial més pròpia i amb més transcendència per a la vida dels homes».

El P. Martínez Camino, davant dels periodistes, va manifestar que això pot ser difícil de comprendre per una cultura que no compta amb l'acció de Déu, amb el poder de l'Esperit. Tot i així, va tornar a repetir que «el problema fonamental de l'Església a Espanya que es detecta en aquest moment és una certa secularització

interna d'ella mateixa, és a dir, d'una certa pèrdua d'identitat pròpia pel que fa a institució divina fundada per Jesucrist i en la qual l'esperit de Crist continua viu en el món».

«L'Església podrà continuar parlant dels problemes de l'home d'avui amb veu pròpia i amb sentit propi», va afegir, «si ella és *comunitat del Diumenge*, la comunitat de la fe en Jesucrist ressuscitat, que no és un personatge de la història, sinó un contemporani nostre gràcies a l'Eucaristia». Si això és així, va continuar el P. Martínez Camino, l'Església podrà continuar tenint un paper en la vida «dels homes i els pobles al servei de la dignitat humana i de l'esperança. Si això deixa de ser així, l'Església perdria el seu perfil i, en darrer terme, la seva vida».

Per al portaveu de la CEE, un dels motius que han dut a la secularització interna de l'Església és que «s'ha afeblit la identitat de l'Església com a *comunitat del Diumenge*. La transmissió de la fe s'ha trencat en molts llocs, com ara la família, perquè falta la vivència sagrada del diumenge. La transmissió de la fe ha de procedir de l'Eucaristia i ha de portar a l'Eucaristia».

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

XXV Festival de la Cançó Missionera de Joves

VITÒRIA.— La diòcesi de Vitòria va acollir el 22 i 23 d'abril uns 800 joves que van participar en el XXV Festival de la Cançó Missionera Joves 2006. Aquest festival, que se celebra anualment des del 1981, està organitzat per Cristians Sense Fronteres. Segons Aitor Pastor, delegat diocesà de Missions de Vitòria, «aquest festival té com a objectiu oferir un àmbit de trobada en què els joves, a través de la música i l'expressió artística, intercanviïn les seves experiències i, alhora, es converteixin en una presència cristiana al carrer, com a traducció del mandat evangèlic «Aneu per tota la terra». Per això, els participants van compondre durant setma-

nes les seves pròpies cançons seguint la temàtica general de la trobada, enguany amb el lema: «Família, teva és la missió.» Amb aquest lema es pretenia reconèixer el valor de la família en la transmissió de la fe i animar i impulsar-ne la tasca missionera.» Els joves van participar també, a la catedral de Maria Immaculada, en un acte dels més importants de la trobada, segons l'organització, la Vetlla de la Llum. El festival va concloure amb l'eucaristia a la parròquia de Sant Miquel, presidida per Mons. François Lapiere, bisbe de Saint-Hyacinthe (Canadà), autor del document *Proposar avui la fe als joves. Una força per viure*. (OMPRESS)

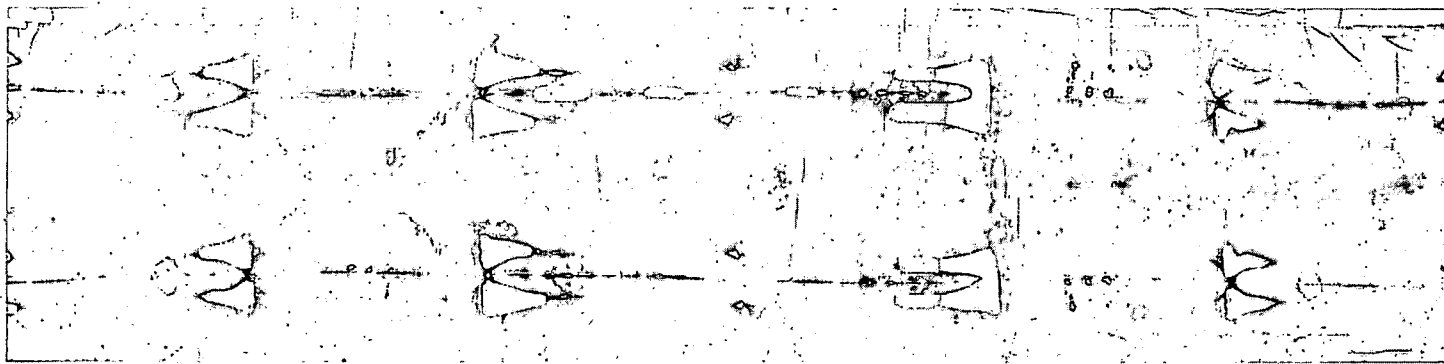
Espanya

Convenció internacional sobre el Sant Sudari

■ Un metge forense hi descobreix els primers senyals del cor i dels pulmons

VALÈNCIA.— Científics i investigadors del Sant Sudari de Torí procedents de diferents països es van reunir a València, del 29 d'abril a l'1 de maig, en una convenció internacional per analitzar els últims descobriments sobre la relíquia. La convenció tenia per títol *La Síndone avui* i va comprendre

conferències, taules rodones i visites culturals. Gran part de les troballes més recents sobre el Sant Sudari deriven dels estudis que va fer, a partir del 1977, un grup de científics dirigits per John Jackson al Centre de Pasadena de la NASA als Estats Units.

El Sant Sudari continua sent objecte d'estudi.

Un dels experts nacionals que va participar en la convenció va ser el catedràtic en Medicina Legal i professor de la Universitat Catòlica de València Sant Vicenç Màrtir, José Delfín Villalaín, el qual també és vicepresident d'Investigació del Centre Espanyol de Sindonologia. El professor Villalaín ha descobert «per primera vegada possibles empremtes de vísceres» al Sant Sudari de Torí, segons va mostrar en la convenció. Les marques «es corresponen perfectament, per la seva situació i mida», amb els del cor, els pulmons, el fetge, el ronyó o col·lon, va precisar el forense. La «quantitat i la precisió de les empremtes és tan gran que, encara que no es pot afirmar amb una rotunditat absoluta, sí que pensem que poden reflectir amb probabilitat els òrgans de l'home del Sant Sudari».

Igualment, Villalaín ha trobat «per primera vegada empremtes que poden correspondre a l'os sacre i a tota la columna vertebral». Amb anterioritat, diferents estudis sobre el llenç de Torí havien revelat «l'existència de possibles marques òssies», com l'os nasal, els metacarpis dels dits, una ròtula, unes quantes vèrtebres o «un total de 24 dents amb les arrels». No obstant això, fins ara «no s'havien detectat possibles marques de vísceres». En el Sant Sudari «és possible veure-hi també les empremtes que poden ser les dels músculs del pectoral i de la cama». Com va explicar

el professor Villalaín, les empremtes «són similars a les que deixa una ressonància nuclear magnètica i difereixen de les radiogràfiques o les autoradiogràfiques».

Formació de la imatge

La formació de la imatge de l'home del Sant Sudari es va produir entre quatre i sis hores després de la seva mort, segons un estudi presentat pel professor Villalaín en la sessió de clausura de la convenció. Es tracta de la dada científica «més precisa i acotada» sobre el moment de la producció de l'empremta que «s'ha donat fins ara».

L'especialista ha fonamentat la seva investigació «en l'anàlisi medicolegal de la relíquia i, especialment, en la rigidesa cadavèrica de l'home de la tela». Segons Villalaín, «si la relíquia va pertànyer a Crist, una cosa no totalment demostrada però de la qual hi ha molts indicis, i si ens basem també en el relat dels evangelis i en l'informe forense, podríem dir que la imatge del Sant Sudari es va formar entre dos quarts de vuit i les nou del vespre, ja que el text evangèlic esmenta les tres de la tarda com l'hora de la mort de Jesús».

La formació de la imatge de l'home del Sant Sudari es va produir entre quatre i sis hores després de la seva mort»

Així mateix, l'anàlisi medicolegal «planteja noves preguntes especialment als que donen suport a la hipòtesi que la imatge es va poder produir per la resurrecció de Jesús, ja que aquesta va passar segons els evangelistes "al tercer dia"». En opinió del Dr. Villalaín, «caldrà aclarir des d'altres disciplines si la formació de la imatge implica necessàriament la desaparició del cos o la resurrecció». Per a l'investigador, també «caldrà analitzar si l'expressió "al tercer dia" vol dir el moment de

la resurrecció o, per exemple, el dia que van veure el ressuscitat».

L'informe forense del Sant Sudari revela, a més, que la figura reflectida és la d'un home mort i sotmès a una tortura extrema. En paraules de l'expert, «la precisió de les empremtes, per la seva localització i

per la mena de marques, ens fan pensar que som davant la imatge d'un home real, ja que, per exemple, hi ha empremtes de sang venosa i arterial on es corresponen amb un cos humà». Igualment, la imatge «és compatible amb els evangelis, ja que, entre altres similituds, hi ha empremtes de sang *post mortem* al costat, la qual cosa correspondria a la llançada que va rebre ja mort Jesús, i "sang vital" al cap, que s'ajusta a la

Donada una escultura de la Síndone

L'escultor Juan Manuel Miñarro ha donat al Centre Espanyol de Sindonologia (CES), amb seu a València, una talla que reproduïx «l'home reflectit al Sant Sudari de Torí», segons ha explicat el seu autor. L'escultura, de 45 centímetres i feta amb resina de polièster policromada, reproduïx la imatge que mostra la relíquia. L'escultor ha donat l'obra en «agraïment» al CES, ja que l'entitat ha col·laborat en la realització de l'obra «i m'ha facilitat fotografies de grans dimensions» del Sant Sudari i «assessorament forense» per poder fer l'obra «amb la major fidelitat al llenç de Torí».

El procés creatiu de l'escultura «ha estat innovador», ja que «combina a la vegada diferents tècniques com la fotometria, la informàtica i superposicions per intentar crear un suport físic tridimensional que obeeixi als paràmetres de producció del Sant Sudari de Torí». Miñarro treballa actualment la mateixa escultura però a escala real, és a dir, «d'1,80 metres aproximadament». L'obra estarà acabada «en un o dos anys» i està previst que quedi exposada en un museu sobre la Passió de Jesús en el qual també s'exhibiran reconstruccions de la corona d'espines, la llança, la creu o el sepulcre.

coronació d'espines, quan encara estava viu segons la Sagrada Escriptura».

Per a l'especialista en Medicina Legal i Forense «aquestes dades són indicis fermes que la imatge del Sant Sudari no la va poder elaborar cap persona, ja que coneixements anatòmics tan precisos no es van tenir fins al segle XVII». Segons Villalaín, «ni tan sols en l'edat mitjana, època en la qual la tela va datar la prova del carboni 14, hi havia coneixements anatòmics suficients per haver creat artificialment una imatge tan precisa i sense errors des del punt de vista medicolegal».

Durant la clausura de la convenció internacional sobre el Sant Sudari a València, el científic nord-americà i assessor de la NASA, John Jackson, director de la investigació sobre el llenç del 1977, va assegurar que actualment la formació de la imatge de la tela «continua sent un misteri que la ciència encara no ha pogut resoldre». (AVAN)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Labayru presenta una còpia del segle XVI d'una carta de sant Francesc Xavier

BILBAO.— L'Euskal Biblioteka de l'Institut Labayru, amb motiu de la celebració enguany del V centenari del naixement de sant Francesc Xavier, presenta una còpia del segle XVI d'una carta que el sant va enviar el 15 de gener del 1544 des de Cochín (Índia) als seus companys jesuïtes de Coïmbra. La carta es va adquirir a Anglaterra, en una botiga d'Oxford i es va portar a Euskal Herria. A la carta, sant Francesc Xavier informa de la feina que fa a les missions i, a més, comenta les dificultats que té per entendre la llengua dels indígenes, per convertir els no creients i ensenyar-los en què consisteix el cristianisme. (C.C.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

L'obra meravellosa de la creació

La primavera permet contemplar amb major facilitat i realisme l'exuberància de la naturalesa i la meravellosa obra de la creació. Des de l'origen, la creació és com un bressol que espera el naixement de l'home. L'univers, alhora rebel i hospitalari per a l'home, li ofereix el medi on pot viure, però també on ha de morir. L'home és cridat a fer el món més humà.

El món és bonic. Aquesta bellesa li ve de la seva obertura a aquell vers el qual ha estat orientat. El món no ha estat fet per girar sobre ell mateix. Ha estat fet per a Crist, ja que «el Pare estima el Fill i tot ho ha posat a les seves mans».

Tanmateix, la creació ha estat confiada a l'home; tots els éssers li han estat donats perquè en visqui, se'n serveixi, faci fructificar la terra i lloï el Creador. Tota la creació ha estat lliurada a l'home: «Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist i Crist és de Déu», afirma l'apòstol Pau.

La Bíblia narra la creació d'una manera poètica, amb un optimisme que contrasta amb les narracions de les

religions antigues. A la llum de la fe en el Déu de l'Aliança, el poble d'Israel ens explica d'on ve l'home. «Al principi, Déu creà el cel i la terra...» Aquestes són les primeres paraules de la Bíblia. Déu ho va crear tot «amb la seva paraula». «Amb el seu alè» va donar vida a l'home, que va formar del fang de la terra. El fang és el símbol de la fragilitat de l'home, i l'alè és el símbol de la vida. «Els creà home i dona, a la seva imatge i semblança», car l'home i la dona són amos de tot l'univers en la mesura que són imatges de Déu; és a dir, governen el món amb intel·ligència i amor.

La Bíblia i la ciència proposen dues perspectives del món i dels homes. La Bíblia s'interessa en el per què de les coses. La ciència es pregunta sobre el com. Són dues perspectives diferents però complementàries, fins i tot convergents. La Bíblia revela als homes el sentit de la seva existència per tal d'orientar la vida del creient.

L'home col·labora en la creació de Déu. Descobreix les riqueses amagades de la creació, inventa i troba

constantment noves possibilitats latents en aquest univers que Déu li ha confiat. En això és imatge del seu Creador. Però es pot permetre l'home de fer tot allò de què és capaç? D'aquesta qüestió neix la moral. La inventiva de l'home ha de regir-se per la llei de l'amor que rep de Déu.

L'autor del Gènesi parla del pecat original. El paradís representa la felicitat inicial que Déu ha donat a Adam i Eva. Tot els és ofert. Poden menjar del fruit de tots els arbres, menys de «l'arbre del coneixement del bé i del mal». Aquí hi ha el límit. L'home no és l'origen ni d'ell mateix ni de la seva consciència moral. No és ell qui decideix sobiranament sobre el bé i el mal, però vol ser com Déu, i per això se serveix del fruit de l'arbre que Déu s'havia reservat. Actua contra Déu i escull comportar-se sense Déu. Mitjançant el baptisme el cristià reneix a la vida nova en Crist. És deslliurat del pecat original, perquè l'habitual Esperit de Déu, que el fa viure de l'amor mateix de Déu.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bíblia, un llibre per llegir-lo sempre

Reprenç avui els comentaris sobre el Compendi del Catecisme, interromputs durant algunes setmanes per tractar altres temes d'actualitat.

Primer havíem considerat que tots els humans tenim necessitat de Déu; sentim el desig profund de conèixer el nostre Creador i d'estimar-lo. Vèiem també que ell mateix ens busca i ens estima, i que per això s'ha revelat a nosaltres, de manera que siguem capaços de trobar-lo. Aquest és un dels principals dons pels quals hem de donar gràcies a Déu: que ens ha fet destinataris de la seva Paraula.

La revelació divina es comunica d'una generació a l'altra de dues maneres: per la transmissió viva de la Paraula de Déu —el que en diem Tradició— i mitjançant la Sagrada Escripura.

Des del temps de Moisés, quan Déu va elegir el poble del qual naixeria el Salvador, alguns homes, guiats per l'Esperit Sant, van posar per escrit el missatge diví de la nostra salvació. D'aquesta manera, en el transcurs d'uns dotze segles es van reunir els quaranta-sis escrits o

«llibres», de diferents estils literaris, que componen l'Antic Testament.

A més, després de l'ascensió del Senyor al cel, també els apòstols i alguns dels seus col·laboradors van veure la necessitat de consignar els trets principals de la vida i els ensenyaments de Jesús. Els seus escrits, en total vint-i-set, formen el Nou Testament, entre els quals hi ha els quatre evangelis de Mateu, Marc, Lluc i Joan, que «constitueixen el cor de totes les Escripures i ocupen un lloc únic a l'Església».

Al conjunt de l'Antic i el Nou Testament l'anomenem Bíblia. L'Antic mostra la pedagogia del pla diví de salvació i prepara la vinguda de Jesucrist salvador. El Nou, centrat en Jesucrist, ens transmet la veritat definitiva de la Revelació.

Déu mateix és l'autor principal de la Bíblia, perquè la va inspirar als seus autors humans: per això la denominem amb propietat Sagrada Escripura. El fet que hagi estat inspirada per Déu ens dona la seguretat que el seu

valor és permanent i que ensenya sense error les veritats necessàries per a la nostra salvació.

De tota manera, cal tenir present que la Paraula de Déu «no és una paraula escrita i muda, sinó el Verb encarnat i viu» (sant Bernat de Claravall). Per això, «la Sagrada Escripura s'ha de llegir i interpretar amb l'ajuda de l'Esperit Sant i sota el guiatge del Magisteri de l'Església».

Tot cristià ha de conèixer la Bíblia. No és un llibre que s'hagi de llegir una sola vegada, sinó que s'ha de rellegir, un cop i un altre, sense parar, perquè «és font de vida, aliment i font de vida espiritual». Us aconsello, doncs, que llegiu sovint, diàriament si és possible, un passatge de la Sagrada Escripura, sobretot del Nou Testament, «ja que ignorar les sagrades Escripures és ignorar el Crist» (sant Jeroni). Tant de bo que es pogués dir de cadascun de nosaltres, per la nostra actitud amb el proïsme, els nostres consells, la nostra vida familiar i professional, el nostre capteniment moral: «Aquest és un veritable deixeble de Crist; es nota que llegeix l'Evangeli.»

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Remedios Ortiz Jurado
De l'Àmbit Maria Corral

Repensar l'ancianitat

L'augment de l'esperança de vida en l'ésser humà ha afavorit, entre altres circumstàncies, un coneixement més bo de la nostra biologia i fisiologia i els avenços en el tractament de moltes malalties.

El concepte d'ancià en els nostres dies és diferent de l'ancià de fa cent anys. Al principi del segle passat una persona de quaranta anys era considerada vella, fet que actualment, en les nostres societats desenvolupades, és impensable. On s'estableix, doncs, la línia que assenyalava el pas d'adults a ancians?

Des d'un punt de vista biològic, en tot ésser viu hi ha un procés de desgast del seu organisme, que comença a partir dels 30 anys. Aquest envelliment es considera fisiològic quan l'edat biològica és paral·lela a l'edat cronològica, però també pot ser patològic en aquells casos en els quals, a causa d'alguna malaltia, el procés d'envelliment s'avança.

Però, no és únicament la perspectiva biològica la que traça la línia imaginària entre adult i ancià. Sabem que no totes les persones envelleixen de la mateixa manera. Les condicions psicofísiques varien d'unes persones a les altres segons l'herència, els hàbits de vida, el desenvolupament intel·lectual, l'entorn social, etc.

Des de la sociologia, el moment de la jubilació suposa un canvi important per a la persona pel que fa al paper que exercia d'adult. Ens hauríem de preguntar si el jubilat, avui dia, respon a la idea que tenim d'ancià.

Per aclarir què entenem avui per ancià ens pot resultar útil assenyalar alguns trets compartits amb un altre grup d'edat: em refereixo a l'etapa de l'adolescència. En aque-

ta, el cos dels nois i les noies madura i apareix el borrisol púbil, les mames a les nenes, les primeres menstruacions. Aquests signes indiquen que es van obrint a l'adultesa, però encara no podem afirmar que són adults. També en l'etapa de la jubilació apareixen diferències anatòmiques i fisiològiques, com els canvis en l'audició i la visió, els dèficits de coordinació motora, l'alentiment dels reflexos, la menopausa en la dona, entre altres. Aquests canvis, en opinió de molts especialistes, no s'han de considerar decadències, sinó signes propis de l'edat.

D'altra banda, tots dos grups d'edat comparteixen un aspecte social comú: em refereixo a la situació de certa marginalitat en què es troben en la societat, ja que aquesta considera l'adolescent en un emplaçament no adult i l'ancià en una situació que ha passat l'adultesa, i els deixa tots dos fora del «camp de joc».

El jubilat està considerat un ancià per la societat, no tant per les seves possibilitats físiques o intel·lectuals, sinó basant-se en una condició de marginalitat que se li aplica en el moment que deixa de ser productiu.

Davant la nova realitat social, la gent gran ha d'inventar altres maneres de viure la seva dimensió personal, familiar i professional. Se'ls obre aquí

un terreny immens, encara per esbossar, del qual sortiran valors que complementin l'àmbit dels adults.

La gent gran des d'aquesta talaia de la saviesa acumulada, alliberats de responsabilitats familiars i amb la riquesa immensa del temps lliure social, aporten a la convivència social uns valors, potser oblidats, que l'enriqueixen globalment. És aquesta la gran tasca social de la qual la gent gran no hauria mai de ser jubilada.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Informació o desinformació?

He trobat en Baldiri, estudiant de les Ciències de la Informació. Sóc amic dels seus pares i, sovint converso amb ell. Hem arribat a tenir bona amistat, tot i que força anys ens separen. Crec que, generalment, funciona quelcom de la trama del film *L'estany daurat* (En el estanque dorado), magníficament interpretat per Henry Fonda i Katharine Hepburn. L'argument conté el que ara s'anomena «complicitat». En aquest cas entre l'avi i el nét. El noi, contràriament, no sintonitza amb la seva mare. Tinc la sensació que, entre en Baldiri i jo, hi ha certa similitud. I mantenim una bona avinença a l'hora d'exposar certs punts de vista, tot i que, moltes vegades, discrepem tant en alguns punts de partença com d'arribada. Les coincidències es donen en moltíssimes ocasions.

El nostre jove estava, avui, un xic indignat. És molt sensible a la realitat social i, per tant, un bon observador, qualitats que, sens dubte, li procuraran un futur esplèndid en el camp de les comunicacions. Quin era el motiu del seu disgust? L'actual panorama informatiu. El jovecell té la impressió, segons em diu, que els mitjans de comunicació es rendeixen davant del poder, el serveixen, i així maquillen, com a mínim, la veritat. «El problema és que no sé quin diari llegir, ni quina emissora de ràdio escoltar, ni quina televisió

sintonitzar... Sembla que pretenguin que les informacions, generalment poc contrastades, apareguin com sòlides veritats. Són bloquejades per determinats prejudicis partidistes i convertides en miratge que expressa només els interessos dels poders de tota mena.»

En Baldiri és un jove crític. Ha superat ja el sempitern descontentament de l'adolescència. I per això puc prestar atenció als seus punts de mira. Explana la seva reflexió amb la llum que ha de guiar l'objectiu de la informació: apropar a la veritat. «Els comunicadors», em fa, «invoken el dret a la informació, però han de tenir clar el deure d'informar. Que implica no «desinformar», sinó informar correctament».

L'estudiant afegeix que, «en nom d'interessos disfressats d'objectivitat, hi ha qui voldria apagar les veus dels que pensen diferent. Opino que no es tracta d'anul·lar res ni ningú. A qui no li agradi un mitjà de comunicació, té la possibilitat de cercar-ne un altre. Per això hi ha mitjans diversificats. I santes pasques! Que a mi no m'agraden les dictadures. Només un prec final: vostè que escriu, no podria publicar el meu pensament?»

La veritat és que vaig prometre a en Baldiri que publicaria els seus raonaments. He complert, doncs, la paraula.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Territoris sinaïtics

No sóc tan ingenu de creure que, perquè he estat quatre vegades a la península del Sinaí i he llegit sis o set llibres, ja en sóc un expert. En conec unes quantes coses que poden interessar en aquests dies que, a causa dels actes terroristes, són de trista actualitat.

La primera vegada que vaig visitar aquest territori, l'any 1974, era un desert solitari. Estava sota el domini israelià. La pista per on transitàvem estava minada, a totes dues bandes, i no s'hi veia ningú en tot el trajecte. Tot això és veritat, menys quan ens aturàvem que, aleshores, com si fossin formigues, sortia mainada beduïna d'arreu.

Els pobladors del desert eren, i són, els beduïns. Se senten beduïns i res més. De vegades, es queixen perquè els egipcis vénen i n'alteren la pau, fan carreteres i en modifiquen els costums. Tot això no es pot negar, però també cal afirmar que el govern els ha fet escoles i, en moltes ocasions, els ha transformat les haimes en edificacions senzilles de planta idèntica, però de parets de ciment i sostres impermeables. Els interiors són iguals i els costums semblants als que hem trobat en qualsevol oasi allunyat de les rutes asfaltades. Les separacions entre sexes continuen, els matrimonis molt joves i concertats, també. Potser no han anat mai a escola, i familiarment parlen l'àrab, però dominen l'anglès i el rus per guanyar-se la vida acompanyant turistes. Són gent religiosa que respecta i accepta amb simpatia la religiositat dels altres. Amb ells s'hi pot passar una bona estona, compartir un-te i contemplar els seus animals. Els nois et venen qualsevol cosa, i pots veure i recordar els costums ancestrals, mentre gaudeixes de la seva amabilitat. Si t'apartes una mica per celebrar missa o per pregar, et miren amb respecte i, a vegades, es queden quietes en silenci total i observen. Aquesta experiència l'he repetida més d'una vegada.

Al sud de la península hi ha el conjunt turístic de Xarm al-Xeikh. Em van explicar que és el lloc més meravellós del món per bussejar en les seves aigües transparents i riques en una fauna marina sorprenent. Per a una altra mena de turistes, s'ha edificat, al costat de molts llocs de lleure, un conjunt de passeigs, hipòdrom, esfinxs, fonts, etc., fets d'un polièster perfecte i fibra de vidre. Quan contemplem els iots de luxe al port i els hotels de moltes estrelles, ens adonem que deu ser una gran font de divises. Aquesta població, així com Taba o Nweva, que són les que conec, contrasten en el luxe amb el paisatge aspre del desert. Una xarxa de carreteres, molt controlades militarment, creua el territori. L'última tardor comentàvem que un matí ens vam trobar més controls militars que vehicles civils. Tot i les precaucions ha passat el que ha passat. El turisme impera. No és estrany triar un lloc com aquest per cridar l'atenció, fer mal a interessos econòmics i portar a terme actes de terrorisme. I que hi hagi algun beduí implicat no ha de sorprendre gens, ja que, com he dit, no se senten gens vinculats al govern del Caire.

Una de les atmosferes més nítides de la terra té abundància de terrorisme, segurament un dels grans, en llocs no bèl·lics, d'interès turístic.

Finestra a la vida

Victòria Molins, S.A.J.

L'amor de mare

Aquest pobres amics meus que es passen anys i panys entre reixes, de vegades, em donen exemple d'humilitat i de bon cor.

L'altre dia em vaig trobar per primera vegada a la parròquia, després d'anys d'estar a la presó, el Josep. Si pot i se'n recorda, no falta mai a missa de vuit. Estava tan bromista com sempre. Després d'anys d'abstèmia forçada, ara es dona una «festa» diària.

Jo recordava les seves «converses» peculiars amb el Crist que hi ha en un dels altars laterals, abans de la seva última detenció. Sovint s'hi enfadava quan no li anaven bé les coses. En alguna ocasió ens va fer riure de valent enmig d'una celebració. Com aquell dia que donàvem gràcies en veu alta després de la comunió i ell, amb aquella ingenuïtat i senzillesa que tanta gràcia deu fer a Déu, s'hi va dirigir i li va dir: «A veure, de què t'he de donar gràcies jo amb la vida que m'has donat? Diques, de què?» I es va quedar tan ample.

Ara en una de les seves primeres misses i, quan ja havia passat una bona estona del moment de les peticions, dona un cop a l'altar i diu: «Jo demano a Déu que em toqui la loteria, perquè avui compraré un número de l'ONCE.» Com és lògic, tots vam respondre ben convençuts: «T'ho demanem, Senyor.»

I és que Déu deu somriure amb aquestes peticions senzilles, amb aquests desitjos generalment insatisfets dels desheretats de la terra.

L'altre dia vaig tenir una conversa amb un altre Josep. Aquest encara és inquilí de l'«Hotel Reixes», com l'anomenen amb ironia. Està al mòdul de psiquiatria i, amb raó, perquè, com diu ell mateix, té el cap bastant tocat a causa de les drogues. Jo passo estones delicioses al seu costat, perquè és bo, senzill, humil... Sí, ja sé que està a la presó perquè ha fet molts robatoris i perquè ha consumit de tot, però és tan bo! A mi sovint em commou.

L'altre dia em comentava com ho havia passat de malament en la infantesa i l'odi

que tenia a una persona que li havia fet molt de mal i que «encara l'hi continua fent a la persona que més m'estimo». No calia gaire intuïció per adonar-se de a qui es referia. Són aquestes ferides que tenen molts marginals i que són difícils de guarir. Li vaig parlar del perdó i li vaig dir que l'odi només li feia mal a ell mateix. I li vaig donar uns quants consells que, de vegades, m'avergonyeix de donar, perquè les seves vides no es poden comparar amb la meua, i són ells els que m'ensenyen.

Va ser aleshores quan em va dir tot això que intento reproduir amb fidelitat:

«Mira, jo vull perdonar, perquè a mi Déu m'ha perdonat molt, però és molt difícil. Saps? Jo he provat tota mena de drogues. Des dels dotze anys. Ho he provat tot. I és clar, ara ja veus com tinc el cap. Fixa't, no sé ni com estic viu. Tres vegades m'he punxat una sobredosi perquè ja no volia viure més. I totes tres vegades m'han salvat. Tots els meus col·legues del barri, els que van començar amb mi estan morts.

»L'última vegada em va salvar una infermera de la presó que em va poder reanimar.

»Aleshores, jo em preguntava, potser Déu vol alguna cosa de mi, perquè no em deixa morir? I, finalment, he arribat a una conclusió: ja sé per què Déu m'ha salvat la vida tantes vegades; perquè tingui cura de la meua mare en els seus últims anys, ja que l'he fet patir tant. I per això és pel que tinc més ganes de sortir. Ja he viscut més de vint anys de presó, amb algunes sortides petites en què tornava a recaure i... altra vegada al talego. Ara serà la definitiva. I tindrà cura de la meua mare, que se senti estimada i que no plori més per mi; pobreta. És ja l'única cosa que vull fer en aquesta vida.»

No m'e'n vaig poder estàr i el vaig abraçar amb força, i el vaig omplir de petons.

L'amor de la mare és l'únic que acostuma a sostenir en el dolor aquests pobres homes que han passat els millors anys de la seva vida entre reixes. Si, almenys, durant unes hores setmanals jo puc fer una miqueta de mare d'algú...!

Zoom

Eduard Brufau

Aquests relleus fragmentaris de sant Miquel arcàngel matant el drac i unes mènsules decorades es troben a la façana lateral de la catedral de Solsona. Es tracta de les úniques restes de l'antiga façana romànica del segle XII, quan el bisbat de Solsona encara no existia i l'edifici era l'església d'un monestir. La portalada romànica va desaparèixer al segle XVIII, quan al seu lloc es va construir l'entrada actual, amb un relleu de sant Agustí.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Cristians en l'encreuament

La troballa interessant d'un paper copte, l'anomenat Evangeli de Judes, ha estat al centre d'una campanya mediàtica impulsada per la National Geographic. En aquest fet, almenys hi ha quatre punts rellevants: el manuscrit en si amb tot el que comporta de reconstrucció, autoria, llengua, datació històrica, referència a l'original, etc.; el contingut del document amb els temes desenvolupats, la figura de Judes, el pensament gnòstic, el valor atribuït, etc.; la comercialització de la notícia amb un desplegament ben elaborat: pel·lícula, llibres, revistes, etc., i la revisió de personatges històrics que es pretén realitzar, tal com suggereix el documental emès per televisió.

La divulgació de la notícia ha evidenciat la capacitat recaptatòria de la National Geographic. Un muntatge esplèndid que li ha reportat uns bons dividends. Hi ha traduccions que han estat tendencioses. L'original anglès parla d'evangeli perdut (*lost*), i altres, per afegir-hi *morbo*, l'han traduït per l'evangeli prohibit. L'orquestració del reportatge convida a una revisió de la fe, com si a partir d'aquesta troballa tot el que sabíem fins ara deixi de ser veritable. En el text, que es troba a Internet, no hi ha cap pretensió històrica sinó un enfocament del coneixement. Com que tergiversa punts importants de la fe, no és estrany que els cristians dels primers segles rebutgessin aquest escrit d'un grup elitista, que reserva la salvació «als que saben». Jesús queda immers en un halo d'espiritualisme sense la força de la seva encarnació real. Judes va fer el que va fer induït per Jesús. La conseqüència és greu: qualsevol cabdill i dictador pot fer disbarats per la gràcia de Déu. Tradicionalment, s'ha fet un judici històric sobre Judes i el seu paper pel que fa a Jesús i la comunitat d'apòstols. Tots saben, amb tot, que ningú no pot fer un judici de condemna sobre una persona. Ignorem com es resol la vida de Judes en el misteri de Déu. Hi ha personatges que, com ell, tenen un bon inici i un mal final. D'altres, tot i la seva vida poc afortunada, acaben bé. La valoració històrica del president Companys, seria la mateixa si no hagués estat executat al castell de Montjuïc i hagués afrontat els seus últims moments amb autèntica dignitat? En aquest cas, la resplendor del seu bon final tapa, fins a cert punt, les pàgines històriques de seus errors greus i desencerts polítics.

Però, hi ha un tema de gran actualitat. L'Església avui té elements en comú amb l'època de l'evangeli de Judes. Vivim immersos en un gran pluralisme d'idees, de tendències, de debats, de grups... Situacions com aquesta comporten dos riscos clars. Primer: voler conservar la puresa de la doctrina tancant-se a tota mena de diàleg i d'influència. No a tot. Rebuig global a qualsevol pretensió externa. Nuclis durs, com els *neocon*, que proporcionen seguretat i pertinença. Només blanc i negre, se suprimeix el gris. Obediència cega a l'autoritat. Segon: voler-se obrir indiscriminadament a qualsevol influència externa. Es tracta d'incorporar qualsevol novetat i de ser moderns. Sí a tot. Cal apuntar-se a l'última teoria per guanyar els joves. No hi ha identitat sinó amalgama de qualsevol cosa. Relativisme a ultrança. Crítica sistemàtica a l'autoritat.

La centralitat de l'Evangeli de Jesús aposta per una identitat, que exigeix el sí i el no. Cal encarnar el seu missatge, innegociable, però no diluir-lo en la confusió, perquè aleshores la sal es torna insípida. Un exemple, la inserció de les comunitats cristianes en el món implica el seu compromís a favor dels pobres des de l'amor a Jesús. Deixar Crist o deixar els pobres és perdre la nostra identitat cristiana.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL
LECTOR□ La seva passió per
Crist

Davant la celebració del primer aniversari del pas al cel del Papa anterior, Joan Pau II, he recordat molts instants sobre la seva figura, la dedicació i la doctrina que pretenia transmetre, però, finalment, m'he quedat amb una expressió: va mostrar sempre la seva passió per Crist. Amb la seva vida i amb la seva obra va ser un testimoni de Jesucristen el món i entre els homes. Joan Pau II, el Papa que va arribar a Roma procedent de l'Església del silenci, va ser un campió de la llibertat que va estimar amb passió l'home. Ell va ser un home excepcional, un cristià exemplar i un Papa providencial obstinat a encoratjar, sense complexos i sense por, la presència eloqüent de l'Església en el món.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

□ La Moreneta,
Verge prodigiosa

Ara que acabem de celebrar la data canònica (27 d'abril) de la Mare de Déu de Montserrat, insigne patrona de Catalunya (només festa celebrativa per a uns quants catalans, dissortadament), voldria fer ressò d'alabança, honor i glòria a la nostra i entranyable dolça Mare la Verge Maria, a més de les seves quatre sobrenaturals i prodigioses aparicions admeses per l'Església.

En primer lloc, transcriu algunes estrofes del nostre poeta immortal Mn. Jacint Verdaguer: «Alba naixent d'estrelles coronada»; «Dels catalans sempre sereu princesa»; «Doneu consol a qui la pàtria enyora... i el fruit sagrat que el vostre amor ens dona és Jesucrist el Redemptor del món»; «Amb vostre nom comença nostra història i és Montserrat el nostre Sinaí.»

La primera de les aparicions marianes té lloc l'any 1830: la «Verge del Marne», coneguda com «La Medalla Miraculosa» (París, 18 de juliol). La vident és sor Caterina Labouré, novícia de la Companyia de les Filles de la

Caritat. Hi ha una estrofa meravellosa d'Enric Ynglés, que diu així: «La Verge anuncia al món pecador del cel un missatge prodigi d'amor.» Colpidor!

L'any 1858, la Verge Maria s'apareix un altre cop a França. Ara a Lourdes. La vident és Bernardette Soubirous (quinze aparicions). La Verge li diu: «Vindràs quinze vegades per pregar a Déu. Si ho fas, jo et prometo premiar el teu zel i seràs sortosa per sempre en el cel.»

La tercera passa a Fàtima (l'any 1917), a la vila Cova d'Iria. Els tres vidents són: Llúcia, de 10 anys, i els seus cosins Francesc, de 9 anys, i Jacinta, d'11. L'Ave a la Mare de Déu de Fàtima diu així: «Prometo assistir-vos al punt de la mort. Tingueu confiança. Triomfa el meu cor!»

I la darrera aparició reconeguda per l'Església fou l'any 1933: «La Verge de Banneux» (Bèlgica), coneguda com la formosa «Verge dels Pobres». S'apareix a Marieta Becco, d'11 anys. La Verge li diu: «Aquesta font és per a totes les nacions. És per als malalts.»

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

□ Mes de Maria,
Mare de Déu

De les vostres entranyes va sortir la llum divina del Creador, i a tots nosaltres ens fa sentir la bondat de Crist el Salvador.

El mes de maig, mes de Maria, hem de resar-li amb devoció que a tots nosaltres Ella ens crida a comportar-nos sempre millor.

Seguim-la, a ella, amb iniciativa que ens lliurarà el seu amor, fent-nos sentir goig que captiva la nostra vida amb força dolçor.

El vostre fill, dolça Maria, ens fa de guia i ens encamina cap a un horitzó amb alegria,

gaudirem d'una vida més humana.

Mare nostra, Verge Maria, sou la llum del Creador amb fidelitat amb Vós aniria l'altre món un servidor.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

□ Evidències

Hem vist com s'han desinflat les censures i els pronòstics negatius pel que fa a l'actuació del Sant Pare Joan Pau II, i s'han convertit en lloances que van inundar les esferes mundials, al terme del seu sacrificat final.

Altrament, ara, en l'actual Benet XVI —postergat en un principi per multitud de prejudicis pessimistes— s'està produint també un canvi d'apreciació semblant, o sigui, s'encarrila vers un tarannà ben exultant i engrescador.

Ve a tomb, doncs, recordar algunes anècdotes. Una d'elles és la que segueix: un dels nostres prohoms més valorats (el nom del qual em guardo) justificava el seu obrar i pensar, alegant que va assistir a l'acte que va tenir lloc al Camp Nou quan vam tenir la sort que el «Papa vell dels joves», visités Barcelona, perquè va cedir a la pressió a què el van sotmetre els seus fills.

És una de tantes mostres evidents de la facilitat amb què ens deixem influir per opinions generalitzades, sense valorar del tot si són o no justificades i assenyades.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

□ Montserrat, bocí de cel
a la terra

És un dia qualsevol a Montserrat...

Entro al santuari a primera hora de la tarda. La música d'orgue: suau, harmoniosa, bella... atorga una atmosfera del sagrat a tot l'ambient. Es respira pau a l'entorn. Els pelegrins s'apropen a besar la Moreneta. Alguns es queden una estona contemplant-la i preguntant al seu costat. Quina dolçesa ho envolta tot.

És la casa de la Mare. La Mare ens aplega a prop seu. La Mare ens encamina i ens mostra el seu Fill: Jesús. I s'hi resa el Sant Rosari: amb senzillesa, amb fervor... I arriba l'hora de les vespres i la veu melodiosa de tots els monjos canta lloances a Déu, i l'harmonia de les veus, la mesura i els espais de silenci...

Tot traspua pau, ordre, amor a Déu. No hi ha presses...

Cada cosa té el seu temps, i el temps és de Déu. Que bella l'harmonia dels cants! Que dolça la vida amarada de Déu que es traspua a Montserrat! Quina bona acollida ens donen els monjos a casa seva, que és casa nostra, la casa de la Mare, la nostra patrona, la Mare de tots els catalans i de tothom.

A Montserrat hi ha fe. Gent d'aquí i gent d'arreu que arriba i prega. Hi ha fe, però demanem a la Mare de Déu de Montserrat que aquesta fe creixi, que sigui més ferma, més amorosa, més arrelada. Les nostres arrels són cristianes; revifem-les, adobem-les, donem-los l'aigua, l'escalf del sol, la saó necessària... I només Jesús, només la Marona són el sol, són l'aigua, són la saó que necessitem tant. Mare de Déu de Montserrat, intercediu avui i sempre per tots.

NÚRIA VIÑOLAS i ESTEVA
Cornellà de Llobregat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Veure-ho o no veure-ho

—Li vull plantejar dues preguntes. Tinc un fill de 12 anys. Endreçant la seva habitació, vaig descobrir que tenia amagades unes revistes pornogràfiques. Jo ja tinc una edat, però li he de confessar que em vaig ruboritzar quan en vaig veure el contingut. Què faig? El castigo? Una coneguda que és psicòloga diu que no hi doni cap importància i que ho deixi estar, ja que forma part del seu aprenentatge... Una altra pregunta: vostè troba bé que un catòlic vagi al cinema a veure la pel·lícula sobre El codi da Vinci?

—En primer lloc, recomani a aquesta psicòloga coneguda que eduqui els seus fills amb mètodes i principis tan lluminosos, i que doni temps al temps... Ja n'aprendrà. La pornografia sempre m'ha semblat una cosa realment infamant, com un aparador de carn humana. La persona és reduïda a un objecte en el sentit més rude de la paraula. Potser, per això, les lleis assenyades de molts països i les seves tradicions pedagògiques han prohibit i perseguit la pornografia, especialment quan els destinataris són menors, ja que saben molt bé que la pornografia és un instrument de corrupció de la joventut. Seria molt formatiu per a l'esmentada psicòloga que fes una volta per un país de tan poca tradició cristiana com la Xina i que veiés com hi tracten aquest tema. La seva pregunta planteja, d'altra banda, una qüestió molt important: l'educació afectiva i sexual d'adolescents i joves. L'èxit en aquesta tasca repercuteix, sens dubte, en la felicitat de la persona al llarg de tota la seva vida. El nostre estimat papa Benet n'ha parlat en la seva primera encíclica quan recorda la necessitat de l'educació en la castedat, el procés de maduresa en la capacitat d'estimar, passant de l'eros possessiu i egoista a l'agapé o amor de lliurament. En aquest procés els pares teniu el paper principal i ningú no ha d'usurpar-vos el lloc ni substituir-vos en la vostra missió. Molt de compte amb alguns manuals de pseudoeducació sexual que aviat veuran la llum!

Crec que vostè i el seu marit n'han de parlar amb el nen. Ell sap que no ha actuat bé, ja que ha amagat les revistes. És una bona ocasió per tractar amb ell de temes que li interessin i que potser ja n'ha parlat amb altres sense rebre'n la formació correcta. Cal dir al nen si li agradaria que el seu pare o la seva mare sortissin en aquestes revistes i que els seus companys es delectessin veient-les. Cal preguntar-li si li faria gràcia que li fessin fotos com aquestes i que tothom les veiés. Comprendrà fàcilment que conculcar la intimitat d'una persona o exposar-la impudicament és una lesió greu al respecte i la dignitat que mereix qualsevol persona. També cal descobrir d'on va treure les revistes i si els hi ha facilitat cap adult. En aquest cas, cal denunciar el corruptor. Parleu del tema i aviat, i probablement fareu un gran pas en l'educació del vostre fill. La segona pregunta me la reservo per a la propera setmana.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com

www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Fa cinquanta anys: el Congrés litúrgic diocesà de Barcelona

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La memòria històrica de la pastoral diocesana

Ara que es parla tant de la «memòria històrica», sovint amb una punta de rancor i crítica, és bo que fem també «memòria històrica» agraïda de fets de la pastoral de l'Església, que han donat fruits de vida cristiana. En aquest cas, em plau fer memòria d'un fet esdevingut ara fa cinquanta anys a la diòcesi de Barcelona: el Congrés litúrgic diocesà, els dies 28 d'abril al 6 de maig del 1956.

L'arquebisbe Gregori Modrego, que fou bisbe de Barcelona des de l'any 1942 fins a l'any 1967, va desenvolupar una acció pastoral en camps molt diversos de la vida eclesial. Molt aviat, després de la seva entrada, va convocar un Congrés eucarístic, que va representar una alenada d'atenció i devoció a l'Eucaristia. Després fou el torn del Congrés de catequesi, i del Congrés de l'apostolat laical. La capacitat organitzativa i doctrinal de la diòcesi de Barcelona, testimoniada en aquests congressos, va confluïr en la celebració del XXXV Congrés eucarístic internacional de l'any 1952. Fou un moment magnífic per a la diòcesi, que va veure aplegades a la ciutat, entorn de l'Eucaristia, persones vingudes d'arreu per fer el que, després, s'anomenaria la *statio orbis*, és a dir, l'assemblea eucarística que convoca tot el món.

El context i la finalitat del Congrés

Fou després del Congrés eucarístic internacional, l'any 1956, quan el bisbe Modrego va decidir convocar un Congrés litúrgic. A la meitat dels anys cinquanta, el tema de la pastoral litúrgica estava en ple vigor. Feia gairebé deu anys que el papa Pius XII havia confirmat la validesa del moviment litúrgic, amb l'encíclica *Mediator Dei* (1947), i al principi mateix dels cinquanta havia començat la renovació de la Setmana Santa amb la instauració de la Vetlla Pasqual (1951), completada l'any 1955, i començada a celebrar pràcticament com es fa ara, el mateix any 1956. Altres iniciatives havien començat a transformar la imatge de les celebracions: els cants en llengua vernacle, la mitigació del dejuni eucarístic, les monicions introductòries als textos llatins, etc. En alguns països, d'acord amb la *Mediator Dei*, es publicaven directoris que orientaven la participació externa dels fidels a la missa.

La diòcesi de Barcelona estava íntimament vinculada a aquest procés que distingia l'Església en aquells anys, i el seguia de prop. Fou aquest el context del Congrés litúrgic diocesà, d'acord amb les orientacions donades pel mateix Dr. Modrego, i executades sota el guiatge de l'aleshores bisbe auxiliar de Barcelona, el que fou després cardenal Narcís Jubany. La finalitat era

entrar plenament en el ritme de la pastoral litúrgica que l'Església vivia en aquell moment, amb la promoció de la formació litúrgica de pastors i fidels, i amb la dotació dels instruments que poguessin, des de la diòcesi, ajudar aquestes finalitats.

El fruit del Congrés litúrgic

Val a dir que el Congrés es pot considerar com un fet reeixit. Una dada quantitativa és interessant: els inscrits expressament per participar en els diversos actes del Congrés —celebracions, conferències, sessions d'estudi, concerts, representacions, exposicions, etc.— foren més de 6.000. Més important, però, fou la qualitat de la participació personal. Tot això va propiciar que les conclusions del Congrés, en les quals es van recollir els *votum* expressats en les sessions d'estudi, tinguessin un realisme i una dinàmica que es va poder dur a terme amb una certa rapidesa.

El primer fruit va ésser el Directori diocesà per a la santa Missa, publicat per la Comissió diocesana de Litúrgia abans d'un any del Congrés (Quaresma del 1957). L'acompanyaven uns opuscles amb unes monicions. Naixia també alhora el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, que fou aprovat en els seus estatuts l'any 1958, i amb ell tota una colla d'iniciatives d'ensenyament i publicacions, en la línia del que el Congrés litúrgic diocesà havia proposat. Aquella realitat inicial no ha parat de créixer, i d'estendre el seu servei, a un camp ample de l'Església estesa arreu del món.

La memòria del Congrés litúrgic no és nostàlgica, sinó plena de vigor, i d'agraïment a Déu que és el qui fa créixer allò que els seus col·laboradors, els homes, plantem i reguem.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Torrehermosa, Aragó, l'any 1540**
- ☐ **Religiós franciscà llec**
- ☐ **Asceta i gran devot i defensor de l'Eucaristia**
- ☐ **Va morir a Vila-real l'any 1592**
- ☐ **Canonitzat per Alexandre VIII l'any 1690**

Sant Pasqual Bailón era d'una família camperola pobra i se sap que de ben petit va treballar de pastor. Arran d'una visió que va tenir en què se li encomanava formar part de l'orde franciscà, l'any 1564 va entrar com a germà llec al convent reformat de la Mare de Déu de Loreto de la ciutat de València. Al llarg de la seva vida va estar en diversos convents del País Valencià i sempre va destacar per la seva vida austera, per diversos miracles atribuïts segons molts contemporanis i sobretot per la seva devoció i defensa de l'Eucaristia.

Aquesta adhesió fidel a aquest sacrament bàsic adquiria una importància cabdal en aquella època. Un dels trets fonamentals

«Sant Pasqual Bailón», de Giambattista Tiepolo, segle XVIII.

Sant Pasqual Bailón

de la irrupció de la reforma protestant al segle XVI va ser negar l'existència real de Crist en el pa i el vi. Sant Pasqual Bailón, doncs, es va convertir en un dels màxims defensors de l'Eucaristia i per aquesta raó l'any 1576 el provincial de l'orde el va enviar a França, on va argumentar la doctrina catòlica davant de diversos calvinistes. Per tot això el nostre sant també va ser conegut com el «teòleg de l'Eucaristia».

Reconeixent-li aquesta tasca, l'any 1897 el papa Lleó XIII el va declarar patró de les confraries i congressos eucarístics. Actualment, el convent del Roser de Vila-real, lloc on va morir el sant, se'n pot visitar el santuari, un dels edificis religiosos barrocs més importants del País Valencià.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 1)

MAIG

14. Diumenge

V de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 9,26-31 / Salm 21 / 1 Joan 3,18-24 / Joan 15,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maties (Macià), ap.; Pasqual I, p.; Santes, Gemma Galgani, vg.

Festa Major: a l'Albagés, Castellolí, Castellserà, Montblanc, Sant Feliu de Llobregat, Serinyà, Tàrraga, Vallfogona de Balaguer i Viver i Serateix.

15. Dilluns

Sant Isidre (MO), Blanc. Lectures: Fets 14,5-18 / Salm 113B / Joan 14,21-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Torquat, b. i mr.; Eufraasi, b. i mr.; Santes, Joana de Lestonnac, rel. i fund.

Festa Major: a Bolvir, Cabanes d'Empordà, Castellví de Rosanes, Cervià de les Garrigues, la Figuera, Gimènells i el Pla de la Font, Guils de Cerdanya, Juncosa, Llardecans, Marzà, Ordis, Sant Miquel de Fluvià, la Váll de Bianya i Vilanant.

16. Dimarts

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 14,19-28 / Salm 144 / Joan 14,27-31a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Honorat, b.; Joan Nepomucè, prev. i mr.; Simó Stock, prev.; Germer, b.; Santes, Margarida de Cortona, rel.

17. Dimecres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 15,1-6 / Salm 121 / Joan 15,1-8. Si es vol: *Sant Pasqual Bailón (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Restituta, vg.

18. Dijous

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 15,7-21 / Salm 95 / Joan 15,9-11. Si es vol: *Sant Joan I (MLI), Vermell.* TARRAGONA: *Sant Pròsper (MO), Blanc.* ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix de Cantalici, rel.; beat Joan Gilbert, rel.; Santes, Raïfela-Maria Porras, rel. i fund.

19. Divendres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 15,22-31 / Salm 56 / Joan 15,12-17. Vic: *Beat Francesc Coll (MO), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Celestí, p.; Santes, Ciríaca.

Festa Major: a Mollerussa.

20. Dissabte

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 16,1-10 / Salm 99 / Joan 15,18-21. Si es vol: *Sant Bernardí de Sena (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Baldiri (Boi), mr.; Hilari i Silvi, b.; Santes, Basilissa, vg.

Festa Major: a Belcaire d'Urgell i Sant Boi de Llobregat.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Pasqua

Lectura primera

Ac 9,26-31

Els contà com pel camí el Senyor se li havia aparegut

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús.

Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesàrea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

Salm responsorial

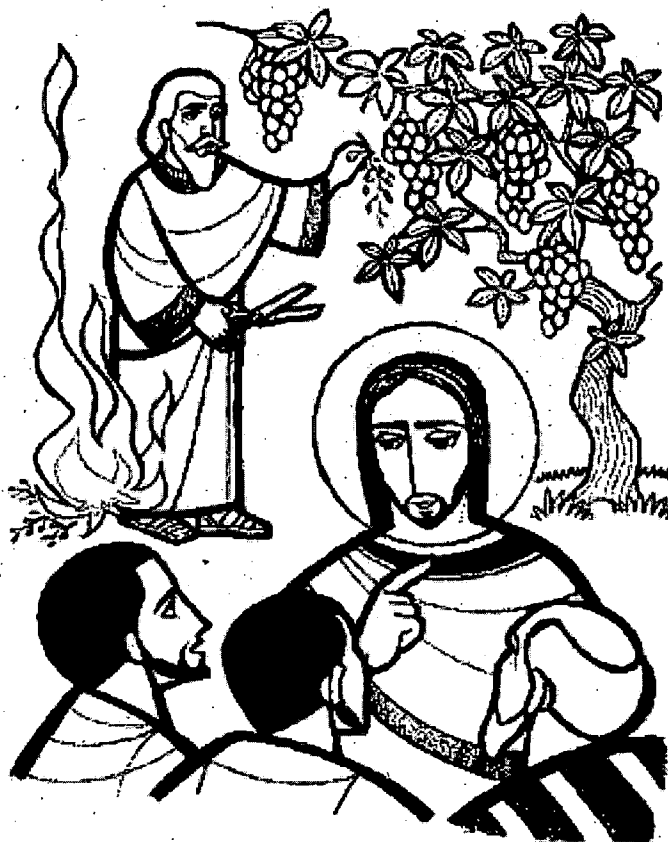
21

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos.

En menjaran els humils fins a saciar-se,
lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen,
i diran: «Viviu per molts anys.»

*R. En el Senyor s'inspirarà el meu himne
el dia del gran aplec.*

Ho tindran present i es convertiran al Senyor
tots els països de la terra;
es prosternaran davant seu
gent de totes les nacions.

Fins les cendres de les tombes l'adoraran,
s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. **R.**

Serà per a ell la vida que em dóna,
els meus descendents li seran fidels.
Parlaran del Senyor a les generacions que vindran,
i anunciaran els seus favors als qui naixeran
[després,
i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» **R.**

Lectura segona

1Jn 3,18-24

El seu manament és que creguem i estimem

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

Al·leluia

Jn 15,4,5b

Estigueu en mi, i jo en vosaltres, diu el Senyor.
Qui està en mi dóna molt de fruit.

Evangelí

Jn 15,1-8

Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi, el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres, Així com la sarment, si no està en cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

Sant Feliu de Llobregat

diòcesis

Festivitat de la Mare de Déu de Montserrat en Any Jubilar

■ Els bisbes de la Tarraconense s'apleguen al monestir amb motiu del 125è aniversari del patronatge de la Moreneta

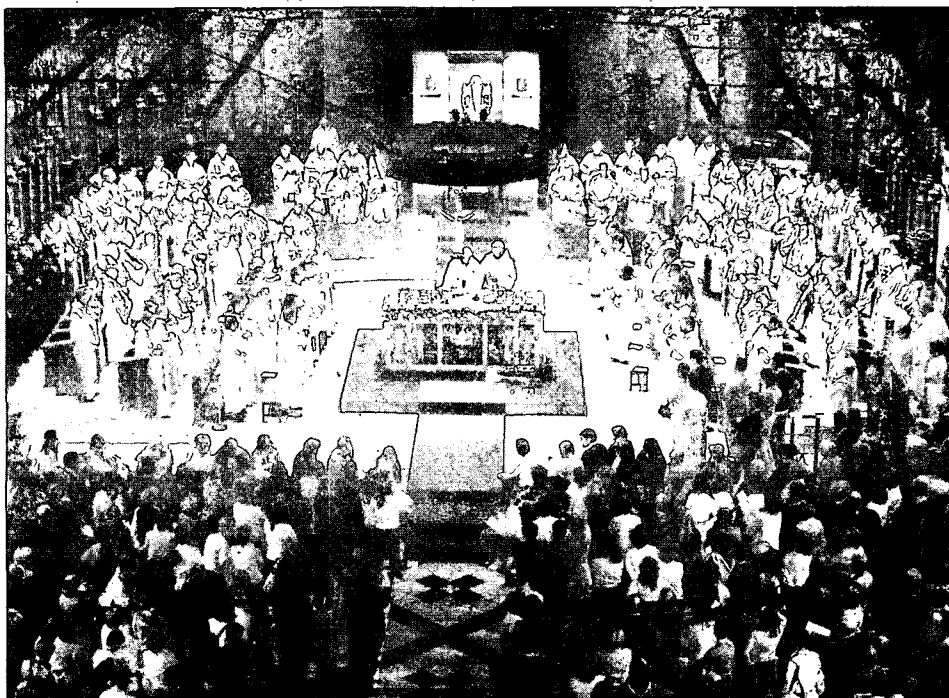
MONTSERRAT.— La festivitat de la Mare de Déu de Montserrat s'ha viscut enguany a la muntanya santa sota el signe del jubileu. El 125è aniversari de la coronació canònica de la imatge i de la seva proclamació com a patrona de

Catalunya ha estat motiu de gran solemnitat, alhora que una oportunitat perquè els nombrosos fidels que aquest dia pugen a Montserrat a venerar la Mare de Déu es renovin espiritualment i conformin més intensament les seves

vides al camí de l'Evangeli. Els bisbes de les deu diòcesis catalanes també s'han volgut fer presents aquests dies a Montserrat, on han aprofitat per celebrar una nova reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense.

De manera particularment solemne, amb l'assistència de tots els bisbes de Catalunya i d'una munió de fidels, s'ha celebrat enguany la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat. No hi cabia ni una ànima a la majestuosa basílica de Santa Maria, que una vegada més es va tornar a quedar petita. I és que van ser innombrables els pelegrins que de tot Catalunya van voler assistir als principals oficis litúrgics d'una festa marcada per la celebració de l'Any Jubilar.

La festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, amb nombrosos actes culturals i solemnes celebracions litúrgiques, ha estat el cim del Jubileu montserratí. «Un any de perdó, de gràcia i de joia», tal com afirmen des del santuari, en què tothom és convidat a renovar-se espiritualment sota el patronatge i la protecció de Maria. El pare abat Josep M. Soler, en la ja tradicional Vetlla de Santa Maria, insistia en la qualificació de la Verge com a

L'altar major de la basílica oferia una imatge esplèndida.

«El do de la fe»

També l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va presidir la Vetlla de Santa Maria el vespre del 26 d'abril, va convidar tothom, especialment els més joves, a posar-se als peus de la Mare de Déu i assumir amb «joia i coratge la vocació cristiana»: «Quina joia, estimats joves, tenir el do de la fe! No tingueu mai cap complex de tenir fe i de ser cristians! No tingueu por d'obrir el vostre cor a Jesucrist, és el vostre millor amic!»

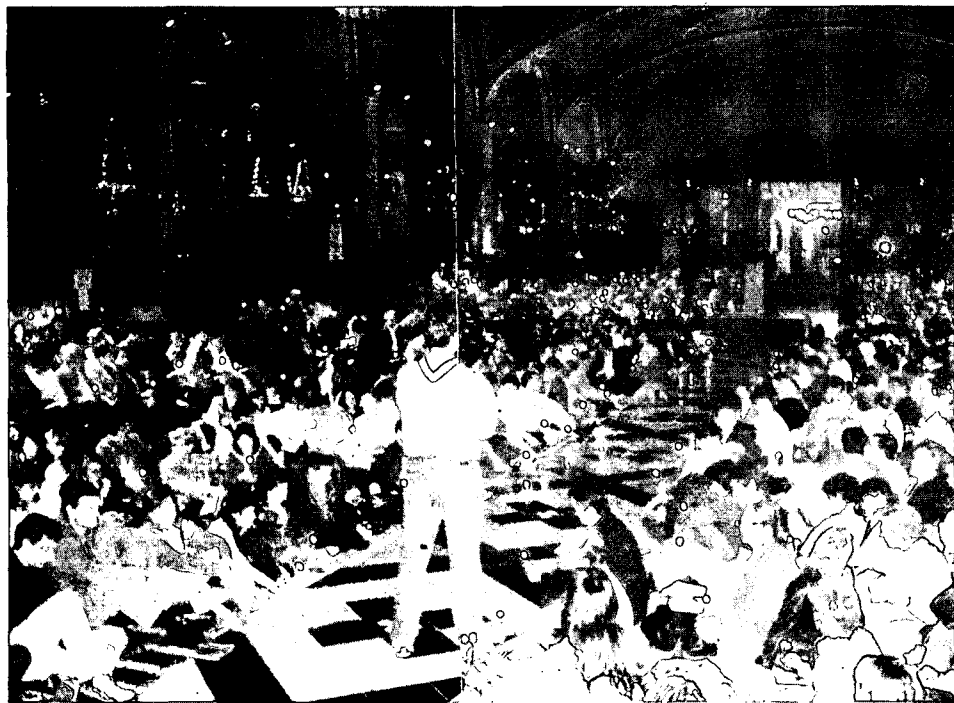
En presència de l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol, que va assistir a la Vetlla acompanyat de la seva esposa, Mons. Martínez Sistach va insistir en els reptes que la societat actual planteja avui als cristians: «Avui existeix un desafiament a l'Església i als cristians quan el fet d'un marcat materialisme ha portat uns vents que apaguen la llum de la fe, assequen la flama de tantes vides realitzades fins avui segons el model de Jesucrist.» I va afegir: «Aquestes arrels cristianes, en el procés de l'aprovació de l'Estatut, haurien de millorar el projecte per tal de reconèixer plenament els valors de la vida, de la mort, del matrimoni, de la família, de la llibertat dels pares a l'educació i de la societat que configuren la nostra identitat.» Per al prelat, ara i sempre, l'Esglé-

sia continua tenint un desafiament indefugible: «Aportar el missatge de Jesús.» «Això —afirmava— exigeix urgentment un canvi d'ordre moral. L'actual procés de globalització que vivim, especialment en el camp econòmic, financer, tecnològic, es configura profundament ambigu.»

La Vetlla de Santa Maria va continuar amb la solemnitat que és habitual, especialment destacada per la ja tradicional ofrena de l'oli simbòlic per al manteniment de llànties que cremen durant tot l'any a la basílica, i que representen totes les comarques de Catalunya i també els moviments i institucions que les han anat ofrenant des del 1947.

Pelegrinatge mil·lenari

L'endemà, en la festa pròpia de la Mare de Déu de Montserrat, els bisbes de Catalunya es van tornar a aplegar a les 11.00 del matí al voltant de l'altar major de Santa Maria presidits aquesta vegada per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense. L'arquebisbe Pujol, en nom de la resta de pastors de Catalunya, es va congratular de pujar a Montserrat «seguint la petjada mil·lenària d'un pelegrinatge mai no interromput». «No hem inventat res —assegurava—. Les arrels cristianes del nostre poble ens han fressat el camí. Com els nostres avant-

La basílica de Santa Maria es va omplir a vessar de fidels durant la Vetlla.

Mare de consol i d'esperança: «És mare de consol perquè, provada per les dificultats i pel sofriment, amoreixa amb el seu exemple i amb la seva intercessió les nostres preocupacions i els nostres dolors. Ens és Mare d'esperança perquè persevera amb fe prop de la creu i vora el sepulcre del seu Fill, fins a rebre el baptisme pasqual.» També va fer una crida a la

renovació espiritual, per tal que aquest any jubilar sigui motiu «d'una major fidelitat a allò que Déu ens demana, de reconciliació, d'una major comunió eclesial; ens sigui ocasió de testimoniar la novetat de l'Evangeli i d'experimentar la joia que omple el cor dels qui, com Maria, han deixat entrar Jesús en les seves vides».

**VOLEU DONAR
SENTIT A LA
VOSTRA VIDA?**

Us hi ajudaria
una trobada
amb Déu.

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

20 - 21 DE MAIG
(Entrant el dia 19 a la nit)

Tel. 933 013 194

✓ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

passats, nosaltres també ens delim per Maria i volem saciar-nos dels seus fruits.» El president de la Tarraconense va qualificar la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya com «un dels fets cabdals que han marcat l'origen de la Catalunya moderna, un país que des d'aleshores es va anar transformant en el referent espiritual del santuari i del monestir de Montserrat com a casa comuna de tots els catalans».

Com la nit anterior havia fet Mons. Martínez Sistach, Mons. Jaume Pujol va convidar els assistents, també molt nombrosos, a seguir Maria en el camí de la fe: «Ella farà, pel seu Fill, que també en l'albada d'aquest mil·lenni l'Evangeli s'obri camí (...). Ella du Jesucrist. És portadora de gràcia. Només una trobada del tot personal amb Jesucrist pot ser el lloc d'encontre "amb totes les benediccions del cel" que Ell ens ha aconseguit.» L'arquebisbe de Tarragona va tancar la seva homilia amb una llarga i emotiva pregària a la Mare de Déu de Montserrat, en què d'alguna manera es renovava el

L'expresident Pujol amb la seva esposa, Marta Ferrusola.

seu patronatge sobre Catalunya: «Als vostres peus posem la nostra terra i tota la nostra gent, les nostres Esglésies locals

amb totes les seves necessitats. Sobretot us demanem una nova florida de santedat a Catalunya. Aconseguiu-nos "aquella fe

que enfonsa muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida".»

Actes culturals

Les celebracions jubilar de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat van continuar, després de l'Eucaristia, amb la ja tradicional ballada de sardanes a la plaça de Santa Maria, a càrrec enguany de la Cobla Triomfal d'Igualada. També amb motiu de l'Any Jubilar el Museu de Montserrat va voler celebrar-ho amb els visitants, amb descomptes i la inauguració de l'exposició itinerant *Serra d'Or 1959-2005, una visió de la societat catalana*, que es podrà visitar fins al 31 d'agost.

Des del l'abadia la celebració jubilar de la Diada de la Mare de Déu ha estat valorada molt positivament. Volia ser el cim del Jubileu, celebrat alhora amb senzillesa i solemnitat. El deïsg de la comunitat és que tant aquesta festa com tot l'Any Jubilar, iniciat el 3 de febrer del 2006 i fins al 31 de desembre, siguin ocasió per a la renovació interior i per a la revitalització de la vida cristiana a Catalunya. (C.C.)

Comunicat de la Tarraconense

Els dies 26 i 27 d'abril de 2006 ha tingut lloc la reunió n. 179 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al monestir de Santa Maria de Montserrat. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

En començar, el P. abat, Dom Josep Maria Soler, ha agraït als bisbes catalans que hagin acceptat la invitació per celebrar a Montserrat una reunió de la CET, en el marc de l'Any Jubilar que commemora el 125è aniversari del Patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre el Principat de Catalunya i les diòcesis catalanes. Mons. Pujol, en nom dels bisbes, ha agraït al P. abat i a la comunitat benedictina la seva acollida.

Carta al papa Benet XVI

Els bisbes han dirigit una carta a S. S. Benet XVI, felicitant-lo amb motiu del primer aniversari de la seva elecció com a pontífex de l'Església catòlica i agraïnt-li la concessió, per part del seu predecessor, el papa Lleó XIII, l'any 1881, del Patronatge de Santa Maria de Montserrat sobre Catalunya i les diòcesis catalanes.

Nova Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat

En el context d'aquest Any Jubilar, els bisbes han fet pública una nova versió de la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat, actualitzant la que va compondre el venerable bisbe de Vic, Dr. Josep Torras i Bages, i animant els fidels a la pregària, a la reflexió i al compromís a viure en coherència amb la pròpia fe.

Nota sobre l'Estatut 2006

Els bisbes de Catalunya, reunits a Montserrat per commemorar els 125 anys de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de

Catalunya, han demanat amb fervor a la Verge Maria que continuï ajudant la fe i la comunió en l'amor de les nostres Esglésies diocesanes, i que atorgui al poble català el do de la pau, de la unitat i d'un progrés autènticament humanitzador, especialment en aquests moments que està en camí de dotar-se d'un nou Estatut d'Autonomia que substituirà l'aprovat el 1979.

Els bisbes valoren positivament tot allò que el progrés de l'autogovern pot aportar a Catalunya: redreçament del país, suport a la llengua i a la cultura pròpies, enfortiment de les institucions catalanes i millora del seu finançament. Desitgen que si el nou Estatut és aprovat definitivament, sigui aplicat amb generositat, amb atenció a les necessitats reals del país i amb sentit de solidaritat fraterna i de respecte mutu entre els ciutadans de Catalunya i els de la resta d'Espanya.

No poden tanmateix els bisbes deixar d'expressar, una vegada més, la seva preocupació per la manera com el títol primer de l'Estatut tracta la dimensió ètica de la vida, el matrimoni i la família, la dignitat de la persona humana, la llibertat d'ensenyament

pròpia d'una societat democràtica i pluralista, i el respecte pels més dèbils, sobretot els no-nascuts i els malalts terminals. El contingut d'aquest títol primer, tot i que no estableix una normativa i que està limitat per l'article 37.4, palesa uns criteris que contradueixen l'esperit de l'humanisme cristià.

Com per a d'altres decisions de tipus polític, serà cada persona la qui haurà de fer un discerniment just i equitatiu per decidir responsablement la seva posició davant el referèndum que s'anuncia per d'aquí a uns mesos, sabent que en depèn el futur del nostre poble.

Setmana de la Família

Els bisbes han valorat positivament la celebració de la Setmana de la Família, que s'està desenvolupant en les deu diòcesis durant els dies 23 al 30 del present mes d'abril, com a preparació a la V Trobada Mundial de la Família, que tindrà lloc a València la primera setmana del pròxim mes de juliol, presidida pel papa Benet XVI. Els bisbes animen els fidels a participar en aquesta V Trobada Mundial.

Altres temes

—Mons. Carrera, bisbe delegat de la CET per als MCS, ha informat els bisbes que Ràdio Estel emetrà cada diumenge la Missa conventual de Montserrat, en lloc de Catalunya Ràdio, la qual la difondrà per Internet. Els bisbes han tractat també altres qüestions relacionades amb els MCS.

—A petició de Mons. Martínez Sistach, els bisbes han donat el seu vistiplau a la incoació de la causa de canonització del servent de Déu Gil Parés Vilasau i onze companys, considerats màrtirs de la fe, i així mateix, han donat el vistiplau per afegir tres laics, morts a Cerdanyola, a la causa de canonització de nou germans màrtirs, religiosos de Sant Pere ad Vincula.

—Els bisbes han nomenat presidenta del moviment d'universitaris i estudiants cristians de Catalunya i les illes Balears (MUEC) la Sra. Blanca Salinas Roca, de la diòcesi de Lleida.

—En l'àmbit de la catequesi, Mons. Salinas ha informat els bisbes de la celebració de les Jornades per a responsables, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), que tindran lloc a Barcelona els dies 26, 27 i 28 de juny, sobre la parròquia i l'acció catequètica. La XXVI Escola d'Estiu per a catequistes, organitzada també pel SIC, tindrà lloc a Girona l'última setmana del pròxim mes de juliol.

Durant el transcurs de la reunió, els bisbes han participat en els actes litúrgics de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, als quals han assistit destacades personalitats de la societat catalana i gran nombre de fidels. La Vetlla de Santa Maria ha estat presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i la missa conventual solemne del dia 27 d'abril, per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la CET.

Montserrat, 27 d'abril del 2006

Tarraconense

La festa de la Divina Misericòrdia s'estén per Catalunya

■ Creix cada any el nombre de parròquies que celebren solemnement aquesta festivitat

Instituída per Joan Pau II com a solemnitat l'any 2000, la festa de la Divina Misericòrdia continua estenent-se a poc a poc per terres catalanes. Cada any són més els fidels que s'uneixen a la pràctica d'aquesta devoció, la celebració central de la qual és la festivitat el segon diumenge de Pasqua de l'anomenat Diumenge de la Misericòrdia. El mateix Benet XVI assegurava el 23 d'abril passat, abans d'entonar el *Regina coeli*, que «lluny de ser una devoció secundària, el culte de la Divina Misericòrdia és una dimensió integrant de la fe i de la pregària del cristià».

Des de fa uns quants anys es percep a Catalunya un increment gradual de la devoció a la Divina Misericòrdia. Difosa a Barcelona des d'abans del 1990, al principi amb molts obstacles, a poc a poc va arrelant profundament entre els fidels i ja són molts els qui enriqueixen la seva espiritualitat cristiana amb aquest carisma tan estimat pel difunt Joan Pau II.

El 23 d'abril passat, coincidint amb el segon diumenge de Pasqua, es va celebrar amb gran solemnitat aquesta festivitat en un bon nombre de parròquies de les diòcesis catalanes. Com asseguren des del moviment que a Catalunya impulsa aquesta devoció, «cada any creix el nombre de devots que aquest dia celebren solemnement la festivitat, responant així a la petició que Jesús va fer a santa Faustina Kowalska en una de les seves revelacions». En aquesta aparició aprovada per l'Església va ser el mateix Jesús, revelat com a cor misericordiós, qui va fixar en el segon diumenge de Pasqua la celebració solemne de la Misericòrdia.

Resposta multitudinària

A Barcelona, la seu del moviment de la Divina Misericòrdia es troba des de fa un temps a la parròquia de Sant Agustí, que es va omplir a vessar el 23 d'abril passat en la celebració de la festa. Especialment destacable va ser la presència de fins a vuit sacerdots confessant durant la tarda, com a signe de la renova-

ció interior a la qual convida constantment aquesta devoció. Mn. Antoni Deulofeu, rector de Sant Agustí, assegurava en l'homília de la missa que una afluència tan massiva de gent només es pot entendre «gràcies a la crida misericordiosa de Déu». «Això és una cosa —afegia— que ni el rector ni els fidels devots mai no serien capços de suscitar. És un èxit de la Divina Misericòrdia, que anhela i sap com atraure les ànimes al seu cor.»

La festa va començar, com cada any, a les 14.00 h, amb exposició solemne del Santíssim. Una hora més tard, a les 15.00 h, en l'anomenada «hora de la misericòrdia», es va resar la Coroneta —pregària

da per Mn. Antoni Deulofeu, i concelebrada per Mn. Eugeni Portusach. Després de l'eucaristia solemne es va tornar a exposar el Santíssim a la capella lateral fins a la mitjanit. A més de Barcelona, aquesta festivitat també la van celebrar Castelldefels i altres municipis de la província eclesiàstica.

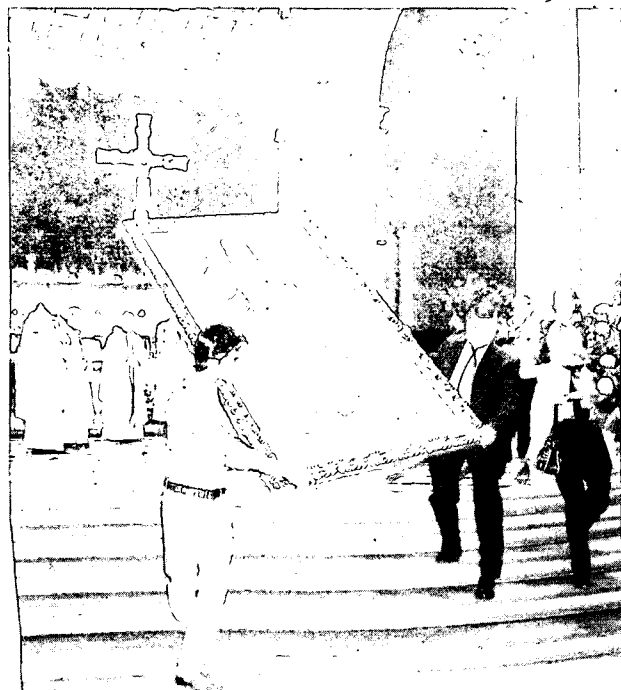
Celebracions solemnes

Altres punts de la geografia catalana on també es va viure amb intensitat el Diumenge de la Misericòrdia són Lleida, Tarragona i darrerament fins i tot Girona. Segons informa Jordi Curcó, a Lleida la festa va ser celebrada solemnement a la catedral, malgrat que el moviment té la seu a la parròquia Mare de Déu del Pilar. Els actes principals van

comptar amb exposició del Santíssim a l'altar major, res de la Coroneta i eucaristia presidida per Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, bisbe de Lleida. El quadre de la Divina Misericòrdia que fa dos anys van pintar les religioses carmelites per ser col·locat en una capella lateral de la catedral va ser traslladat fins al presbiteri durant la celebració. Els fidels que van omplir la catedral també van poder venerar la relíquia de santa Faustina. A la festa de la catedral se li van unir altres parròquies, com la de la Mare de Déu del Pilar, on

es va celebrar un tridu de la misericòrdia predicat pel diaca Francisco Ribas, o la del municipi de Puigvert, que també compta des d'enguany amb el seu propi quadre.

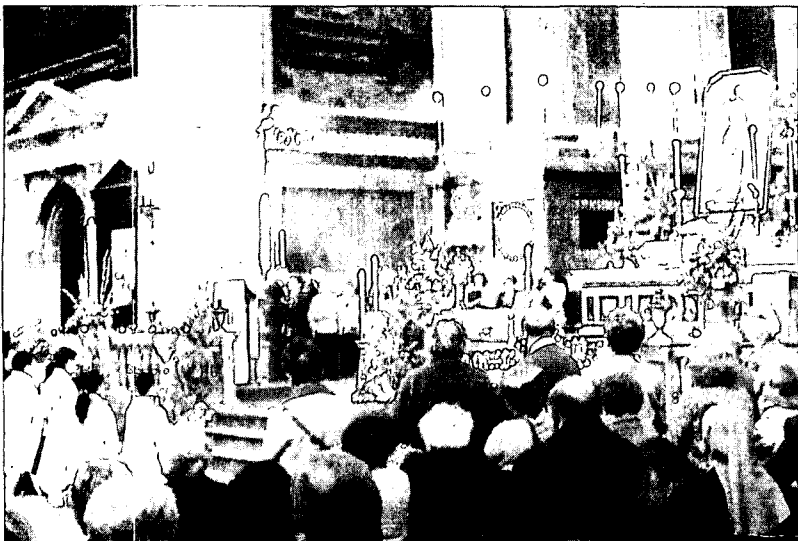
A la ciutat de Tarragona la festa es va celebrar per setè any consecutiu a la parròquia de Sant Pere Apòstol, al barri del Serrallo.

A la catedral de Lleida el quadre de la Divina Misericòrdia va presidir la celebració.

El rector, Mn. Josep M. Ferré, va comptar amb la col·laboració de dos sacerdots per impartir el ministeri de la reconciliació. Igualment va haver-hi missa, exposició del Santíssim, res de la Coroneta i adoració acompanyada de cants dirigits per grups de joves. Des del moviment de la Divina Misericòrdia a Tarragona estan molt agraïts per «l'acollida de la parròquia i la disponibilitat dels sacerdots, que fan possible any rere any la celebració solemne d'aquesta festa instituída per Joan Pau II l'any 2000». Al Vendrell i altres municipis de la diòcesi també es va celebrar la solemnitat.

Tot i que de manera encara incipient, un dels llocs on darrerament comença a florir la pràctica devocional de la Misericòrdia és la diòcesi de Girona. Enguany es va celebrar la festa a la capella de les Religioses del Santíssim Sagrament de la Immaculada. També allà tots els primers diumenges de mes, a les 18.00, es resa la Coroneta. A Figueres ja ha estat el segon any que se celebra la festivitat a la parròquia del Bon Pastor, amb gran afluència de fidels. Hi ha entronitzat el quadre de la Divina Misericòrdia i un bon grup de devots s'hi aplega tots els dissabtes a les tres de la tarda. (C.C.)

La parròquia de Sant Agustí va quedar petita.

que el mateix Jesús va ensenyar a resar a sor Faustina— i a les 16.00, el Rosari. Poc després es va donar la benedicció solemne amb el Santíssim i es van venerar les relíquies de santa Faustina Kowalska. La missa va començar a les 18.00 h amb el bonic acompanyament de cants. Va ser presidi-

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada ecumènica a l'entorn de les revelacions de Vassula Ryden

BEGUES.— Del 12 al 17 de maig prop de 200 persones s'aplegaran al Centre d'espiritualitat Josep Manyanet de Begues (Baix Llobregat) per participar en la IV Trobada Iberoamericana de la Veritable Vida en Déu. Aquest moviment ecumènic està inspirat en les revelacions privades que des del 1985 assegura rebre la cristiana grecoortodoxa Vassula Ryden. A partir d'aquestes suposades experiències sobre-

naturals fa anys que s'impulsa la creació de grups espirituals ecumènics de la Veritable Vida en Déu (VVED). Els missatges i llibres de Vassula Ryden s'han difós arreu del món.

Tot i que des de la Congregació per a la Doctrina de la Fe s'ha instat a la prudència i s'ha advertit que dins de les suposades revelacions hi ha elements que no estan gaire clars, són diversos els bisbes catòlics

que han confirmat la seva assistència a la trobada de Begues, entre ells el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortès. També hi assistiran prelatos ortodoxos i anglicans, a més d'una desena de sacerdots i alguns religiosos. Els gairebé dos-cents participants provenen de llocs tan diferents com Anglaterra, Alemanya, França, Suïssa, Itàlia o els Estats Units, entre altres. La trobada s'estructurarà a l'entorn de xerrades i vetlles

d'adoració en les quals es prendrà com a punt de partida el lema de la trobada: «El Pla salvífic de Déu.» Destaca al programa la intervenció del prestigiós maridleg francès René Laurentin.

El congrés comptarà amb una sessió oberta celebrada a l'església de Maria Reina de Barcelona, que consistirà en una conferència a càrrec de la mateixa Vassula Ryden. (C.C.)

L'abat de Montserrat, Josep M. Soler, va obrir els actes en honor

Noces d'or de l'entronització de la Moreneta a la catedral

LLEIDA.— La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida ha celebrat amb tota solemnitat les noccs d'or de l'entronització de la imatge en la seva capella de la catedral. Aquesta celebració esdevé enguany encara més solemne pel fet de coincidir amb el 125è aniversari de la proclamació de la Moreneta com a patrona de Catalunya.

Per commemorar aquestes dues efemèrides, la confraria va organitzar, com ja és tradició, un tridu de preparació a la festa de la patrona, enguany amb un marcat caràcter jubilar. El P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, va tenir l'honor d'obrir les celebracions montserratines el vespre del 24 d'abril. A les 19.00 h va inaugurar en la mateixa catedral, vora la capella de la patrona, una exposició fotogràfica amb un recull d'imatges gràfiques de fa cinquanta anys, realitzades pel fotògraf Josep Gómez Vidal, molt devot de la Moreneta i traspasat ara fa un any.

El P. abat, acompanyat pel degà del capítol catedral, Mn. Josep A. Ginestà, i el consiliari de la Confraria, Mn. Xavier Batiste, va felicitar la confraria per haver recuperat aquest valuós testimoni gràfic que després de mig segle evoca l'entusiasme amb què la ciutat de Lleida va viure l'entronització de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat: «Avui potser les expressions serien unes altres, però l'amor a la nostra patrona segueix ben viu entre els lleidatans.»

Sant Jordi i el beat Francesc Castelló

Tot seguit el P. abat va presidir l'Eucaristia del primer dia del tridu, solemnitzada pels cants de les corals Esperit Jove del barri de la Bordeta, dirigida per Montserrat Virgili, i l'Estel, del Cercle de Belles Arts, per Gemma M. Naranjo.

L'homília de la festa litúrgica de Sant Jordi es va referir als dos patrons de Catalunya com a «dos germans grans en la fe». De la vida de sant Jordi l'abat va dir que tot i no saber de cert gran cosa de la seva vida, sí que en sabem dos de fonamentals: que va ser cristià i que va morir màrtir. «És, per a nosaltres —va afirmar Soler— exemple de fidelitat radical en el seguiment de Crist, com ho ha estat també en els nostres dies un altre màrtir de casa nostra, el lleidatà Francesc Castelló. Sant Jordi i el beat Francesc, tots dos es van deixar fascinar per Jesucrist.» El P. abat va assegurar també que entronitzar una imatge vol dir honorar-la, lloar-la i fer-la propera: «Cal, però, que

El P. abat de Montserrat venera la patrona al cambril del seu altar a la catedral de Lleida.

Josep M. Soler va presidir l'Eucaristia del primer dia del tridu.

l'entronitzem també en el nostre cor i tenir-la com a model de seguiment de Jesucrist i imitar-la en la nostra vida de cristians.»

Placa commemorativa

Finalitzada la celebració, tots els concelebrants es van traslladar en processó fins a la capella de la patrona, on el P. Josep M. Soler va descobrir una placa commemorativa, en la qual es pot llegir: «Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida. En homenatge i record perpetu a la Junta i confreres encapçalats pel seu director el canonge Dr. Ramon Espasa Mor, que enduts pel seu fervor marià i montserratí van fer possible el 16 d'octubre del 1955, la

inauguració d'aquesta capella i l'entronització de la imatge de la Patrona en el seu cambril. En la commemoració de les Noces d'Or. En el 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya. Lleida, abril 2006.» Tot seguit van pujar fins al cambril per venerar la Moreneta, mentre es cantava, com és costum, el *Virolai*.

L'Eucaristia del segon dia del tridu va ser presidida pel bisbe emèrit de Lleida, Mons. Ramon Malla, i concelebrada pel vicari general, el degà i membres del Capítol Catedral, i altres preveres diocesans, amb la participació d'un bon nombre de fidels que van voler també saludar el que havia estat durant 33 anys el seu pastor.

L'acompanyament musical va anar a càrrec de les veus infantils de la Coral del Col·legi Mater Salvatoris de Lleida, dirigida per Belén Castelló.

En la seva homília, el bisbe Malla va definir Maria com el «gran model» per al cristià i la gran predicadora de Jesucrist. «Un model senzill per al poble de Déu», va expressar. Per al bisbe emèrit, Maria és intercessora del poble català: «Ella ens porta vida de fe des del seu santuari de Montserrat.»

També en aquesta segona jornada es va tancar la celebració tot cantant el *Virolai* i anant fins la capella de la patrona per venerar-la en el seu cambril. El dia 26 es va interrompre el tridu, ja que és costum que la Confraria organitzi en aquesta jornada l'anada a Montserrat, per tal d'assistir a la Vetlla de Santa Maria.

Cua per venerar la patrona

El tridu es va reprendre el 27 d'abril, quan més de 7.000 persones van venerar la imatge de la Verge de Montserrat a la catedral de Lleida. La doble commemoració del 50è aniversari de la seva entronització i el 125è del seu patrocini sobre les diòcesis catalanes, van suposar una de les diades de la patrona més multitudinàries celebrades a la catedral de Lleida.

A les 9 del matí es va celebrar ja una Eucaristia a l'altar de la Confraria, presidida pel consiliari, Mn. Xavier Batiste, i a la qual van assistir més d'un centenar de fidels. Quan va finalitzar la missa es va

L'abat de Montserrat acompanyat pel seu secretari i diaca, va contemplar l'exposició fotogràfica commemorativa.

r de la patrona de Catalunya

zació de al de Lleida

Els bisbes actual i emèrit de Lleida van concelebrar l'Eucaristia del 27 d'abril.

procedir a beneir les branques de boix que els fidels reben després d'haver venerat la patrona al seu cambril.

A partir de les 10 del matí es va iniciar la tradicional ofrena a la Mare de Déu de Montserrat, protagonitzada al matí pels escolars més menuts de diversos centres d'ensenyament de la ciutat. Ja a la tarda, es va incrementar l'afluència de fidels a la catedral, i es va formar una llarga cua que donava la volta a les naus del temple i que es va allargar fins gairebé les 9 de la nit.

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat va editar per a aquesta ocasió 5.000 punts de llibre amb la imatge de la patrona i una poesia del poeta lleidatà Jordi Pàmies. Aquest obsequi es va lliurar juntament amb el boix a tots els fidels i devots que van venerar la Moreneta. A les 19.00 h ja no en quedava ni un, com tampoc de ciris. Més de 1.400 en van dipositar els fidels als peus de la Moreneta, amb centenars de rams de flors que van deixar la capella transformada en un mantell floral.

A les 19.30 h i amb els bancs de la catedral plens de fidels, es va iniciar la solemne concelebració que van presidir el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i el bisbe emèrit, Mons. Ramon Malla, amb l'assistència de diverses autoritats i representacions ciutadanes. Mons. Ciuraneta va qualificar la diada de la Mare de Déu de Montserrat com una festa en família i ben arrelada en la nostra tradició cristiana. Es va referir a Maria com el model a imitar i seguir: «L'hem de venerar, però també imitar. Ella en

cada moment va anar descobrint la voluntat de Déu amb fidelitat.»

El cant del *Virolai* i la veneració de la patrona als seu cambril per part dels dos bisbes i concelebrants, van posar el punt final a una extraordinària diada de la Mare de Déu de Montserrat a Lleida. Tot i això, l'endemà al vespre la Confraria es va tornar a aplegar al voltant de la taula de l'Eucaristia en la capella de la patrona, per pregar pels confreres difunts, com també és costum cada 28 d'abril.

Jordi Curcó

Fotos: MCS Lleida

L'altar de la Moreneta i la cua de gent per venerar-la.

Els bisbes van venerar la imatge de la Mare de Déu.

Història d'una tradició

Va tenir lloc fa mig segle, concretament el 16 d'octubre del 1955, quan la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, que havia estat reconstituïda l'any 1948 a l'església de Sant Llorenç —catedral provisional— va organitzar el trasllat de la imatge de la patrona a la nova capella acabada de construir a la restaurada Seu Nova. Va ser una jornada històrica per a la confraria i en definitiva per a Lleida, que la va viure amb un entusiasme popular i religiós sense precedents. La ciutat es va engalanar amb balcons i finestres que lluïen emblemes montserratins, romiatges i catifes de flors pels carrers i arcs de triomf amb inscripcions del *Virolai* i altres de marianes, totes elles escrites en català.

La cerimònia va començar a les 7 de la tarda a l'església de Sant Llorenç, amb un sermó del popular canonge P. Lujan, amb presència del bisbe Aurelio del Pino i de les autoritats de la ciutat. Tot seguit es va organitzar la multitudinària processó en la qual Lleida en pes prengué part: autoritats, presbiteri, religiosos, seminaristes, col·legis, parròquies i confraries, l'Acció Catòlica, les escolanies i les corals, els gremis i els clubs culturals i esportius, etc.

La bella imatge de la patrona, portada pels confreres, havia estat elaborada per l'escultor barceloní Camps i Arnau, i beneïda a l'església de Sant Llorenç pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Villar, el 27 d'abril del 1946.

En arribar a la catedral, la imatge de la Moreneta va ser entronitzada al cambril de l'altar que la Confraria havia bastit recentment, dissenyat per l'arquitecte Lluís Domènech. Les cròniques diuen que allò va ser una apoteosi de joia mariana: aplaudiments, plors i el cant solemne del *Virolai* va ressonar per les naus de la catedral, que havia estat inaugurada feia poc, el 28 de setembre d'aquell mateix any. Les amples naus de la catedral estaven plenes a vessar, així com els carrers pels quals va passar la processó. Tota la ciutat va desbordar entusiasme.

La Confraria de Montserrat aplega encara avui un bon grapat de lleidatans que tenen la santa muntanya i la Moreneta com a punt de referència espiritual i de país. El seu altar a la catedral de Lleida continua sent focus permanent d'esperit montserratí i fa realitat aquella afirmació que es pot llegir en la crònica de l'entronització: «Davant l'altar de la Moreneta... des de llavors, sempre hi ha gent pregant.»

Girona

«El títol de basílica és una distinció que crea lligams amb l'Església de Roma i el Sant Pare»

■ **Mn. Narcís Costabella, rector de la recentment declarada basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries**

CASTELLÓ D'EMPÚRIES.— Amb la declaració de l'església de Castelló d'Empúries com a basílica menor, aquest temple gironí esdevé, després de la catedral de Girona, la segona basílica del bisbat i la primera com a església parroquial. El decret emanat de la Congregació per al Culte Diví i Disciplina dels Sagraments, ha estat concedit pel papa Benet XVI, i signat, amb data de 4 d'abril del 2006, pel cardenal Francis Arinze i l'arque-

bisbe Albert Malcom. S'ha tingut en compte la formallitat de la monumentalitat del temple, que va ser consagrat l'any 1064, però també la vida litúrgica intensa, la participació dels fidels i la tasca pastoral i caritativa. Es considera també el fet que sigui un referent de vida religiosa a la comarca i a la diòcesi. Amb motiu d'aquesta distinció, el rector i feligresos de la parròquia, ara basílica, peparen ja amb entusiasme la festa de la proclamació.

—Per què es va demanar aquest títol?

—Ateses les seves circumstàncies artístiques i històriques, al llarg de la història de la nostra església parroquial ja s'havia parlat en diverses ocasions de demanar un estatut especial per a Santa Maria de Castelló d'Empúries. Es va haver, però, d'arribar a finals de l'any 2003 per iniciar el tràmit adient que permetés assolir el títol de basílica. Hi havia unes raons que van pesar molt a l'hora d'iniciar la tramitació, com ara la convicció general que es podien complir les condicions que se'n demanaven, la possibilitat de trobar formes per mantenir i sostenir el temple o el convenciment que ens vèiem capaços de ser un referent de vida pastoral, litúrgica i caritativa a la nostra comarca i al bisbat. Hi ha moltes persones implicades en les diferents activitats que es realitzen a la parròquia.

—En què consisteix exactament el títol de basílica?

—Al segle IV es va introduir a l'Església el nom de basílica, que entre els romans significava sala o edifici sumptuós,

encara que procedia d'una paraula grega que significava rei. Va ser molt aviat quan es va aplicar a l'Església. Les basíliques participen de certs privilegis i són considerades com «filloles» de les quatre basíliques

majors de Roma —Laterà, Sant Pau, Santa Maria la Major i Sant Pere— i germanes de les vuit basíliques menors de Roma.

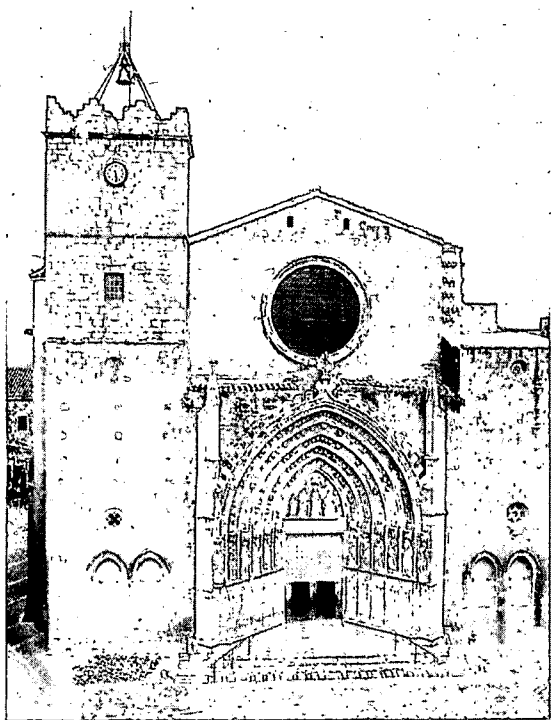
—Quins passos s'han fet per assolir-ho?

—Tot va començar amb una carta del rector al bisbe de la diòcesi, Mons. Carles Soler, en què exposava les raons adients per demanar aquesta distinció. El bisbe va posar-se en contacte amb el president de la Comissió episcopal de Litúrgia i amb el papa Joan Pau II expressant les raons d'aquesta decisió. El contingut del dossier és voluminós i consta d'un examen de litúrgia, una explicació detallada de la pastoral parroquial dia a dia, d'un estudi històric i d'un bon reportatge fotogràfic.

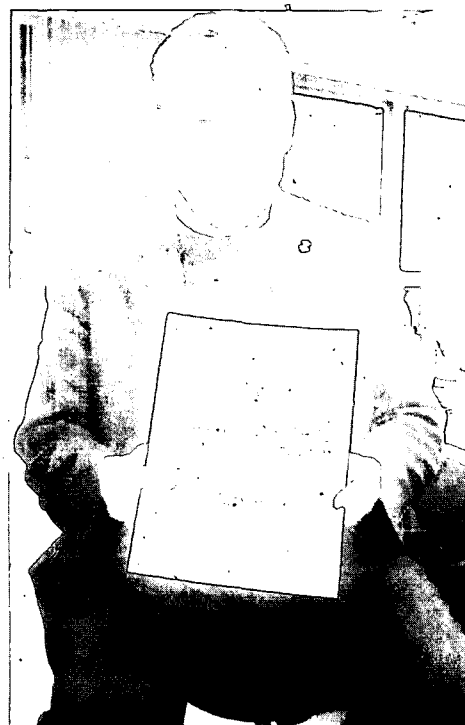
Per al tràmit i tramesa a Roma s'han necessitat les signatures de la Comissió Episcopal de Litúrgia i del Consell Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola. Estudiada el tema a la Congregació per al Culte i Sagraments, en nom del papa Benet XVI, va ser aprovat definitivament.

—Hi ha hagut suport popular en aquesta petició?

—Sí, hem tingut un molt bon suport popular. La sol·licitud ha estat recolzada per l'Ajuntament de la vila, el Consell Comarcal, la Diputació i pel Departament de Cultura de la Generalitat.

Façana principal de Santa Maria de Castelló d'Empúries.

Mn. Narcís Costabella, amb el decret vaticà que declara l'església de Santa Maria com a basílica.

—Podem parlar d'estímul i de repte per a la parròquia?

—Miri, ja tenim les pedres que coronen l'edifici, ara cal conrear les pedres vives del temple, com ens ha recordat ben recentment el papa Benet XVI. Si bé el títol de basílica és una distinció, no deixa de crear uns lligams amb l'Església romana i el Sant Pare. Caldrà acostar els seus ensenyaments als feligresos i als que ens visitin. Volem explicar detalladament què significa aquest títol en la pràctica, com viure'l en la pastoral i en la caritat, evitant l'apreciació que a Castelló d'Empúries els han donat el títol de basílica per l'església que tenen.

Carles Sánchez

Jaume Julià, nou president del Capítol de la catedral

GIRONA.— El bisbe de Girona, Mons. Carles Soler i Perdígó, ha signat recentment el nomenament de Mn. Jaume Julià i Vidal com a nou president del Capítol Catedral de Girona per als propers quatre anys. El prelat ratifica així l'elecció feta pels canonges en la seva darrera reunió. El nou degà substitueix Mn. Gabriel Roura i Güibas, que ha estat president del Capítol de la catedral durant els últims setze anys i sota la presidència del qual es va iniciar el llarg procés de restauració de la seu gironina.

Mn. Jaume Julià (1943), exvicari general de la diòcesi, ja havia treballat en els últims anys juntament amb el seu predecessor. El seu gran repte com a president del Capítol serà la gestió durant els pròxims anys del desenvolupament i execució del pla director de la catedral, iniciat ja sota la presidència de Mn. Roura. Després de la restauració de la façana i campanar del temple, ara cal afrontar la restauració de la part interior. Mn. Julià haurà de afrontar també una altra assignatura pendent: el trasllat de l'orgue de la catedral, que situat al mig de l'església impedeix la contemplació d'una de les naus gòtiques més amples del món. (C.C.)

TERRASSA

Mil·lenari de la parròquia de Sentmenat

SENTMENAT.— L'acte central del mil·lenari de la parròquia de Sant Menna de Sentmenat (Vallès Occidental), va tenir lloc el 23 d'abril passat amb la

celebració d'una eucaristia solemne presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, i concelebrada per diversos capellans. Les festes del mil·lenari

Mons. Saiz va presidir l'acte central del mil·lenari.

de la parròquia de Sant Menna prenen com a referència la data del primer document escrit que en fa referència, del 17 d'abril de 1006. Mons. Saiz, en la seva homília, va convidar els fidels a tenir «un record agraït al passat per tants i tants cristians que al llarg de mil anys han viscut la seva fe en aquest lloc». També va insistir en la necessitat de viure «amb passió i intensitat el moment present» i d'obrir-se «esperançadament al futur». En acabar l'eucaristia, el bisbe va compartir amb els feligresos la joia d'aquest aniversari.

Emmarcada també en els actes del mil·lenari, el 21 d'abril va tenir lloc als locals parroquials de Sant Menna una conferència sobre la història de la parròquia a càrrec de Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona. (C.C.)

Lleida

Declarada venerable la lleidatana Esperança González

■ La religiosa va fundar el 1862 la Congregació de Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria

LLEIDA.— El papa Benet XVI ha declarat venerable la religiosa lleidatana Esperança González Puig (1823-1885). En audiència privada amb el cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el Pontífex va donar el 28 d'abril passat la seva autorització perquè sigui promulgat el decret pontifici pel qual es declaren les virtuts heroïques de la fundadora de la Congregació de Missioneres Esclaves Filles de l'Immaculat Cor de Maria.

La notícia d'aquesta declaració feia ja temps que s'esperava. Va ser rebuda amb molta alegria per les dues comunitats de religioses missioneres de l'Immaculat Cor de Maria a Lleida: la Casa Mare de l'avinguda de Catalunya, avui residència femenina de l'Immaculat Cor de Maria, on va morir la fundadora el 5 d'agost del 1885, i la Llar Mare Esperança, a la partida de Montserrat a l'horta de Lleida, vora la carretera d'Oscà, on les religioses atenen infants i joves amb problemes familiars.

La mare Esperança González va néixer el 19 de maig del 1823, concretament al Palau de la Paeria de Lleida, on residia la seva família. El seu pare, Bonaventura González, era col·lector de l'Ajuntament. Des de molt petita va sentir una especial inclinació per la vida contemplativa, i

dedicava moltes hores a l'oració en soledat i silenci. Fruit d'aquesta intensa vivència espiritual va sorgir en ella l'ansia per fundar una congregació que dediqués els seus esforços a l'atenció espiritual i humana de la dona maltractada i marginada. Tot i que va haver de superar moltes dificultats, el 19 de juny del 1862, ella i tres joves més —Mercè Arqués, Lluïsa Martí i Assumpció Calderó— vestien per primera vegada l'hàbit de la Congregació de Missioneres Esclaves del l'Immaculat Cor de Maria. Cinc anys després les religioses ja eren 27, que atendien 58

dones marginades.

L'any 1896 la congregació va rebre l'aprovació pontificia del papa Lleó XIII i el 1901 van ser aprovades definitivament les seves constitucions. Actualment

Pintura de la serventa de Déu M. Esperança González.

les filles de la Mare Esperança tenen centres residencials per a nens i joves, cases d'acollida, centres educatius, residències i missions. Són presents a l'Argentina, Paraguai i Costa Rica. A Espanya les religioses tenen la seva casa general a Madrid i la Casa Mare de la Congregació a l'avinguda de Catalunya de Lleida, en els terrenys que pertanyien a la família de la fundadora, concretament al seu germà, el canonge González, que dona nom al carrer tocant amb l'actual residència.

Pas previ a la beatificació

L'any 1990 es va obrir a Lleida el procés diocesà per a la seva beatificació. Es va tancar el 1993, que és quan va passar a Roma. El 1997 va aprovar-se'n la *positio*. El 12 d'abril del 2005 els teòlegs van donar el seu vot favorable sobre l'heroïtat de les seves virtuts i el 13 de desembre del 2005 va ser ratificat pels cardenals. La mort del papa Joan Pau II va aturar la proclamació de les virtuts de la mare Esperança, pas previ a la seva beatificació. Finalment ha estat el papa Benet XVI el qui el 28 d'abril passat va autoritzar la promulgació del Decret Pontifici.

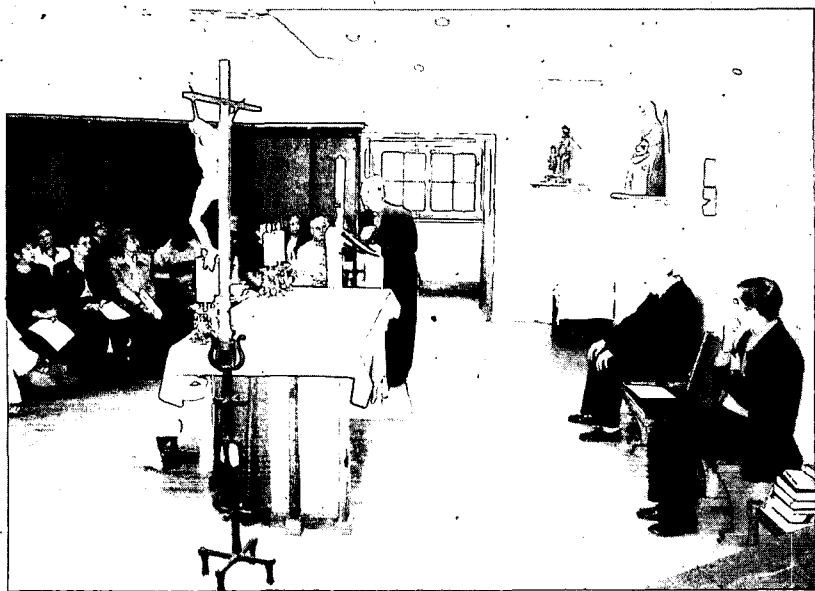
La Congregació està ara a l'espera de la promulgació oficial del decret, per tal de celebrar a Lleida una missa d'acció de gràcies, en el decurs de la qual se'n donarà lectura pública. A partir d'aquest moment, la lleidatana Esperança González podrà ser nomenada serventa de Déu o venerable.

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, coneixedor de la notícia, ha estat dels primers a felicitar la Congregació i la diòcesi de Lleida per aquest joïós i important esdeveniment.

Jordi Curcó

TORTOSA

Visita pastoral als catequistes de l'antic arxiprestat de Tortosa

Mons. Salinas va encoratjar els catequistes en la seva tasca evangelitzadora.

TORTOSA.— Enmig de la visita pastoral que el bisbe Xavier Salinas està fent a l'antic arxiprestat de Tortosa, el 29 d'abril passat es va trobar al Seminari diocesà amb els catequistes de les parròquies que formaven aquesta demarcació.

L'acte programat es va iniciar amb una estona de pregària. L'eix vertebrador de la pregària va ser la paràbola del sembrador. Seguint el fil d'aquestes paraules de Jesús es va donar a cada catequista una

petita llavor i el bisbe Salinas els va animar a continuar sembrant-la i aprofundir en la seva relació amb Jesús, punt central de la vida cristiana i de tota catequesi. El cant, les pregàries espontànies, el silenci i l'oració del catequista van ser els altres punts d'aquesta estona de pregària.

Després va haver-hi un moment de trobada més informal: el moment del cafè i de fer petar la xerrada. Com que hi havia

catequistes de diferents parròquies de la ciutat —catedral, Ferreries, Sant Blai, Remolins, Dolors, els Àngels— i d'altres pobles com Bitem i Campredó, va ser un moment bonic per compartir salutacions, per conèixer-se, per intercanviar experiències, per compartir amb el bisbe l'alegria i la festa de trobar-se tots junts els germans.

La darrera part de la trobada va ser un moment de diàleg en una de les aules del Seminari, on els catequistes van exposar amb llibertat els seus dubtes, qüestions, suggeriments... Mons. Salinas va agrair-los la seva tasca i els va encoratjar a continuar en el seu itinerari, que esdevé «un dels puntals essencials de la vida de l'Església». (Víctor-Manuel Cardona)

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

Urgell

El bisbe Vives reclama més atenció a les famílies

■ Ho va fer en el marc del Dia Internacional del Treballador i durant la seva visita pastoral a Encamp

ANDORRA.—La visita pastoral del bisbe Joan Enric Vives, que durant la setmana passada va dur a terme a la parròquia d'Encamp (Andorra), va servir per demanar públicament un esforç a les institucions per millorar les condicions laborals de tal manera que permetin als pares compatibilitzar la feina amb la vida familiar. La situació

és especialment difícil al Principat d'Andorra, on malgrat la tasca dels darrers anys dels col·lectius de treballadors perquè siguin reconeguts els seus drets, els empresaris i en general la classe econòmica i política manté aquest aspecte de l'evolució social i política del Principat en situació molt retardada respecte de la resta d'Europa.

El bisbe Joan Enric va reclamar més atenció per les famílies en dos indrets diferents: primer, el dia 30 d'abril, en una missa celebrada al Pas de la Casa, amb una gran presència de famílies de la població, i després el dia 1 de maig, durant la missa de celebració del popular Aplec de Sant Jaume dels Cortals, a Encamp, davant la presència de diversos representants polítics. Tot i que aquell dia era festiu a Encamp, la resta del Principat no va ser festa, ja que el dia commemoratiu del primer de maig com a Dia Internacional del Treballador no se celebra a Andorra.

La visita pastoral a Encamp, molt intensa, el va dur a conèixer la realitat de les escoles espanyola i francesa arrelades en aquesta localitat i també la de les escoles del Pas de la Casa. Per a Mons. Vives, l'educació és molt important, i cal establir

El bisbe d'Urgell, en la visita a l'oratori de la Mare de Déu de l'Ecologia.

vincles forts amb les noves generacions que els ajudin en la seva formació. Es per això que, en l'Eucaristia de Sant Jaume dels Cortals va posar en relleu la importància que les institucions facin accions per facilitar la compatibilitat de l'horari laboral dels pares amb la vida familiar. Va fer referència als valors de l'Evangeli tot parlant del treball i els va aplicar a Andorra.

A l'aplec va estar acompanyat pel rector Mn. Xavier Esplandiú i el vicari P. José Miguel Larrión. Hi van ser presents els cònsols major i menor, Miquel Alís i Gabriel Dallerès, i altres membres del Comú. A l'eucaristia Mons. Vives també va recordar al nombrós grup de fidels present els valors que té un aplec de cristians, que ens porta a considerar els valors del Regne de Déu. Va parlar de l'amor a Crist «camí, veritat i vida», i del seguiment fidel dels seus ensenyaments.

Al llarg de la seva visita també va estar a l'oratori de la Mare de Déu de l'Ecologia, al camí d'Engolasters, on el mural de ceràmica ha estat restaurat recentment després dels desperfectes que va patir l'any passat. Va visitar la Capella de Sant Miquel i la Casa Cristo. Va tenir l'oportunitat de visitar oficialment la corporació del Comú d'Encamp. En el recorregut pels carrers d'Encamp van ser molts els ciutadans que van poder saludar i expressar la seva estima al bisbe i copríncep. Alguns dies, acompanyat per Mn. Esplandiú, va visitar alguns malalts o padrins molt grans, i els va donar la seva benedicció episcopal.

M. C. Orduña

TARRAGONA

Mn. Joaquim Gras és nomenat capellà d'honor del santuari de Lourdes

TARRAGONA.—El santuari de la Mare de Déu de Lourdes ha atorgat la distinció de la creu de capellà d'honor al sacerdot tarragoní Joaquim Gras Minguella. Mn. Gras rebrà la creu de mans d'un responsable del santuari en el decurs de l'eucaristia que se celebrarà el proper 3 de juliol a la gruta on es va aparèixer la Mare de Déu a Bernadeta. La celebració s'emmarcarà dins el XXXIV pelegrinatge dio-

cesà de l'arquebisbat de Tarragona a Lourdes.

Mn. Joaquim Gras és actualment consiliari diocesà de l'Hospitalitat de Lourdes de l'arquebisbat de Tarragona i ho és també en l'àmbit estatal, tot i que el període de quatre anys que dura aquest càrrec és a punt d'exhaurir-se. Així mateix, és delegat diocesà de Pastoral de la mobilitat humana i rector de les parròquies d'Altafulla i la Riera de Gaià. (Joan Boronat)

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Pasqüeta dels joves del Garraf

SITGES.—Des de l'arxiprestat del Garraf es manté viva la tradició de la sortida anual de pasqüetes. Enguany ha aplegat una vintena de joves, tots ells pertanyents als grups de confirmació de les parròquies de la zona. El lema que va motivar la reflexió va ser «Les pedres vives del Garraf» i volia ser l'eix a partir del qual cadascú pogués adonar-se dels propis talents, capacitats i qualitats, per poder-les aportar i compartir en el propi grup.

L'experiència de grup, ja sigui petit o gran, es troba en l'arrel del procés de descoberta d'allò que Déu vol de nosaltres, així com de transmissió i vivència de la fe. El moment àlgid de la convivència va ser la celebració de l'eucaristia, celebrada en el bell paratge de l'ermita de la Santíssima Trinitat de Sitges. Després d'aquesta sortida, els grups encarriren ja la recta final de curs, tot preparant les celebracions de les confirmacions. Les properes seran a Cubelles el proper dissabte 13 de maig, i a Vilanova i la Geltrú, el diumenge 21 de maig, a la parròquia de la Immaculada. (Dani Palau)

Una vintena de joves es van aplegar a la Pasqüeta del Garraf.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Barcelona

Invitació a renovar la caritat cristiana

■ L'Institut de Teologia Espiritual i Càritas diocesana de Barcelona celebren una jornada d'estudi sobre l'encíclica «Deus caritas est»

BARCELONA.— Amb l'objectiu d'aprofundir uns quants aspectes de la primera encíclica de Benet XVI, l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, en col·laboració amb Càritas diocesana, va convocar el 25 d'abril passat una jornada d'estudi sota el títol *La*

renovació espiritual i eclesial de la caritat cristiana. La ponència central va anar a càrrec de Mn. Salvador Bacardit, delegat episcopal de Càritas, que va qualificar «tota activitat de l'Església com una expressió d'amor».

La jornada es va obrir amb la intervenció de Mn. Pere Montagut, director de l'Institut de Teologia Espiritual (ITE), per al qual el primer gran document de Benet XVI suposa una immersió en «el cor de la fe cristiana». «En aquest cor —afegeix— no hi habita una decisió ètica ni una gran idea, sinó la font de la Vida, l'Amor que és Déu mateix.» Mn. Montagut va afirmar que «en els moments en què, des de l'acció caritativa eclesial, i per les circumstàncies més diverses, hem de callar el nom de Déu... fins i tot llavors hem de reforçar la consciència que quan no fem una altra cosa que estimar, quan ja no podem parlar de Déu... en aquest amor parla Déu mateix». I afegia: «L'acció caritativa dels fills de Déu no procedeix d'un manament fred i autoritari, sinó de l'amor primer que no ens converteix en tècnics sinó en apòstols.»

El director de l'ITE es va mostrar també convençut de la insubstituïble missió caritativa de l'Església i va advertir que «el nostre servei eclesial pot arribar a ser un escàndol si no diu res de Déu o si Déu no hi pot dir res». «Aquesta circumstància

La jornada va tenir lloc a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar.

—precisava— empobreix el pobre i la pobresa de l'apòstol.»

Amor al proïsme

Abans de passar a la ponència principal, a càrrec de Mn. Salvador Bacardit, es va projectar un audiovisual sobre la tasca de Càritas i la dimensió social de l'Església.

També es va oferir el testimoni de dos col·laboradors de Càritas diocesana de Barcelona. El primer d'ells, el d'Elisabet Salazar, comptava a més amb l'experiència de qui en un moment de la seva vida va necessitar l'ajuda d'aquesta entitat. Salazar va assegurar haver trobat en Càritas una família on el van fer sentir-se «com una persona i va trobar de debò amor pel

proïsme». En termes similars es va expressar Manuel Cerdón, voluntari de Càritas a la parròquia de la Sagrada Família. Per a aquest advocat barceloní, la principal ajuda que, juntament amb els recursos econòmics i materials, Càritas ha d'oferir és l'acollida amorosa de tot aquell que truca a la seva porta.

Mn. Bacardit, delegat episcopal de Càritas diocesana de Barcelona, va iniciar la seva intervenció amb una constatació: «La caritat i l'amor al proïsme són l'aspecte essencial de la nostra vida pasqual.» En nom de l'entitat de la qual és consiliari es va mostrar molt satisfet amb l'encíclica *Deus caritas est* i es va congratular que el Papa ens «ajudi a renovar-nos en l'amor humà i diví». Com a element destacat de la caritat cristiana, Mn. Bacardit va insistir en la dimensió universal de l'amor: «La nostra caritat ha de ser universal, sense fronteres, atès que tots som de la mateixa família.» També va posar molt d'èmfasi en la necessitat d'un amor personalitzat i alhora eficaç, no alimentat tan sols per la bona voluntat, sinó que ha de ser un amor que ajudi l'altre a créixer i a sentir-se autònom per ell mateix. El delegat de Càritas va convidar finalment tots els voluntaris de l'entitat perquè en ells parli l'amor, ja que com a entitat d'Església, «tota activitat que fa està cridada a ser expressió de l'amor de Déu».

Samuel Gutiérrez

Cadena d'oració contínua a Barcelona

BARCELONA.— Des del 19 d'abril passat i fins a la festivitat de Corpus Christi s'ha posat en marxa a Barcelona una llarga cadena d'adoració contínua al Santíssim Sagrament segons l'antiga devoció de les quaranta hores. El lema de la companya engegada per l'Adoració Nocturna de Barcelona és «Testimonis de l'Amor», en perfecta sintonia amb la primera encíclica de Benet XVI.

La devoció de les quaranta hores, molt estesa encara a Itàlia i Sud-amèrica però un xic apagada a l'Estat espanyol, consisteix a adorar Crist de manera ininterrompuda, dia i nit, durant quaranta hores, i recorda el temps que Jesús va estar mort. Des del segle XVI aquesta pràctica devocional es realitza davant del Santíssim Sagrament.

L'Adoració Nocturna de Barcelona va impulsar l'any passat, tot coincidint amb l'Any de l'Eucaristia, la reinstauració d'aquesta devoció mil·lenària en un bon nombre de parròquies barcelonines. En vista de l'èxit i davant de la necessitat de testimonis «valents i incansables» d'adoració, enguany han tornat a proposar a trenta esglésies, santuaris o comunitats de Barcelona la pràctica de les quaranta hores. La cadena es va iniciar el 19 d'abril passat a la basílica de la Mercè i té prevista la cloenda a la catedral de Barcelona el proper 18 de juny. (C.C.)

Una jove africana professa com a clarissa al monestir de Santa Maria de Jerusalem

BARCELONA.— El 22 d'abril passat, durant la vigília de la festivitat de la Divina Misericòrdia, el monestir de Santa Maria de Jerusalem de Barcelona va viure amb intensitat i molta alegria la professió temporal de la jove keniana M. Bernadette. En presència de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, la jove religiosa va professar els vots temporals sota el carisma contemplatiu de sant Francesc i santa Clara, i va consagrar així tota la seva vida en el seguiment i imitació de Jesús.

Sor M. Bernadette assegura haver viscut la professió «amb sentiments de molta gratitud i goig», ja que encara que es tracti de vots temporals ella ho considera «el compromís definitiu». «Per a mi és el sí d'una vegada per sempre —confessa la jove clarissa— i la meua mirada està posada totalment en Déu.» Parlant en un llenguatge místic, sor Bernadette concep la professió com un autèntic «matrimoni amb Crist». «Déu omple totes les meves capacitats d'estimar, de lliurar-me i de ser estimada —afirma—, ho omple tot tan plenament que em sento totalment realitzada.» Un dels moments més emotius de la celebració va ser quan de boca de l'arquebisbe es va proclamar l'antífona de la professió: «L'amor de Crist ens fa feliços, la seva

Sor M. Bernadette, agenollada davant de la mare superiora.

contemplació conforta, la seva bondat satisfà amb abundància, la seva suavitat envaeix tota l'ànima i el seu record és dolça memòria.» L'eucaristia en el marc de la qual va tenir lloc la professió va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach i concelebrada per set sacerdots. Especialment emocionades estaven en el cor les seves germanes de comunitat, a més del

pare i la germana biològica de sor Bernadette, procedents tots dos de Kenya per a l'ocasió. La religiosa clarissa va demanar finalment a tots els assistents a la cerimònia, sobretot amics i benefactors de la comunitat, que preguessin per la seva «perseverança, ja que puc dir de debò que Déu m'ha seduït, m'ha enamorat i jo m'he deixat fascinar». (C.C.)

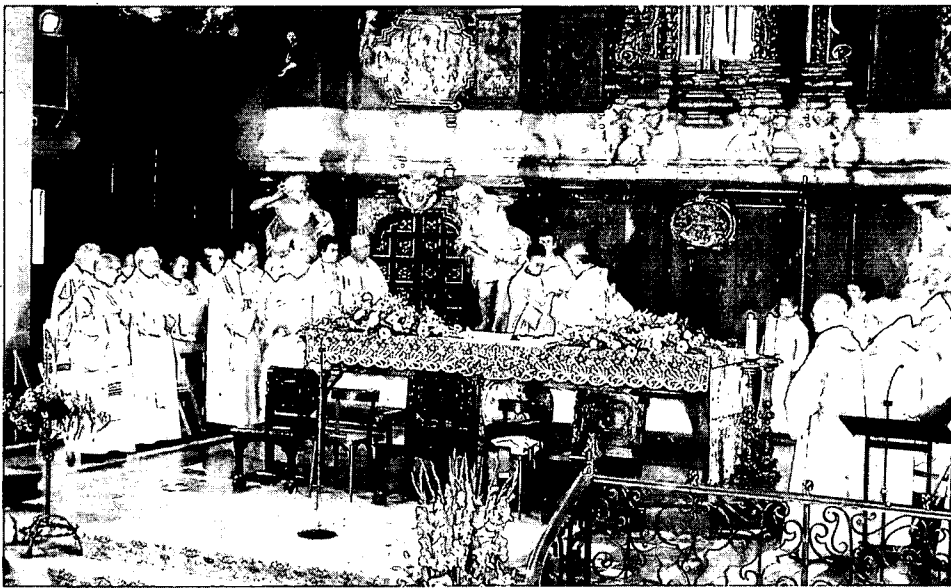
Vic

Solemne celebració de les festes del Sant Crist d'Igualada

■ Mons. Romà Casanova va presidir els actes centrals

IGUALADA.— Igualada va viure amb intensitat el 18 d'abril passat, coincidint amb el Dimarts de Pasqua, la festa del Sant Crist. Va ser la diada central d'un programa que es va iniciar el primer divendres de Quaresma amb la funció del *Miserere*, i que cada setmana ha tingut un especial protagonisme amb la presència de barris i associacions.

La missa de la gran jornada, celebrada a la basílica de Santa Maria, va ser presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, acompanyat d'una vintena de sacerdots. Va cantar la Schola Cantorum, dirigida per Marc Tost, i els priors van lliurar als assistents un punt de llibre amb una fotografia de Josep Bou i un poema de Joan Llacuna. El cant del sonet del Sant Crist va anar enguany a càrrec de Carles Prat. Lluís Victori va acompanyar a l'orgue les diverses actuacions. Les ofrenes de la missa van ser protagonitzades per

El bisbe de Vic va presidir la festa del Sant Crist.

representants dels barris del Sant Crist, Montserrat i Santa Caterina, Cos de Portants i religioses escolàpies. En acabar la litúrgia el bisbe va impartir la benedicció papal.

A la sortida a l'església del Roser es va oferir un concert a càrrec de la Banda de Música i Big Band, de l'Escola de Música de Capellades. Prèviament es van lliurar els títols de prior emèrit a Maria Rosa Godó i a Lleonard del Rio.

A la tarda va tenir lloc la solemne processó d'homenatge a Jesús Crucificat, que enguany va retallar el seu recorregut. Hi van desfilar les insígnies basilicals i les banderes i estendards d'un bon nombre d'associacions i entitats: Casal de la Gent Gran, Coral Còrs Units, Coral La Llàntia,

Gremi de Músics i Cantors, Schola Cantorum, Coral de Santa Maria, Confraria de Jesús el Natzarè, Confraria de Maria Santíssima i dels Dolors, Agrupació Folklòrica Igualadina, Associació de Veïns del barri de Santa Caterina, Associació de Veïns del barri de la Font Vella, Col·legi Mare del Diví Pastor, Gremi de l'Electricitat, Gremi de Blanquers i Gremi de Traginers. La imatge del Sant Crist era portada per sacerdots igualadins, sota un tàlem que enguany estrenava dosser.

Després, a la basílica, hi va haver la massiva veneració de la imatge del Sant Crist. Cal remarcar l'extraordinària i creixent afluència de fidels en aquest acte. A continuació es va celebrar la missa vespertina, presidida per Mn. Joan Raurell, antic arxiprest d'Igualada. La Coral de Santa Maria, dirigida per Coni Torrents i amb l'acompanyament a l'orgue de Lluís Victori, va tenir al seu càrrec els cants dels actes de la tarda.

L'endemà, dimecres de Pasqua al vespre, es va celebrar la cerimònia del retorn de la imatge del Sant Crist a la seva capella. Va tenir lloc després de la missa que va presidir el rector i prior emèrit Mn. Salvador Mundó, acompanyat de Mn. Pere Roig. Es va encarregar dels cants la Coral de Santa Maria, amb l'acompanyament a l'orgue d'Isidre Solé. (Ll. R.)

URGELL

La Pasqua de les Avellanes convida 400 joves a «complicar-se la vida»

OS DE BALAGUER.—

El monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes va tornar a acollir el 13 d'abril passat una nova edició de la Pasqua jove que cada any organitzen els Maristes de Catalunya. Més de 400 joves s'hi van aplegar per viure i celebrar la Setmana Santa sota el lema «Explica't, implica't, complica't».

De dijous a diumenge els participants van ser submergits, a través de dinàmiques i reflexions, en els misteris de la passió, mort i resurrecció de Jesús. Un moment molt emotiu de la trobada va ser el Divendres Sant, viscut molt a nivell personal, d'interiorització i reflexió. En el Camí de la Creu es van poder escoltar els testimonis i sentir els crits de la gent que, aquí i arreu, pateix més la creu del sofriment: dones maltractades, malalts, immigrants... Ja a la nit, durant la celebració de la passió i mort de Jesús, pocs van ser els que van poder evitar emocionar-se. L'església va restar oberta tota la nit, perquè tothom pogués anar a vetllar al Sepulcre de Crist. Com cada any el moment estel·lar de la Pasqua de les Avellanes va ser la Vetlla de Ressurrecció. Durant quatre hores es va celebrar la gran festa de la joia pasqual, amb cants, balls i moments ben entranyables, com ara la pau o la comunió. L'endemà va ser el dia dels comiats, de baixar dels núvols per «implicar-se i complicar-se la vida per Crist». La sensació entre els participants era unànime: «Aquesta Pasqua no es pot explicar... S'ha de viure!» (Mireia Castells)

Els joves van gaudir amb intensitat de la Pasqua.

Tibidabo us informa

Festa de Maria Auxiliadora

La tradicional Processó de Maria Auxiliadora pel cim del Tibidabo tindrà lloc, el dissabte dia 20 de maig.

A les 21,30 hores Eucaristia, Processó i final de festa per a tots els participants. Durant tot el mes de maig es fan les Vespres, Mes de Maria i Benedicció Eucarística.

"119 Romeria del Ram"

El diumenge 28 de maig 2006, "119 Romeria del Ram" amb la tradicional ofrena dels rams de flors a l'Ermita Primitiva, Eucaristia a les 12 hores i Festa Popular amb Sardanes, Caramels, Cants i Balls folklòrics.

Jornada Interdiocesana de l'Apostolat de l'Oració de Catalunya

Diumenge dia 21 de maig 2006, Jornada de l'Apostolat de l'Oració de Catalunya.

A les 11,30 hores Assemblea i Eucaristia, per la tarda a les 16 hores Acte Eucarístic.

Revista Tibidabo

La REVISTA TIBIDABO, publicació bimestral, s'envia a tots els Adoradors i Amics de l'Obra del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

Si us interessa llegir-la, envieu-nos la vostra adreça. Aquest any celebra el Centenari de la seva edició.

Il·luminació del Temple del Tibidabo

Vols que el Temple del Tibidabo estigui cada nit il·luminat? Subscriu-te una hora al mes. Amb la col·laboració de tots el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo podrà brillar cada nit durant tot l'any.

Viatge a Terra Santa i Petra

Dissabte, dia 3 de juny, a les 12 hores al carrer Rocafort, 42.

Reunió de preparació de totes les persones que del 30 de juny al 10 de juliol del 2006 participaran en el viatge-peregrinació a Terra Santa i Petra.

Informació telèfon: 934 879 423.

L'Evangeli de Judes

La força de la Resurrecció

TV3 va emetre en català un reportatge produït per la National Geographic. Es tractava d'una recreació de la rocambolesca història de la troballa, venda i edició d'un manuscrit dels segles III-IV, escrit en llengua copta, que porta el títol d'Evangeli de Judes. Com en altres textos gnòstics cristians, l'existència d'un evangeli de Judes era ja coneguda gràcies a l'obra *Contra les heretgies* del bisbe màrtir de Lió, sant Ireneu. Ara, és probable que el text descobert a Egipte sigui efectivament aquest evangeli.

Però, què és un evangeli? El text esmentat s'anomena a si mateix «evangeli», però fa un ús abusiu del terme. En efecte, un evangeli és un relat que explica els fets i les paraules de Jesús, que culminen amb la seva Passió, mort i Resurrecció, entesos com la bona notícia que salva tota la humanitat, sense excepcions. Aquest, però, no és l'argument de l'«evangeli» de Judes, el qual es limita a explicar «les revelacions secretes» (primera frase del text) que Jesús hauria comunicat a Judes —i tan sols a ell— pocs dies abans de la seva Passió. El relat acaba referint que «Judes va rebre diners i va lliurar Jesús als grans sacerdots». Tanmateix, Judes no se suïcidà sinó que entra «en un núvol lluminós», al regne etern, al costat de la «generació gran i santa». Evidentment, es tracta d'un final volgudament invertit del personatge de Judes, que no té res a veure amb els fets històrics. Judes va ser el deixeble traïdor i no l'únic deixeble fidel: aquesta és una conclusió que les teories especulatives del text descobert no posen en qüestió. No hi ha canvis en el que ja coneixem de la història de Jesús.

En l'«evangeli» de Judes no s'explica res sobre els esdeveniments crucials de la vida de Jesús: ni la seva mort en creu ni la seva Resurrecció. Tot passa com si Jesús no fos un personatge de carn i ossos, com si no fos realment home, sinó una mena d'ésser diví que no es vol «contaminar» amb la terra i el món, és a dir, que no es vol fer seves les febleses i les sofrances, el dolor i les esperances de la humanitat. Evidentment, aquest no és el Jesús real, el que va viure a Galilea i Judea ara fa dos mil anys. El Jesús que apareix a l'«evangeli» de Judes està per damunt i al marge de tot el que pertany a aquesta terra. És un Jesús que no s'interessa pels pobres ni pels desvalguts, que se'n riu dels seus propis deixebles i els acusa d'adorar un déu «menor» i insignificant quan celebren el més gran sagrament: l'Eucaristia. L'Evangeli de Judes fa un atac frontal a l'Església dels dotze apòstols i, en canvi, «canonitza» Judes, el «tretze» apòstol.

Per què Judes és talment valorat? Perquè per als gnòstics —els cristians que han trencat la comunió amb l'Església apostòlica— la seva traïció no és real. Aquest és el punt crucial que el reportatge televisiu va deixar completament —i, potser— volgudament ignorat. No n'hi ha prou de subratllar que la traïció de Judes va ser positiva: cal saber des de quines bases es pot fer una afirmació d'aquesta naturalesa. Els evangelis expliquen que Judes va posar Jesús en mans dels qui volien matar-lo. La raó per la qual Judes va actuar així va ser, molt probablement, pel seu ressentiment contra el Mestre. Jesús havia escollit el camí de la creu, el camí de la donació i de l'amor i no el camí de la violència, el camí del servei i no el de la prepotència. Jesús no havia volgut identificar la seva causa amb una causa política que per a Judes era fonamental: aconseguir la derrota dels romans i la seva expulsió del país jueu. En darrer terme, Judes va trair Jesús perquè

«Els gnòstics que han fabricat l'Evangeli de Judes s'han deixat perdre allò que hi ha de més bonic en el cristianisme: la força de l'amor»

seva Resurrecció. Tot passa com si Jesús no fos un personatge de carn i ossos, com si no fos realment home, sinó una mena d'ésser diví que no es vol «contaminar» amb la terra i el món, és a dir, que no es vol fer seves les febleses i les sofrances, el dolor i les esperances de la humanitat. Evidentment, aquest no és el Jesús real, el que va viure a Galilea i Judea ara fa dos mil anys. El Jesús que apareix a l'«evangeli» de Judes està per damunt i al marge de tot el que pertany a aquesta terra. És un Jesús que no s'interessa pels pobres ni pels desvalguts, que se'n riu dels seus propis deixebles i els acusa d'adorar un déu «menor» i insignificant quan celebren el més gran sagrament: l'Eucaristia. L'Evangeli de Judes fa un atac frontal a l'Església dels dotze apòstols i, en canvi, «canonitza» Judes, el «tretze» apòstol.

Per què Judes és talment valorat? Perquè per als gnòstics —els cristians que han trencat la comunió amb l'Església apostòlica— la seva traïció no és real. Aquest és el punt crucial que el reportatge televisiu va deixar completament —i, potser— volgudament ignorat. No n'hi ha prou de subratllar que la traïció de Judes va ser positiva: cal saber des de quines bases es pot fer una afirmació d'aquesta naturalesa. Els evangelis expliquen que Judes va posar Jesús en mans dels qui volien matar-lo. La raó per la qual Judes va actuar així va ser, molt probablement, pel seu ressentiment contra el Mestre. Jesús havia escollit el camí de la creu, el camí de la donació i de l'amor i no el camí de la violència, el camí del servei i no el de la prepotència. Jesús no havia volgut identificar la seva causa amb una causa política que per a Judes era fonamental: aconseguir la derrota dels romans i la seva expulsió del país jueu. En darrer terme, Judes va trair Jesús perquè

«Pacte de Judes», de Duccio de Buonisigna (catedral de Siena).

s'havia sentit «traït» per ell, perquè aquest no havia volgut donar prioritat a les raons de la força. Per a Judes el fi justificava els mitjans. Per a Jesús l'únic fi era capgirar per sempre la força de l'odi que destrueix la humanitat i fer-ho precisament des de la creu. Aquí, en la creu, es produeix la gran inversió: un instrument de mort i d'injustícia passa a ser l'instrument de vida i de perdó. Des de la creu, des del tron on regna el Crist sofrent i generós, s'entén el destí de l'home: ser salvat del seu orgull, de l'amor per ell mateix. Per això Jesús no renuncia a morir, perquè tan sols passant per la mort la mort serà vençuda. El matí de Pasqua ho testimonia amb escreix.

Això és l'essència del cristianisme, i això és el que no va entendre el grup gnòstic que va escriure l'Evangeli de Judes. Van voler reinterpretar el cristianisme i van acabar fent-se'l a la mida, tancats

en un reduït de persones elitistes i pretesament «perfectes», alienes al dolor del món i al clam dels pobres. Van convertir la fe cristiana en una especulació, en una teoria complicada que els singularitzava però que era rígida i seca: sense la creu i la resurrecció, van perdre la força de l'amor. Van convertir la persona de Jesús en un mite, sense cos i sense història, un Jesús que es reia dels deixebles perquè celebraven l'Eucaristia, que ell mateix (!) va instituir. I un Jesús sense cos vol dir oblidar el cos adolorit dels qui uneixen la seva vida als sofriments i als sentiments del Senyor. I, encara, un Jesús que fos pur esperit, sense cos, no cal que ressusciti, perquè de fet no ha mort. Per això Judes és lloiat, perquè la seva «traïció»

ha contribuït al fet que Jesús quedés «alliberat» d'un cos inservible, pura aparença, sense cap humanitat. Els gnòstics que han fabricat l'Evangeli de Judes s'han deixat perdre allò que hi ha de més bonic en el cristianisme: la força de l'amor, que passa per la creu i per la resurrecció de Jesús, a qui el Pare deslliga de la mort com a Fill seu estimat. Per això els quatre evangelis són i seran el camí d'accés al misteri de la salvació, els quatre punts cardinals que assenyalen la ruta d'una Església renovada i fidel que canta l'*Al·leluia* de Pasqua. Des de fa dos mil anys, la veritat de l'Evangeli brilla amb la força de l'amor. Aquesta és la fe que portem al cor i que no volem deixar de comunicar.

Dr. Armand Puig i Tàrrach

Director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós

Abs que res, la precisió del mot. *Confusió* s'entén com a «manca d'ordre, concert i claredat. Foscor i dubte en les idees o llenguatge. Perplexitat, desassossec». Quasi cada any apareix sobtadament alguna notícia que fa pública una «novetat» allotjada en el quadrilàter del més descarnat sensacionalisme publicitari. Fins aquí no hi ha res d'estrany. Som en una civilització on tot és possible, o quasi bé tot, si es diu o es fa en nom de la llibertat. No parlaré dels límits que, per altra banda, existeixen, encara que a penes es vegin en ocasions. Ni de l'exactitud o veracitat de tot allò que s'anuncia.

El més greu és el cas que es fa, a ulls tancats, a la notícia. A mi, més que parlar de la notícia, m'interessen els receptors. Si qui dona la notícia tingués prèviament consciència de l'acceptació possible, potser s'ho pensaria dos cops abans de posar-la al capdamunt de la torre. Una altra cosa és la bondat o toxicitat d'allò que se'n ofereix. La gent escolta, veu, llegeix i opina. Jo sempre insisteixo que abans d'atorgar «patent de cors» a les coses, cal meditar, comptar fins a cent, deixar-se aconsellar per qui pot i en sap. I, si ens manca algú d'aquest calibre, doncs... abstenir-se. Ja ho diu el refrany: «Davant del dubte,

abstenció.» És bo perquè ho evita tot. Allò que és dolent... i potser allò que és bo. Però d'aprofitar la part bona, sempre hi som a temps. Mai per poder anul·lar la part dolenta que ja hem admès. També és ben sabut que tot allò que és negre, absurd, pervers i morbós té el seu públic. Massa i tot, potser.

Tot això per acabar dient que la «serp d'estiu» ha arribat a la primavera, amb el nom de *L'evangeli perdut de Judes*, amb un vídeo emès per TV3 el dimecres 12 d'abril. Quan ja semblava que havíem sortit d'*El codi da Vinci*, comença aquest altre al qual no auguro, un cop vist, cap èxit (vendre'n molts no ho és, per molt que ho sembli). I no desitjo acostar la brasa a la meua sardina, senzillament perquè no la tinc. I no ho lamento pas.

Com a contrast a les seves quasi dues hores de durada, jo podria argüir que algú va escriure'l dos o tres segles després de Crist per tal de reivindicar el personatge de qui es tracta. D'altra banda, en inten-

tar desvetllar el sentit del manuscrit es deixa en entredit el mateix Jesús tal com el coneixem. Deixo de banda també la finalitat de qui el va escriure i tots els detalls que acompanyen la narració com a probables, conjunturals o simplement mediàtics o dubtosos. Jo, davant d'aquest dubte, em planto. M'abstinc. La fe en Jesucrist i en la seva vida no mereix, al meu entendre, més que l'anàlisi freda i ponderada dels còdexs o manuscrits trobats. La història sempre neix i es desenvolupa entre quatre parets, o sigui, de manera analítica i discreta. Una altra cosa és fer història fent servir els mitjans de comunicació de forma publicitària i conjuntural. Si hi ha quelcom de veritat en l'esmentat vídeo, quelcom que es mereix romandre, ja es veurà. No restarà massa temps en l'oblit.

Encara que jo pensi i cregui que l'amor de Déu ha de manar sempre per damunt de qualsevol anàlisi com a fonament i futur d'una humanitat joiosa i plena d'esperança. I en l'amor de Déu es trobava, des del seu inici, l'Encontre i el Desenllaç.

Josep M. J. L. Giménez Ramos
Escriptor

Confusió

Una persona, un vot

■ SOS Racisme-Catalunya posa en marxa una campanya perquè tothom tingui dret a vot

1=1. Pel dret a vot: tots ciutadans, totes ciutadanes, reclama el dret polític per a les persones que resideixen a Catalunya provinents d'altres països. Defensen que una veritable integració sempre va unida a la igualtat de drets, no només de deures.

Per la qual cosa reivindiquen un canvi en el concepte de *ciutadania* perquè es basi en la residència i no en la nacionalitat de les persones. La campanya s'adreçarà als àmbits institucional, polític, social i associatiu.

SOS Racisme-Catalunya és una associació que lluita des de l'any 1989 en defensa dels drets humans i centra la seva actuació en la lluita contra el racisme i la xenofòbia, defensant la igualtat efectiva de drets i oportunitats per a totes les persones que conviuen i comparteixen una mateixa societat. Independent, democràtica, de base, plurietnica, progressista; mitjançant la no-violència activa reivindica l'eradicació completa del racisme i la xenofòbia en tots els àmbits de la societat i en tots els estrats socials. Igualment denuncia qualsevol vulneració dels drets fonamentals, treballant per un model de societat que estableixi la igualtat de drets i d'oportunitats, universalitzant així el concepte de ciutadania. A més, pretén difondre el discurs antiracista a Catalunya, com a un element més en la lluita en defensa dels drets humans.

Una de les seves vies d'actuació social és a través de campanyes informatives. La darrera posada en marxa reclama el dret a vot per a totes aquelles persones que viuen a Catalunya, vinguin d'on vinguin. **1=1. Pel dret a vot: tots ciutadans, totes ciutadanes** va ser presentada el 24 d'abril passat a l'Espai Lliure del Teatre Lliure de Barcelona.

Aquesta és una reivindicació que l'ONG fa des dels anys noranta i que van decidir reprendre ara precisament, a causa del context polític i social que hi ha. «La campanya mira de trobar un consens polític per agilitzar els tràmits per al reconeixement del dret a vot i aspira a la mobilització social de manera que sigui una demanda de la ciutadania. L'objectiu és ampliar la democràcia, entenent que ara mateix hi ha col·lectius que tenen els mateixos deures que la resta de ciutadans

però, en canvi, no tenen el dret polític que és fonamental a l'hora d'aconseguir una integració plena i real. Una integració real sempre va unida a una igualtat de drets», afirma la portaveu de SOS Racisme-Catalunya, Begonia Sánchez.

Com en altres països de la Unió Europea ens trobem amb moltes persones immigrades que han establert la seva residència amb caràcter permanent a Catalunya, avui representen un 8,9% de la població. L'entitat alerta que el fet que part de la població catalana no disposi de drets polítics té conseqüències negatives no només per als afectats directament, sinó per al conjunt de la ciutadania, perquè fa que els valors democràtics deixin de ser universals. Per tant, segons defensen, el reconeixement del dret al sufragi

actiu i passiu deixaria aquestes persones en un nivell més pròxim al de la resta de la població, avançant en la lluita per la igualtat de drets entre ciutadans.

«Amb la campanya 1=1 volem contribuir a evitar les discriminacions, frustracions i processos de fractura social generats pel no-reconeixement a ciutadans que viuen, treballen, tenen els mateixos drets i paguen impostos en un determinat municipi, com la resta dels seus veïns», i afegeixen: «La campanya té com a finalitat plantejar i reformular el concepte de ciutadania per vincular-lo al de residència i no a la nacionalitat. Una persona és d'origen estranger, però també és jove o vella, home o dona, rural o urbana, afectada pels sorolls al carrer o per la ubicació d'una fàbrica, etc.»

L'entitat recull com en la Unió Europea es va proposar aquesta qüestió en el Consell d'Europa fa uns 30 anys. Bèlgica, els Països Baixos i Alemanya van posar en pràctica a principis dels anys setanta experiències consultives locals. Suècia va ser el primer país en reconèixer, l'any 1975, el dret de vot actiu i passiu per als estrangers, seguida de Dinamarca (1981) i els Països Baixos (1985).

Quatre àmbits d'actuació

La campanya es desplegarà alhora en quatre àmbits per aconseguir el suport polític i social necessari:

—Es demanarà a tots els ajuntaments de Catalunya que es pronunciïn en el seu ple a favor del dret a vot. De moment els consistoris de Castellbisbal, Corbera de

Llobregat, Mediona, Palau-solità i Plegamans, Tossa de Mar, Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmaic ja han aprovat les mocions. Igualment es demanarà el posicionament a favor del Parlament de Catalunya, entenent que això serviria de pressió en l'àmbit estatal i també com a símbol que Catalunya aposta per aquesta qüestió.

—Es faran contactes amb tots els partits polítics perquè també es posicionin.

—En l'àmbit ciutadà es difondrà un manifest al qual tothom es pot adherir i perquè sigui un discurs proclamat des de diferents àmbits s'ha aconseguit la participació de representants del món cultural i intel·lectual. En la presentació de la campanya es va comptar amb la col·laboració de la companyia de teatre Animalario i l'actor Guillermo Toledo va llegir un text expressament creat per l'autor teatral Juan Mayorga per a aquesta reivindicació.

Amb la intenció d'assolir una difusió social més gran s'ha creat un audiovisual on es reflecteix com els diferents col·lectius han anat aconseguint el dret a vot. A més s'ha programat una gira de concerts al circuit català de sales del grup musical afrobrasil·ler Iyexa, caracteritzat pel seu mestissatge. Ells representaran la societat formada per persones provinents de diferents llocs.

—S'intentarà que totes les entitats que han treballat el tema o que vulguin treballar-lo sumin les seves pròpies iniciatives de manera que es faci una bola de neu de cara a la mobilització social pretesa.

A més, l'entitat facilita l'organització de xerrades en les entitats, col·legis o municipis que ho sol·licitin. Es presentarà l'audiovisual i s'aprofundirà en l'anàlisi política i social i en el debat sobre aquestes qüestions. La campanya comença a Catalunya però la idea és que s'estengui a tot l'Estat espanyol.

Consuelo Chaves

SOS RACISME-CATALUNYA
C/ BOU DE ST. PERE, 3
08003. BARCELONA
TEL. 933 010 597
932 681 637
www.sosracisme.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

La Fundació Pere Tarrés ofereix a infants i joves més de 400 activitats d'estiu

■ Afectats de malalties del cor hi participaran per primer cop

BARCELONA.— Les famílies ja poden inscriure els seus fills i filles en les més de 400 activitats d'estiu per a infants i joves que enguany organitza la Fundació Pere Tarrés i els centres d'esplai vinculats. L'àmplia oferta d'activats, que inclou propostes com casals, colònies, campaments, camps de treball, estades d'aventura, estades lingüístiques (a Catalunya i a l'estranger) o rutes a peu i en bicicleta, dona resposta a la necessitat de conciliar la vida familiar i laboral.

Amb el lema «L'estiu, vacances per créixer», la Fundació Pere Tarrés pretén, a més de satisfer aquesta demanda, que els infants i joves gaudeixin d'un temps de lleure de qualitat alhora que experimenten la vivència única d'uns valors que els ajudin a créixer com a persones, com ara l'autonomia personal, la integració, la convivència i la importància de l'esforç.

La proposta de la Fundació Pere Tarrés combina l'educació en valors amb una oferta atractiva i moderna com les vacances multimèdia. Aquesta és una de les novetats d'enguany que permetrà que els més petits gravin el seu propi programa de ràdio i aprenguin a doblar pel·lícules, mentre que els joves tindran l'oportunitat de crear música i fotografia digital. Una altra de les novetats són les colònies temàtiques que centraran les seves activitats en les aventures dels pirates, en un fascinant viatge al centre de la terra o en una misteriosa escola de màgia.

Aquestes activitats lúdiques i educatives estan obertes a tothom, però la Fundació Pere

Tarrés posa un èmfasi especial en els nens i les nenes amb dificultats especials. Seguint aquesta vocació social, enguany participaran en les colònies de cooperació i solidaritat els infants de l'associació AACIC, que ajuda els afectats de cardiopaties. Com altres anys, la Fundació continua organitzant activitats per als infants de l'Associació de Pares de Nens Sords de Catalunya i de l'AFANOC, que millora la qualitat de vida dels infants amb càncer.

L'any passat, més de 13.000 nens i nenes van participar en les activitats d'estiu de la Fundació Pere Tarrés. Conscients de l'interès de les famílies per les activitats que realitzen els seus fills i pel seu seguiment, l'entitat disposa d'una eina pionera a Catalunya. L'equip de monitors col·locarà informació i fotografies de cada jornada de colònies al web de la Fundació. Els pares i les mares poden consultar aquest espai-blog mitjançant una clau d'accés.

Més informació: Fundació Pere Tarrés, c/ Numància, 149-151 - 08029 Barcelona, tel. 902 430 000, web: www.peretarres.org/estiu (C.C.)

«L'estiu, vacances per créixer», lema d'enguany de la Fundació.

La Fundació d'Esplais Santa Maria prepara a Núria les colònies d'enguany

NÚRIA.— El patronat de la Fundació d'Esplais del bisbat d'Urgell (FEMN) es va reunir a Núria el 22 d'abril passat, on va presentar les activitats que s'han preparat per a les colònies d'enguany. La trobada es va fer dins del marc del cinquantenari de la preparació d'activitats d'esplai al bisbat i era la primera vegada que el patronat es reunia a Núria.

Tot i que a la parròquia de Ribes o a la regió no hi ha cap casal d'esplai, es va realitzar la reunió del patronat a Núria per poder venerar la patrona de la fundació en el cinquantè aniversari del patronatge de la Mare de Déu sobre el bisbat d'Urgell i per donar gràcies pel treball que, durant els darrers cinquanta anys, milers de monitors han dut a terme en el món del lleure. També s'hi van encomanar les activitats que es preparen per a aquest estiu. Hi eren presents tant els

Núria va ser el marc escollit per a la presentació.

representants dels esplais com els de la fundació.

A la trobada es va fer un balanç de la celebració de l'Eurofòrum que la FEMN va organitzar a la Seu d'Urgell els primers dies d'abril, tot coincidint amb la celebració de la Setmana Santa. També va ocupar gran part de la reunió la valoració del curs de monitors que es va realitzar a Salgar aquests darrers dies i es va reflexionar sobre la formació dels nous monitors, el seu ambient i el seu sentit del compromís.

La FEMN celebrarà els dies 16 i 17 de setembre a Salgar els cinquanta anys de treball en el lleure. Hi conviden, tots aquells que durant aquest temps han estat relacionats amb el món de l'esplai a comunicar-se amb Carme Busquets, tel. 669 348 185, o per e-mail: presidencia@femn.org (M. C. Orduña)

Campanya de donació de sang a la parròquia de Sant Fèlix

BARCELONA.— El proper 11 de juny, de 10.00 a 14.00, l'Associació de Donants Voluntaris de Sang de l'hospital de Sant Pau organitza una campanya de donació de sang. Aquest serà el 5è any consecutiu que té lloc aquesta iniciativa que va sorgir de la mà de Jordi Sala, portaveu de l'esmentada associació.

El creixent augment de persones que en els darrers anys es decideixen a donar sang ha portat la parròquia barcelonina de Sant Fèlix —seu de l'Associació de Donants Voluntaris de Sang de l'hospital de Sant Pau i lloc on es munta la unitat mòbil d'extracció— a iniciar una campanya en els mitjans de comunicació per tal d'afavorir la participació dels fidels i de totes aquelles persones solidàries que vulguin realitzar una acció altruista.

Jordi Sala recorda que «està molt bé que la gent es mobilitzi per les grans causes, però també hi ha necessitats diàries que s'han de cobrir». A més, assegura que si anualment «cada persona donés sang, en sobraria a tot arreu». El portaveu anima tothom que ho desitgi a adreçar-se el proper 11 de juny a la parròquia de Sant Fèlix, c/ Sardenya, 21 - Barcelona. Més informació: parròquia de Sant Fèlix, tel. 932 212 597 i Jordi Sala, tel. 933 002 672. (Martí Santiago)

XIV Festa Solidària de Pedralbes

BARCELONA.— El 27 de maig, la parròquia de Maria Reina (Av. d'Esplugues, 103 - Barcelona) celebrarà en el marc dels jardins i del claustre de l'església, la XIV Festa Solidària de Pedralbes, que s'organitza per recaptar fons per al pis on la parròquia acull malalts de la sida. Des de l'any passat s'amplia l'objectiu amb el Pa de Sant Oleguer, que cada dia dona de sopar a un nombre important de persones (entre 70 i 100), i les necessitats de Càritas parroquial. Durant el dissabte 27, a partir de les 20.00, i el diumenge 28, des de les 10.00 i coincidint amb la Festa Solidària, es farà la tradicional tómbola, que aquest any tindrà nous al·licients. Qui hi vulgui col·laborar, pot fer-ho amb l'aportació d'objectes d'interès per a la tómbola o en la preparació de la festa. Els tiquets per a la Festa Solidària —que inclou sopar popular, espectacle i subhasta— ja són a la venda. Més informació: despatx parroquial, tel. 932 035 539 (de 17.00 a 21.00) i a la mateixa església (diumenges, de 10.00 a 14.00). (C.C.)

«Fills estimats! També avui us convido a tenir més confiança en mi i en el meu Fill. Ell ha vençut amb la seva mort i la seva resurrecció i us crida perquè, a través meu, vosaltres sigueu part de la seva alegria. Fills, vosaltres no veieu Déu, però, si pregueu, sentireu la seva proximitat. Jo sóc amb vosaltres i intercedixo davant Déu per cadascun de vosaltres. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'abril del 2006.

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

cultura

Unes jornades estudien «l'encant recíproc» entre Joan Pau II i la televisió

■ Van ser organitzades per la RAI i la Universitat Pontifícia Gregoriana

CIUTAT DEL VATICÀ.— Una seixantena d'experts internacionals —entre ells dos de catalans— van debatre els dies 6 i 7 d'abril a Roma la relació que Joan Pau II va establir amb la televisió. La trobada, que es va celebrar a la Sala Loiola del Centre de Congressos Matteo Ricci de la Universitat Pontifícia Gregoriana, portava per títol *Esdeveniment religiós, esdeveniment mediàtic. Joan Pau II*.

Al congrés hi va participar Albert Sáez, vicedegà de la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, que va reflexionar sobre *L'aliança estratègica entre Joan Pau II i la televisió*, així com Enric Planas, delegat de la Filmoteca Vaticana, que va revelar al públic que «si bé el cardenal Karol Wojtyła no era un home de grans paraules, precisament el dia abans de la seva elecció vam estar mitja hora conversant». I va afegir: «Obviament, no m'hauria pensat mai que l'endemà l'escollien Sant Pare.»

Albert Sáez va definir el funeral del Papa com un «espectacle de gran plasticitat que possibilita una lectura ambivalent; si per a alguns, la malaltia era un testimoni, per a altres, era exhibicionisme». També va subratllar «la valentia de Joan Pau II per assumir els riscos d'integrar la dimensió espiritual a la televisió».

El congrés no va voler ser només un fòrum per a professors universitaris, sinó que va incloure documentals en DVD abans

de cada sessió. Així, la televisió polonesa va emetre, per exemple, una entrevista amb el cardenal Stanislaw Dziwisz, metropolità de Cracòvia i secretari de Joan Pau II fins a la seva mort, i la RAI i el Centre Televisiu Vaticà van mostrar algunes imatges dels gestos més emblemàtics del Papa. Stefano d'Agostini, responsable tècnic i productor del Centre Televisiu Vaticà, va dir que, amb la mort del Papa, la televisió més que emocionar, «s'ha emocionat».

L'ambaixadora polonesa davant de la Santa Seu, Hanna Suchocka, va referir-se a un «encant recíproc» entre Joan Pau II i els mitjans de comunicació, mentre que el director general de la RAI, Alfredo Meocci, va assenyalar que «Joan Pau II ens ha deixat l'encant del patiment». Per la seva banda, John Patrick Foley, president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, va recordar que «Joan Pau II no va voler mai manipular la televisió» i va deixar ben clar que «sempre va tenir molt respecte pels professionals de la comunicació».

Un Pontífex humà i mediàtic

Imad El Atrache, redactor en cap de la televisió àrab Al Jazeera Sat Network de Brussel·les, va voler testimoniar com «Joan Pau II no és només el Papa dels catòlics» i va comentar que al món àrab hi ha molta admiració per aquest Papa que era «molt humà i no amagava les diferències ni les possibilitats de diàleg amb els creients

Joan Pau II, el Papa més mediàtic de la història.

d'altres religions». Krzysztof Marcyski, professor de Teoria de la Comunicació Social i Pedagogia dels Mitjans de Comunicació a l'Institut d'Educació Media i Periodisme de la Universitat Cardenal Stefan Wyszynski de Varsòvia, va ressaltar com els mitjans de comunicació durant la malaltia i la mort del Papa «van crear que s'havia de pensar i com», la qual cosa equivalia a «donar sentit al patiment i a pensar cristiana-ment en el sentit de la mort». També va recordar irònicament que «mentre el Pontífex assenyalava amb el dit Jesucrist, els mitjans es quedaven sovint mirant el seu dit com si fos més interessant».

Carlo Nardello, director de la programació de la RAI, va precisar que «Joan Pau II coneixia molt bé les regles de la graella televisiva» i va especificar que, curiosament, va morir un dissabte al vespre, a les 21.37, que equival a les 15.00 als Estats Units; és a dir, l'hora d'audiència més gran de tota la setmana». Maria Vittoria Gatti,

professora a la Universitat Catòlica de Milà, va alertar que cal saber entendre críticament què va passar durant la malaltia i la mort del Papa i ser conscients que «si bé per a nosaltres va ser, sens dubte, un esdeveniment grandios, hi ha gent també catòlica que ho va viure de manera ben diferent».

Juan Pedro Ortuño, administrador delegat de TMT Popular Televisió de Madrid, va explicar la gènesi d'aquesta televisió local catòlica, creada el 2001. Parlant de Joan Pau II, va recordar que «era un home lliure que arribava al cor de la gent». La presentadora del programa *Cristianità*, Myriam Castelli, va dir que, per entendre Joan Pau II, cal tenir l'angle de la *totologia*: «Ell volia que tot l'home fos sant.» Castelli, que és religiosa paulina, va sintetitzar com a imatge de Joan Pau II les pàgines voleiants de l'Evangeli sobre el seu taüt: «Semblava que fos ell qui fullegés l'Evangeli i ens digués: "Jo ho he fet per vosaltres; ara us toca a vosaltres fullejar-lo"».

Aquest congrés per recordar la figura i el missatge de Joan Pau II va ser organitzat per la RAI i pel Centre Interdisciplinari sobre la Comunicació Social de la Gregoriana. A més, va comptar amb la col·laboració del Consell Pontifici per les Comunicacions Socials, el Centre Televisiu Vaticà, la TCP Telewizja Polska i la Universitat Cardenal Stefan Wyszynski de Varsòvia, amb el patrocini de l'ambaixada de Polònia davant de la Santa Seu. L'editorial de la RAI publicarà les ponències juntament amb un DVD de les imatges projectades.

Miriam Díez i Bosch

Congrés internacional sobre «Dona i mitjans de comunicació»

CIUTAT DEL VATICÀ.— El congrés *Dona i mitjans de comunicació*, que es va celebrar recentment a la Universitat Europea de Roma, va reunir experts que van parlar del poder dels mitjans de comunicació. Va acabar amb un manifest en què es demana una imatge no estereotipada de la dona als mitjans i a la publicitat.

El periodista català Ignasi Miranda, de Ràdio Estel, va participar en el congrés partint d'una constatació: «Els mitjans de comunicació, amb les seves noves tecnologies, poden fer un bé molt gran, però també poden fer un mal enorme.» Va destacar que «l'ètica es nodreix de la diversitat, sempre que existeixin els principis de la veritat en tot allò que sigui indiscutible, i del respecte a les persones, homes i dones, amb els seus drets i deures».

«El papa Ratzinger fonamenta el seu mètode evangelitzador en el diàleg respectuós i no en el desig d'imposar la veritat als seus interlocutors», va dir Mi-

MANIFEST A FAVOR DEL RESPECTE DE LA DONA EN ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ

1. Defensem i promovem una imatge respectuosa de la identitat de la dona i de la dignitat de la condició femenina en els mitjans de comunicació.
2. Combatem l'abús de la imatge femenina com a instrument publicitari o consumista.
3. Promovem una informació correcta i veritable sobre els problemes que afecten el món femení.
4. Ens comprometem a evitar tons sensacionalistes i rebutgem fer un espectacle de la informació.
5. Defensem el paper de la dona com a responsable al costat de l'home en l'edificació i en el desenvolupament de la societat.
6. Promovem una cultura de la llibertat i de la pau que respecti l'aportació del geni femení a la humanització de la societat.
7. Defensem i promovem el paper insubstituïble de la dona com a educadora de la societat en la defensa dels valors més autènticament humans, com l'amor, el respecte, la dignitat en el patiment i en la debilitat, i la tolerància.
8. Defensem i promovem la presència activa de la dona en la vida pública i en el món del treball.
9. Promovem la dignitat de la dona i la seva igualtat de drets pel que fa a l'home.
10. Ens comprometem a ocupar responsablement una funció d'informació i sensibilització detectant, documentant i denunciant les situacions i les pràctiques que limiten la llibertat i violen els drets de les dones i de les nenes.

randa en una ponència farcida de referències a la realitat espanyola i a la manera de fer del Papa, per exemple rebent i dialogant amb Hans Küng.

Finalment, Miranda va recordar que «els mitjans de comunicació són instruments que han prestat i prestaran un gran servei a la humanitat». Per al periodista català, «hem de mirar-los amb esperança i optimisme perquè la seva capacitat de fer bé pot imposar-se a la de fer mal. En qualsevol cas, estem parlant de mitjans, d'instruments, de fórmules, i mai de fins o d'objectius en ells mateixos. Els mitjans de comunicació presenten la realitat humana en les seves formes, imatges, sons i reflexions més variats. Que siguin en el futur un veritable mirall de la realitat al servei de l'ètica, el respecte, la fraternitat de les persones i, en definitiva, de la pau, depèn de tots nosaltres».

Al congrés també va intervenir Paco Segarra, publicitari i cofundador de la Fundació Kolbe de Publicitaris Catòlics de Barcelona. (M.D.B.)

Èxit de participació en el festival COR'S a Escena

■ Aplega la realitat artística dels centres salesians de tot l'Estat espanyol

BARCELONA.— El col·legi salesià d'Horta, a Barcelona, va acollir els dies 29 i 30 d'abril la trobada COR's a Escena d'art i expressió, que aglutina la realitat artística dels centres salesians de tot l'Estat espanyol. Sota l'objectiu d'evangelitzar i educar en valors mitjançant les arts, s'hi van presentar prop de cinquanta espectacles de música, teatre, dansa i màgia fetes pels i per als joves de 14 a 25 anys.

Més de nou-cents joves assistents, procedents de les set províncies dels Salesians i les Salesianes de tot Espanya, van poder presenciar i participar en espectacles —en alguns casos de forma simultània— com *Honey* (Alcoi), *Brujas* (Madrid), *Siempre Juntos* (Bilbao), *Spectacular*, *Spectacular* (Sueca), *O Campanero de París* (A Coruña), *Ciegos* (Cór-

doba), *El rey León* (Rota) i *Acción Social* (Badalona, Terrassa i Rocafort).

La trobada va tenir com a moment rellevant la missa jove de diumenge, que va ser presidida pel P. Pascual Chávez, rector major dels Salesians, en l'inici de la seva visita d'una setmana a la Inspecció Salesiana de Barcelona. Cal dir que l'Eucaristia va ser retransmesa en directe arreu

del món a través de Telepace, gràcies a Global Productions (Missions Salesianes).

En la seva homilia, en què va esmentar autors moderns com ara Chesterton, Dostoievski o Bergman, el superior general de la Congregació Salesiana, va fer referència a la primera encíclica de Benet XVI. Va recordar als joves que «cal passar d'una vida fonamentada en el plaer a una altra fonamentada en l'amor». El P. Chávez també va dir que «si volem guanyar el joc de la vida, hem de viure-la amb gene-

rositat envers els altres».

COR's a Escena és una trobada dissenyada des del 2005 per la Coordinadora COR'S de Catalunya i està animada per persones vinculades a la realitat artística i cultural dels Salesians. També hi han participat activament els joves de Gaztetxo, impulsors del web www.cors.com.es (C.C.)

Un dels espectacles d'enguany.

Lliurament de premis del certamen literari infantil Mil cent anys

MANLLEU.— Més de tres-cents alumnes de les quatre escoles de Manlleu van participar en el certamen literari infantil Mil cent anys, convocat per les parròquies de Manlleu. Pràcticament tots ells van ser presents a l'acte de lliurament de premis que va tenir lloc a l'església de Santa Maria de Manlleu. La implicació de totes les escoles i la col·laboració dels mestres han fet possible el que inicialment es veia molt difícil: reviu les primeres

planes de la història de Manlleu en el mateix lloc on històricament van succeir.

L'acte de lliurament de premis va ser presidit per Mn. Jacint Anglada, que va estar acompanyat per la regidora de Cultura, M. Rosa Colléll, i pels membres del jurat, format per Conxita Pujol i per un representant de cada escola (Ernest Pla pel Carme-Vedruna, Agustí Morató per Puig Agut, Assumpta Pujol per Casals Gràcia i Rocío de Sardi per Pompeu Fabra).

Durant la celebració va intervenir la violoncel·lista Mireia Pla, que va interpretar peces breus i dinàmiques que van captar l'atenció dels infants. La vetllada literària va ser emotiva i plena de nervis, especialment en el moment de la lectura de l'acta on

el jurat emetia el seu veredict. Mn. Jacint Anglada va cloure l'acte amb unes paraules d'agraïment a tots els participants i organitzadors. Seguidament, es va entonar la tornada del Virolai.

Jordi Castellet

Els infants que van obtenir els premis.

Els guardonats

5È CURS DE PRIMÀRIA

- Accésit a *El bandoler Trucafort*, de Samara Jiménez, de l'escola Puig-Agut.
- 3r premi a *La història de l'església de Manlleu*, d'Ingrid Padrós, de l'escola El Carme-Vedruna
- 2n premi a *L'Oleguer i Manlleu*, d'Anna Altarriba, de l'escola Pompeu Fabra.
- 1r premi a *La Isabel de cal ferrer*, de Laura Pamos, de l'escola Pompeu Fabra.

6È CURS DE PRIMÀRIA

- Accésit a *La cadira de missa*, de Berta Pou, de l'escola El Carme Vedruna.
- 3r premi a *Com visc*, d'Ivet Sáez, de l'escola Casals-Gràcia.
- 2n premi a *La història de Manlleu*, d'Anna Paré, de l'escola El Carme Vedruna.
- 1r premi a *En altres temps*, de Marta Vivet, de l'escola Casals-Gràcia.

Exposició solidària al Museu Diocesà de Barcelona

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona presenta fins al proper 28 de maig l'exposició *Trobada amb l'art actual*. Es tracta d'una exposició de pintura i escultura dels principals artistes contemporanis que té com a objectiu ajudar els nombrosos projectes (d'educació, sanitat, construcció...) que duu a terme la Funda-

ció Vicente Ferrer en una de les zones més pobres de l'Índia: Anantapur. Una part dels diners recaptats amb la venda de les vuitanta peces presentades aniran destinats a aquesta organització no governamental de desenvolupament. Més informació: 933 152 213 i 610 457 547. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Les avellanes

L'avellaner té el seu origen a l'Àsia Menor, d'on va ser importat pels grecs. Al nostre país, el seu conreu es va estendre a mitjans del segle XIX, quan es van haver d'arrencar les vinyes a causa de la fil·loxera.

L'avellana s'utilitza principalment en l'alimentació humana, ja sigui fresca, torrada, fregida o com a ingredient en l'elaboració de torrons, massapà, gelats, etc.

De les avellanes, també s'extreu un oli blanc que s'utilitza en cosmètica per fer sabó.

Les avellanes són un aliment molt sa perquè no tenen colesterol i són riques en minerals com el calci, el potasi i el fòsfor. La quantitat recomanada és de 25 gràms al dia, cinc cops per setmana.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Presentats els dos primers llibres del teòleg focolar Cinto Busquet

■ «A l'Orient, a l'Occident; a la recerca d'un sentit» i «Caminant endins» són els títols publicats

BARCELONA.— Després d'haver recorregut mig món i d'haver viscut durant disset anys al Japó, el focolar Cinto Busquet, va voler compartir les seves experiències amb els altres mirant de posar el seu granet de sorra en la tasca d'evangelització al seu país, Catalunya. I ho va fer a través de la paraula escrita en dos llibres que van ser presentats el 18 d'abril passat a l'aula magna del Seminari de Barcelona. El van acompanyar i animar Mons. Joan Carrera, Mn. Jaume Aymar i Joan Rigol.

Cinto Busquet i Paredes va néixer a Girona fa 45 anys, però gairebé s'ha passat la meitat de la seva vida a l'altra banda del món: el Japó. Com va dir una de les persones que més el va animar a escriure, Mn. Jaume Aymar, exdegà i professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya: «Nascut a Girona, però ciutadà del món. Els seus poemes estan signats a Tòquio, Manhattan, Castelgandolfo, Friburg, etc.» El prevere no es va voler perdre la presentació oficial a Barcelona dels dos primers llibres del seu amic i el va acompanyar a la taula presidencial de l'aula magna del Seminari de Barcelona. A més, el focolar Cinto Busquet va comptar amb el suport de Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i de Joan Rigol, expresident del Parlament de Catalunya.

A l'Orient, a l'Occident: a la recerca d'un sentit, publicat per l'editorial Mediterrània, recull, entre altres coses, l'experiència de disset anys d'estada de l'autor al Japó; mentre que *Caminant endins*, editat per Edimurtra, és un poemari on descriu el seu itinerari espiritual recent. Precisament, Mn. Aymar es va encarregar de la presentació d'aquesta segona obra i va confessar que «a partir d'aquest poemari es podria fer un tractat filosòfic sobre el silenci» i és que, segons el sacerdot, Cinto Busquet desmenteix un dels postulats que «cada vegada està més superat: poesia i filosofia no es poden fondre». «Àsia m'ha ensenyat que el silenci a l'Orient és eloqüent. Es comuniquen a través del silenci, del qual Cinto n'és un conreador», va explicar Mn. Aymar.

Cinto Busquet.

A l'Orient, a l'Occident: a la recerca d'un sentit va tenir com a presentador el qui també és autor del pròleg: Joan Rigol. Va destacar la calidesa humana que emana de les paraules de Busquet i va fer referència al fet que els llibres «amb la força del testimoni de fe, com aquest, generen un diàleg». «Vivim en una societat de l'immediat; aquest llibre no és així, ens parla d'un compromís vital i cerca la plenitud del sentit en el lliurament. Trobar això és molt reconfortant en la societat d'avui dia», va confessar Rigol. A més, va lloar la prosa de Busquet, caracteritzada per la fluïdesa.

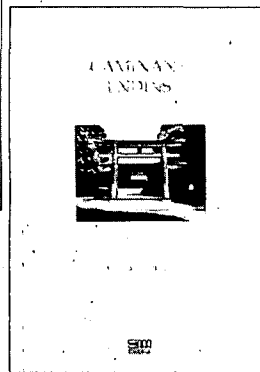
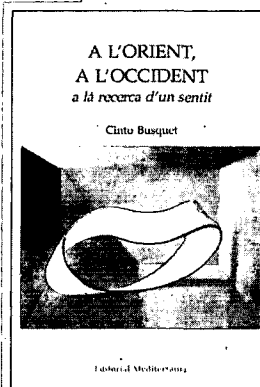
Quan va prendre la paraula el mateix autor, ruboritzat pels elogis rebuts, va afirmar que la intenció dels seus llibres senzillament era «oferir una petita contribució a l'evangelització al nostre país. Davant de la secularització actual, vaig pensar que jo tenia experiències que podien servir d'alguna cosa a algú» i aquesta

intenció el va impulsar a escriure.

Cinto Busquet està convençut que «si ens mostrem com a cristians a través de relacions autèntiques amb els altres, els atraurem. Calen projectes pastorals i canviar estructures, però potser el més necessari sigui canviar les relacions amb els altres». En contacte continuat amb membres d'altres religions, creu que potser el que troba a faltar en l'Església és precisament això. Per això, el que pretén amb els seus títols és que provoquin comunió, diàleg, obertura...

Com a conclusió de l'acte de presentació, el bisbe Joan Carrera va fer referència a la condició de focolar de l'autor i a la calidesa que sol caracteritzar aquest moviment i que «tots els cristians hauríem de conrear», va argumentar el prelat.

Consuelo Chaves Mejuto

Mil delícies de vedella al puré especial d'avellanes

INGREDIENTS:

4 bistecs
oli
truita
pernil dolç
formatge
vi, all
avellanes
puré de patates

PREPARACIÓ:

Salpebreu quatre bistecs ben fins. Poseu-los en una safata de forn, ben untada d'oli. A sobre de cada bistec, en aquest ordre, poseu-hi un tros de truita, un tall de pernil dolç i un tall de formatge. Per últim, regueu-ho tot amb un got de vi blanc, en el qual hauréu afegit sis grans d'all picats i poseu-ho al forn uns quants minuts.

Després, tritureu en un morter sis cullerades d'avellanes i afegiu-les al puré de patates que ja teniu fet per acompanyar els bistecs.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La bona notícia...

Una leproseria peculiar al Camerun

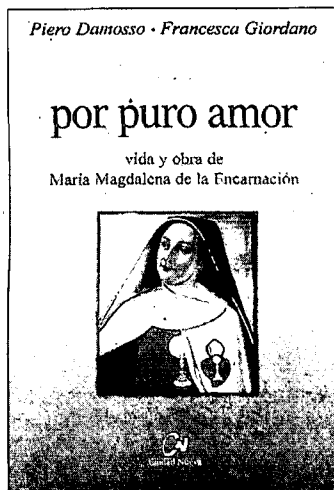
Al món hi ha més de deu milions de malalts de lepra, tot i que avui és possible guarir aquesta malaltia amb tractaments específics. Ara bé, és més fàcil guarir la lepra que el rebuig social a aquesta malaltia. És una bona notícia que un grup de Carmelites Missioneres espanyoles dirigeixin a Douala (Camerun) una leproseria amb unes particularitats inèdites. El centre sanitari és més que un hospital. Atén una mitjana de 60 malalts al dia i prop del sanatori s'ha edificat un bloc de cases on viuen els malalts que s'han curat juntament amb les seves famílies. Davant del temor del rebuig social, prefereixen viure aquí que no pas a la ciutat.

Les Carmelites Missioneres de Douala lluiten contra la lepra, però sobretot contra l'aïllament que la societat obliga a aquests malalts. A més d'habitatges, les monges adjudiquen un terreny a les famílies perquè el conreïn, «a canvi que col·laborin amb una part del que recullen en el manteniment dels malalts interns», assenyala la germana Carmen Pérez, doctora i directora de l'hospital. També funciona una escola en la qual uns 150 nens reben la formació i instrucció necessària perquè quan siguin grans puguin trobar feina i viure honestament. Aquesta leproseria és un paradigma de sanitat i de solidaritat evangèlica:

Francesc Gamissans

Llibres

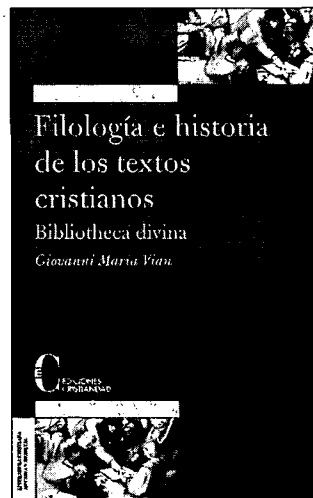
El carisma d'una fundadora

Adorar Jesús Eucaristia i pregar incessantment per tota la humanitat és la senzilla però revolucionària missió a la qual es va dedicar Maria Magdalena de l'Encarnació—batejada com a Catalina Sordini (1770-1824)— quan va fundar l'orde de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament. Els periodistes Damosso i Giordano han escrit aquesta biografia amb tota riquesa documental, situant la figura de sor Maria Magdalena en el seu ambient històric, cultural i espiritual. Aquest llibre es pot adquirir al monestir de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament, tel. 934 277 104. (C.C.)

Piero Damosso i Francesca Giordano, *Por puro amor. Vida y obra de María Magdalena de la Encarnación*. Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2006, 124 pàg.

Estudi de textos sagrats

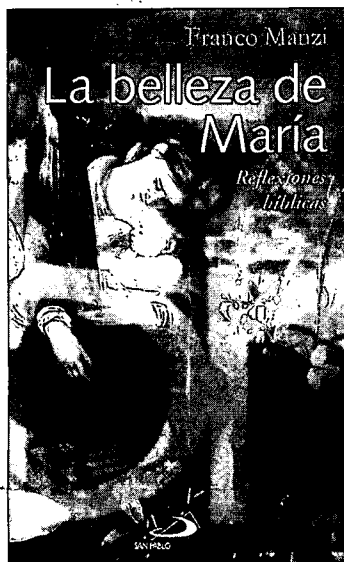
Aquest llibre presenta per primer cop una història general dels textos cristians i del seu significat en la història de la cultura, des dels orígens de la Bíblia fins al segle xx, passant per la confrontació amb el judaisme i l'hel·lenisme; el naixement de la filologia cristiana amb Orígenes, Eusebi i Jeroni; l'edat mitjana entre l'Orient bizantí i l'Occident llatí; l'esplendor de l'humanisme; la gran erudició desenvolupada entre els segles xvi i xviii i la relació problemàtica de la tradició cultural cristiana amb la modernitat. L'autor, Giovanni Maria Vian, és catedràtic de Filologia Patristica. (C.C.)

Giovanni Maria Vian, *Filología e historia de los textos cristianos*. Ediciones Cristiandad, Col·lecció Literatura Cristiana Antigua y Medieval, Madrid 2005, 471 pàg.

La bellesa que salvarà el món

La litúrgia de l'Església anomena formosa a Maria per tres raons: és plena de gràcia i, per tant, l'adornen tots els dons de l'Esperit Sant; el seu amor al seu Fill i a tots els homes és un amor pur, d'esposa i mare, i la seva participació en els misteris de la concepció, mort i resurrecció de Crist es fa realitat de manera suau i silenciosa, amb harmonia i fidelitat. Aquest és el punt de partida d'una obra que contempla l'essència de la bellesa de Maria i l'experiència estètica i espiritual que ella posseeix de la bellesa de Déu. Franco Manzi és sacerdot diocesà de Milà. (C.C.)

Franco Manzi, *La belleza de María. Reflexiones bíblicas*. Editorial San Pablo, Col·lecció Beber de la Roca, Madrid 2006, 147 pàg.

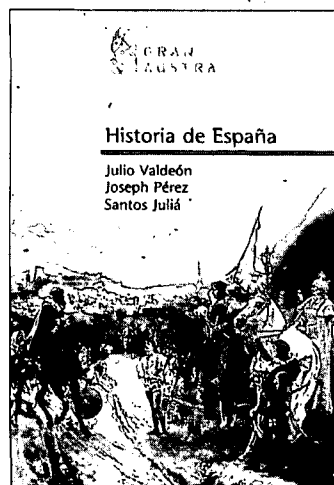
Indici de la veritat eterna

Durant els darrers cent anys, la teologia no ha deixat de preguntar-se sobre la naturalesa genuïna del culte cristià. La recerca de l'ésser humà per desentranyar el significat més ple de la litúrgia ha constituït un fenomen molt característic del pensament eclesial del segle xx. Al llarg d'aquest període, moltes i variades han estat les claus proposades per a la seva comprensió. La litúrgia és, abans que res i sobretot, vida i celebració, una trobada personal i vivificant amb el Déu sempre viu, així com un indici de la veritat eterna. (C.C.)

José Luis Gutiérrez-Martín, *Belleza y misterio. La liturgia, vida de la Iglesia*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Astrolabio, Barañáin 2006, 188 pàg.

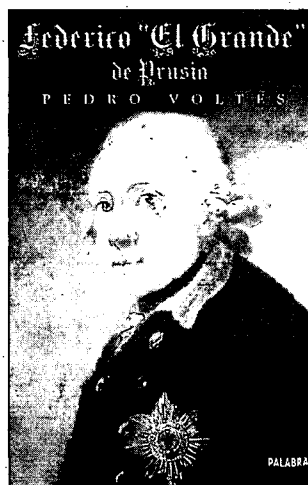
Síntesi d'un llegat històric

Avui més que mai és obligat el coneixement del passat de la història d'Espanya, no només per aconseguir una comprensió més gran del present, sinó per decidir amb criteri sobre el nostre futur. Escrita per tres dels experts més importants en la matèria, es tracta d'una síntesi adreçada a un públic ampli, no necessàriament especialista. Combinant rigor analític, claredat en l'exposició i amenitat, Julio Valdeón, Joseph Pérez i Santos Juliá aporten les claus del que és un dens llegat històric: des de les primeres cultures establertes a la península Ibèrica fins als interrogants que planteja el futur als espanyols. (C.C.)

AA.DD., *Historia de España*. Editorial Espasa Calpe, Col·lecció Gran Austral, Pozuelo de Alarcón 2006, 635 pàg.

Un personatge ple de matisos

Frederic II de Prússia (1712-1786) ha passat a la història amb el sobrenom de «el Gran» per haver estat un dels sobirans més importants del segle xviii i un prototipus del «dèspota il·lustrat», que es va proposar beneficiar el seu poble sense comptar amb el seu assentiment, ni amb la moralitat dels mitjans emprats, com va estar de moda durant la Il·lustració. Va ser un rei amb fama de culte, promotor de les arts i de la música, i una persona plena de matisos i complexitats. Amb aquest llibre, l'historiador Pedro Voltes aconsegueix apropar el lector a aquest personatge amb un estil ple de ritme i ben documentat. (C.C.)

Pedro Voltes, *Federico «el Grande» de Prússia*. Editorial Palabra, Col·lecció Ayer y Hoy de la Historia, Madrid 2006, 211 pàg.

Una dona rebel i fascinant

És difícil trobar en tota l'edat mitjana un personatge femení tan controvertit, enigmàtic i alhora fascinant com Elionor d'Aquitània. Reina en dues ocasions (de França, casada amb Lluís VIII, i després d'Anglaterra, amb Enric II), la seva dilatada trajectòria política—excepcional per a una dona del seu temps—va suposar una autèntica ruptura amb la tradició masculina de l'exercici i la transmissió del poder, de l'elecció en el matrimoni i del mecenatge artístic i literari. Sens dubte, Elionor d'Aquitània va subvertir d'una manera radical el model femení de la seva època. (C.C.)

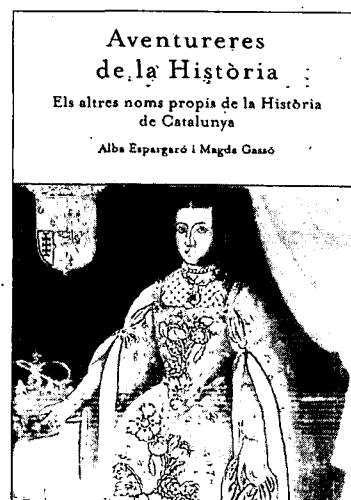
Jean Florj, *Leonor de Aquitania. La reina rebelde*. Editorial Edhasa, Col·lecció Biografia, Barcelona 2005, 573 pàg.

Noms propis de la història

Aquest llibre recull les històries de diferents dones (santa Eulàlia, Elisenda de Montcada, Germana de Foix, Dolors Monserdà, Francesca Bonnemaison, Rosa de Puig i Raquel Meller, entre altres) que van viure com si la vida fos una gran aventura. Impulsades per l'ambició, el sentit del deure, la passió o la necessitat, totes es van comprometre amb el seu temps i amb el seu entorn. Decidides, arriscades, compromeses... dones de la seva època que amb les seves vides han construït, pam a pam, la fesomia de la nostra cultura i del nostre país. (C.C.)

Alba Espargaró i Magda Gassó, *Aventureres de la Història. Els altres noms propis de la història de Catalunya*. Editorial L'Esfera dels Llibres, Col·lecció Història, Barcelona 2006, 282 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Allau de títols

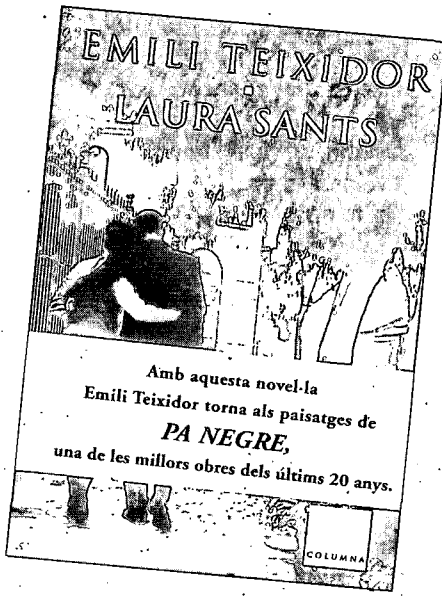
La celebració del Dia del Llibre sempre té el gust d'un despertar descansat, en el qual sabem que hi ha un temps per poder-nos dedicar a descobrir alguna cosa que ens ajudarà a retrobar-nos amb la nostra mateixa intimitat. El fet de submergir-nos en les pàgines d'un llibre, que ens sorprendrà, i que ens farà viure unes hores identificats amb altres ambients, amb protagonistes inesperats, amb un món real o irreal però que, per unes hores, serà el nostre, no és cap fugida.

Un llibre llegit en soledat ens identificarà amb el seu pensament, o dialogarà amb la nostra manera de veure la vida, amb el nostre estil de pensament, amb les nostres fidelitats i les nostres ànsies de transcendència... Despertarà afinitat o incitarà la polèmica. Provocarà entusiasme o indignació, indiferència o rebuig, però no ens deixarà mai indiferents si l'hem abordat amb l'ànima que sigui una aventura en la nostra crònica personal. Un llibre no pot ser un objecte de consum, o només de curiositat. Sigui quin sigui el seu contingut, sempre hi ha alguna cosa que ens convida a una reacció personal, i potser arribarà a ser un bon company de viatge en la nostra vida. En moments fàcils o en

hores difícils. Kafka va escriure que «un llibre ha de ser una destrala amb la qual trencar la mar gelada dins nostre».

Pensava tot això quan veia les parades amb l'oferta generosa de les llibreries el dia de Sant Jordi, l'aniversari de la mort de Miguel de Cervantes... I l'anàlisi dels llibres més venuts a la nostra ciutat planteja el problema de la motivació de les adquisicions.

En primer lloc, advertim l'interès pels fets locals. Qui no s'interessa per conèixer la història del monument gòtic més prestigiós de la nostra ciutat? Tots hem sentit a parlar de la llegenda de Santa Maria del Mar: Ildefonso Falcones, en la seva obra *L'església del mar* hi afegeix una sèrie d'aventures més o menys gratuïtes d'un personatge, Arnau Estanyol, que té un paper important en tot el muntatge, a partir de la seva vida aventurera. Interessa? Sí, però ens preguntem si el seu èxit de vendes es deu més a l'esforç publicitari que no pas a la seva qualitat.

Ildefonso Falcones (Barcelona, 1959) reconeix que encara li costa creure's l'èxit que ha aconseguit la seva primera novel·la, *L'església del mar*, de la qual Grijalbo ha editat ja uns 100.000 exemplars en castellà amb el títol *La catedral del mar*, tot i que només fa dues setmanes que va sortir a la venda, i Rosa dels Vents ha posat en marxa també unes altres tres reimpressions que sumen en total 24.000 exemplars de l'obra en català. «És com un somni, la realització d'una il·lusió en la qual he invertit molts esforços», indica.

La novel·la narra les peripècies múltiples d'Arnau Estanyol, un personatge de ficció que va néixer serf de la gleva i va

morir noble —un fet que Falcones reconeix que «era molt difícil en aquella època»— a qui l'autor fa viure i participar en alguns dels principals esdeveniments històrics de la Catalunya del segle XIV, el de més expansió comercial de l'edat mitjana. Com a teló de fons de la novel·la situa la construcció de Santa Maria del Mar erigida amb l'esforç únic dels habitants del barri de la Ribera, per la qual cosa era coneguda com la catedral del poble, i en només 55 anys, fet que la va dotar d'una unitat estilística impressionant.

«Aquella va ser una època molt injusta i una de les fonts històriques de la novel·la, a més de la *Crònica* de Pere el Cerimoniós, han estat els codis legals», indica Falcones, la formació del qual pot haver afavorit la seva sensibilitat cap a aquest tema, però que, de fet, també inclou molts detalls sobre la política, els costums i l'organització social de l'època. Estanyol hauria pogut ser un dels bastaxos que apareixen reproduïts en bronze a les portes de l'entrada principal. Aquests eren els encarregats de carregar i descarregar els vaixells i també van ser un dels gremis més implicats en la construcció del temple, ja que van transportar a les espatlles i de manera gratuïta les pedres de Montjuïc amb què va ser construït. En qualsevol cas, el lector hi trobarà aventures, però poca màgia. «Ara està molt de moda la novel·la esotèrica, però aquesta és tot al contrari, ja que se cenyeix a la història de manera total», conclou Falcones.

D'un altre llibre d'èxit, *Bienvenido al mundo real*, de qui va ser directiu del Club de Futbol Barcelona, i de la seva dissidència amb la directiva actual, se n'ha parlat fins a la sacietat. No és un llibre que recomanem, però és un símbol de l'interès per les coses de la ciutat. Ens sembla una crònica oportunista, d'un nivell ètic baix, que fa dubtar del que suposa l'autor en aquest món abraçadament del futbol i els seus milions, els seus èxits i els seus orípells falsos. M'han semblat llibres de qualitat *L'estiu de l'anglès*, de Carme Riera i *Laura Sants*, d'Emili Teixidor, dels quals procurarem un comentari en aquesta secció. També el text d'Eduardo Mendoza, *Màuricio o las elecciones primarias*.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelitzacióSubscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'anyDesitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)Edició en català ☐ Edició en castellà ☐Nom Cognoms Adreça Població D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€☐ Xec nominatiu que adjuntoSenyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".Titular Data Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Una errada informativa

La celebració de la gala final del certamen La Sardana de l'Any tindrà lloc el dissabte 27 de maig, en un gran concert que se celebrarà al Teatre de la Passió de Cervera, a les 9 de la nit. Erròniament, el

mes de març es va anunciar una altra data. En aquest concert, els vots del públic assistent acreditaran la peça mereixedora del títol de popularitat conegut com La Sardana de l'Any.

Concurs web de sardanes

Amb motiu del 40è aniversari de l'Aplec del Baix Camp, la colla sardanista Rosa de Reus ha organitzat un joc obert a la participació de tothom que accedeixi a la seva pàgina web <http://usuaris.tinet.cat/rosareus>.

Cada mes es formula una pregunta i, entre els encertants, s'atorga el premi d'una samarreta de la 40a edició de l'Aplec Baix Camp i una invitació per al dinar popular del dia de l'aplec, que tindrà lloc el 17 de setembre del 2006.

Les bases d'aquest concurs web es publiquen també a Internet. (C.C.)

Anem cap a la novena gran extinció d'espècies?

L'estudi de la paleontologia mostra que al llarg de la seva existència el planeta Terra ha tingut grans extincions d'espècies vives. Com a mínim cinc, que és el que encara diuen molts llibres de text de paleontologia, però un estudi més aprofundit ha portat a la conclusió que han estat vuit les grans desaparicions més o menys sobtades de notables conjunts d'espècies vives. Així ho publicaren els experts de la Universitat de Chicago: dues durant el Proterozoic o Precambrià, una al final de l'Ordovicià (2n període del Paleozoic) fa 440 milions d'anys, una al Devonian (4t període) en fa 370 milions, la cinquena al final del Paleozoic, la gran extinció «permo-triàsica», que féu desaparèixer el 50% de les espècies marines i el 30% de les terrestres, ara fa 248 milions d'anys, la sisena cap al final del Triàsic, en fa 210 milions, la setena del final del Mesozoic que provocà la mort dels dinosaures i moltes altres espècies ara en fa 65 milions, i finalment la vuitena, causada per les glaciacions de finals del Cenozoic. I ara es parla d'una altra, actual, la novena (molts en diuen la sisena), motivada per l'augment de la temperatura global que l'home està provocant.

No deuen ser catastrofistes els que diuen això? Si s'examinen fredament les raons que donen sembla que cal

L'àguila imperial, una de les espècies amenaçades.

dir que tenen una gran part de raó. L'estudi detallat del fet es deu a un grup d'especialistes del Centre per a la Biodiversitat i la Conservació de la Natura de la universitat anglesa de Leeds amb col·laboració internacional. Les conclusions són: quan l'augment tèrmic sigui d'entre 0,8-1,7 graus desapareixeran un 18% de les espècies, quan sigui d'1,8-2 graus l'extinció arribarà al 24%, i per damunt dels 2 graus pot arribar al 35%. Els percentatges són d'espècies estudiades, però es pot fer una extrapolació, diu Chris Thomas, autor principal de l'estudi, que «suggerix que més d'un milió d'espècies poden estar amenaçades d'extinció pel canvi climàtic». I com que per al 2050 es preveu que, si no s'apliquen mesures dràstiques, la temperatura pot haver augmentat de 2 graus, cal dir que aleshores poden haver desaparegut entre el 18% i el 35% d'animals i plantes. Una de les causes: l'augment de temperatura redueix la formació de núvols i humitat a les muntanyes i milers d'espècies de flora o fauna estan condemnats a morir. Ocells sobretot, com l'àguila imperial, desapareixeran irremediablement. I, en general, espècies que tenen uns hàbitats petits i aïllats no sobreviuran.

No ens en podem riure. Oi que val la pena que tots ens n'anem conscienciant?

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

46 Un astrònom americà funda un observatori a Arizona

La polèmica sobre els «canals» de Mart va durar molt de temps. Els partidaris d'una construcció feta per éssers intel·ligents van influir fins i tot en el pensament popular i en escriptors. Dotzenes de llibres sobre Mart i els seus habitants aparegueren a finals del segle XIX i començos del XX. El 1879 el professor alemany Jakob Schmick publicava *Mart, una segona Terra*; l'astrònom francès Nicolas Camille Flammarion —autor d'una *Astronomia popular* (1879) que tant va contribuir a la divulgació de la ciència dels astres— donava suport el 1892 a la teoria dels canals artificials en l'obra *El planeta Mart i les seves condicions d'habitabilitat*; l'escriptor alemany Kurt Lasswitz el 1897 en feia una novel·la; l'anglès Herbert G. Wells el 1898 en *La guerra dels mons* pressuposava l'existència de marcians; l'austríac Otto Dross el 1901 exposava en *Mart, un món compromès en la lluita per la supervivència* que la construcció de canals s'havia fet necessària per poder aprofitar la poca aigua que quedava al planeta... Tot això per citar només els autors més coneguts. I no en faltaren que es decantaren per dir que els canals eren un pur efecte òptic, entre altres raons perquè el mapa de Mart fet per l'alemany Wilhelm Beer (1797-1850) no presentava ni rastre de formacions rectilínies i ningú no podia dubtar de l'escrupolositat d'aquest astrònom que el 1836 havia publicat també un mapa de la Lluna que millorava el de Riccioli de dos segles abans. Si ara es veien canals havien de ser formacions poc importants. Hans Hörbiger deia que potser eren esvorancs del glaç que recobria el planeta, Ludwig Kann que potser eren fruit d'una vida vegetal elemental, com

algues, Svante Arrhenius digué que la baixa temperatura de Mart no hi permetia la vida... I hi hagué un astrònom americà que fundà un Observatori perquè fes una observació meticulosa del planeta roig i hi pogués donar una resposta segura:

Percival Lowell (1855-1916)

Va néixer a Boston (Massachusetts) el 13 de març del 1855, fill d'una família aristocràtica i acomodada que donà celebritats: la seva germana Amy fou una famosa poetessa i el seu germà, rector de la universitat de Harvard. Ell, després de graduar-se a Harvard, anà a viatjar pel Japó i per Corea i, de retorn, el 1878, en assabentar-se de la notícia dels canals de Mart que Schiaparelli havia publicat, s'hi interessà tant que decidí dedicar-se a l'astronomia i veure si eren realitat aquells famosos canals. Tenia prou recursos econòmics per fer-ho i fundà un observatori a Flagstaff (Arizona) al mig del desert sec, a més de 1.500 metres d'alçada, per evitar la contaminació lluminosa de ciutats i la de l'aire. Va inaugurar-se el 1894.

Durant quinze anys Percival Lowell estigué estudiant anhelosament aquest planeta. En féu milers de fotografies. Li semblà que efectivament hi veia els famosos canals. I acabà publicant-ne un mapa molt més específic que el de Schiaparelli. Hi posà detalls mínims i de canals en trobà uns cent vuitanta. Va assenyalar que certs punts devien ser oasis des d'on partia la conducció d'aigua, que de vegades es desdoblava. Va anotar curiosament els canvis que hi originaven les estacions amb augment o disminució del que semblava agricultura. Per tot això ja no cal dir que

Lowell creia fermament que hi havia vida intel·ligent a Mart. I aconseguí alguns partidaris, però molts astrònoms que no ho veien clar s'hi oposaren.

El principal oponent va ser un altre astrònom americà que també havia nascut a Boston, William Henry Pickering (1858-1938). Les seves observacions les va fer des del Perú. Va ser el descobridor del satèl·lit Febe de Saturn el 1898. Observà el planeta Mart, gairebé en competència amb Lowell, i arribà a la conclusió que de canals n'hi havia pocs i inestables; havien de ser efecte òptic perquè variaven en rebre llum sota un angle diferent. Tenia tota la raó. L'anglès Harold Spencer Jones (1890-1960) ho confirmaria més tard, a la dècada dels anys trenta, quan ja gairebé cap astrònom creia en els canals de Lowell, que havia mort a Flagstaff el 12 de novembre del 1916, ben convençut encara de l'existència de vida intel·ligent al planeta veí.

La troballa del planeta Plutó

L'observatori de Flagstaff havia de ser protagonista de la troballa d'un planeta. Percival Lowell, a més de l'interès per Mart, també es dedicà a cercar un planeta més enllà de Neptú perquè les irregularitats en el moviment d'aquest en feia suposar l'existència. No el trobà, però sí que ho aconseguiren els del seu observatori catorze anys després de la seva mort.

Clyde William Tombaugh (1906-1996) era americà. Va néixer el 4 de febrer del 1906 d'una família modesta a Streator (Illinois). Tenia dotze anys quan un oncle li deixà veure la Lluna amb un petit telescopi. Això l'entusiasmà i es posà a llegir tot

el que trobà sobre astronomia a la seva biblioteca local. També se'n comprà llibres. L'economia de la família no li permetia anar a estudiar a la universitat, però a la granja del seu pare amb peces velles de maquinària es va construir un telescopi per mirar el cel. Començà observant planetes. I el 1928 envià a Flagstaff un croquis de Mart perquè li'n donessin l'opinió. El director, successor de Lowell, Vesto Melvin Slipher (1875-1969), s'interessà pel jove i li oferí una plaça d'ajudant a l'observatori. Ell acceptà amb alegria.

La recerca del nou planeta, anomenat provisionalment «planeta X», no s'havia interromput amb la mort de Lowell i Slipher incorporà Tombaugh a la tasca. A les nits de gener del 1930 el nostre novell astrònom, en plaça d'ajudant, anava traient fotografies de la regió de la constel·lació de Gemini. El mètode que se seguia per trobar un planeta, en cas que hi fos, era el de la «comparació de visió simultània»: s'enfoquen una sobre l'altra dues fotografies preses a dies de distància de la mateixa regió del cel, alternant ara l'una ara l'altra, i si hi ha una estrella que no és exactament al mateix lloc es capta la diferència i això indica que és mòbil, o sigui un planeta. Estudiant les fotos preses així, el jove astrònom s'adonà d'un puntet que variava de lloc. Corregué a donar la notícia a Slipher, el qual recomanà prudència. Calia assegurar-se que no fos un asteroide, però després d'un mes, en fer-ne més fotografies, es pogué donar la notícia: s'havia trobat el planeta X. A l'hora de posar-li un nom mitològic s'acordà el de Plutó, que comença amb P i L, inicials de Percival Lowell, fundador de l'observatori i que tant l'havia cercat sense l'èxit que ara s'obtenia quan ell ja no hi era. Clyde Tombaugh rebé el premi d'una beca i pogué cursar la carrera com ell desitjava. Es llicencià el 1936 i rebia el títol de Master el 1939. Exercí de professor d'astronomia a la universitat de Nou Mèxic del 1955 al 1973. Després es retirà a Mesilla Park, on va morir el 1996.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

La huella del silencio ***

Directors: Scott McGehee i David Siegel.

Guió: Naomi Foner Gyllenhaal.

Intèrprets: Richard Gere, Juliette Binoche, Flora Cross, Max Minguella.

Gènere cinematogràfic: drama.

Estat Units, color, 2006. 104 minuts. / Públic: adults.

Una pel·lícula interessant que parteix d'una idea original.

Saul Naumann, pare de família jueu, professor universitari i expert en misticisme, i la seva dona Miriam, brillant biòloga, tenen dos fills. Eliza —orgull del pare en revelar un do especial per triomfar als concursos estatals de lleure de paraules—, té 11 anys, i Aaron, un estudiant brillant, ha fet 16 anys. Tots ells viuen en el que sembla un nucli familiar perfecte. Es revelaran, però, com un grup de persones ocupades a seguir camins diferents.

Basada en la novel·la d'èxit *Bee season*, de Myla Goldberg, és la tercera pel·lícula dels

directors Scott McGehee i David Siegel, coautors de *Suture* (1993) —amb la qual van aconseguir el premi a la millor direcció en el Festival de Cinema de Sitges el 1994— i *En lo más profundo* (2001). La pel·lícula vol aprofundir en les problemàtiques pròpies d'una societat confusa en la recerca de la veritat (idea que no aconsegueix materialitzar de forma convincent), en una nova opció d'apropament de l'home cap a Déu; en aquest cas, a través del misticisme de les paraules.

Si bé la idea és original i manté l'interès, s'hi entrecreuen massa històries alhora que fan treballar en excés la retentiva de l'espectador. De tota manera, tot i que el tempo és una mica lent, és interessant i amb un final ben resolt. Magnífics són els treballs de Richard Gere i Flora Cross, nou talent cinematogràfic. Tant la fotografia (de Giles Nuttgens) com la banda sonora (composta per Peter Naschel) acompanyen discretament la manufactura del film.

• Humor: 0; acció: 0; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Zona libre ****

Director: Amos Gitai.

Guionistes: Amos Gitai i Marie-Jose Sanselme.

Intèrprets: Hanna Laslo, Hiam Abbass, Natalie Portman, Carmen Maura.

Gènere cinematogràfic: drama.

Israel-França-Espanya-Països Baixos, color, 2005. 90 minuts.

Públic: joves.

La Rebecca, una jove nord-americana, que viu des de fa uns quants mesos a Jerusalem, acaba de trencar amb el seu nòvio. Puja al taxi de la Hanna, una dona israeliana que ha d'anar a Jordània, a la «zona lliure», a recollir una important quantitat de diners. Quan arriben al seu destí, Leila, una dona palestina, els explica que l'americà que la Hanna busca no hi és, com tampoc no hi ha els diners.

Aquesta discreta pel·lícula crida l'atenció per un factor extracinematogràfic i és que és la primera pel·lícula israeliana rodada a Jordània. D'aquesta fusió de dos mons en lluita contínua també en parla el guió, perquè la relació entre les tres dones protagonistes és complicada, no perquè es deixin endur pels prejudicis «racials» sinó per motius personals o econòmics.

La comunicació i l'entesa mútua, no sempre fàcil, és una òptica interessant que Gitai fa servir per destacar que prevalen les persones sobre els conflictes internacionals i

que, precisament, si prevalguessin les persones tot podria tenir un camí més coherent i pacífic. Precisament, el paper de Natalie Portman té un paper «naïf», com d'espectadora que atén, atònita, una situació complexa en excés, per la qual cosa mira de comprendre el que l'envolta i fins i tot a ella mateixa, després d'un desengany amorós i familiar que farà

Una cita amb el bon cinema.

tremolar la seva identitat. Com una *road-movie* i amb tocs d'humor, facilitats pel personatge de la Hanna, *Zona lliure* és una cita encertada amb el bon cinema en tots els sentits.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El món de la televisió

La Sexta i els menors

La cadena que presideix Emilio Aragón és la sisena freqüència en obert, amb continguts generalistes, que es veu en l'àmbit estatal. A més, és la segona privada que s'estrena durant aquest curs, després de deu anys de sequera en el panorama audiovisual.

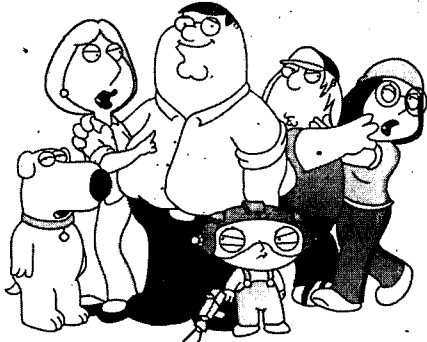
Aquesta novetat ha portat una esperança modesta, però esperança al capdavant, perquè el seu president va prometre, en un gran desplegament publicitari, una programació familiar i de qualitat. Però l'esperança es va esfumar en la cerimònia d'inauguració, on amb frases tan grandiloqüents com falses —«Una programació diferent a la que actualment ofereixen altres cadenes», «Una programació innovadora», «Una cadena que vol interessar un públic que cerca un producte de qualitat» i «L'aventura de somiar una altra forma de fer televisió»—, es va vendre gat per llebre a l'espectador. I, com sempre, ens preguntem: per què en la publicitat que les cadenes fan d'elles mateixes qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència?

«Padre de familia»

Es tracta d'una sèrie d'animació que, per falta d'idees més bones (cosa que indica creativitat nul·la), barreja tipologies de personatges d'altres sèries animades com *Los Simpson* o *South Park* i recorre a temes tan vulgars com el masclisme, l'atur, l'alcoholisme, la vio-

lència o el sexe. Els protagonistes són els components de la família Griffin. El pare, Peter, és un bonàs irresponsable sense autoritat ni intel·ligència, a qui li encanten les gresques i la cervesa. La seva dona, Lois, és una sexy mestressa de casa, professora de piano, a la qual la seva família no deixa de crear problemes.

El matrimoni té tres fills: Meg, la gran, és una adolescent poc afortunada, perquè pateix un rebuig familiar i escolar que la fa estar, la major part del temps, en una depressió profunda. Chris, el fill mitjà, està en plena pubertat i ha heretat, sens dubte, els gens del pare, perquè té una gran feblesa per la televisió, té una mica de sobrepès i no és gaire espavilat. Stewie és el nadó de la família, no té ni un any, però no per això és menys perillós. Odia

undament la seva mare, a qui mira de matar continuament fent servir qualsevol de les armes altament tecnològiques que ell mateix es fabrica.

Amb aquest argument, cal afirmar sense cap

«familiar».

Les sèries manga

Per als matins del cap de setmana, de 12.30 a 13.30 hores, aquesta cadena ha adquirit tres títols d'animació manga, un gènere conegut per la seva baixa qualitat tècnica i pels continguts violents:

• *Noir*. Kirika Yuumura és una adolescent japonesa que no recorda res del seu passat, llevat la paraula *noir*. Kirika contacta amb Mireille Bouquet, una assassina professional perquè l'ajudi a investigar. Totes dues formen un equip molt eficient, que resol un treball rera l'altre amb gran èxit, fins que apareix un grup conegut com Les Soldats, relacionats amb el passat de Kirika. Aquests miraran d'eliminar les dues noies, abans que investiguin més profundament sobre la veritat de «noir».

• *Wolf's Rain*. Explica la recerca, per part de Kiba, del paradís en el qual descansen els de la seva mateixa espècie: els llops. Viu entre els humans, escapant com pot d'ells, mirant de no ser vist; fins que arriba a una ciutat, irremeiablement atret per l'olor que desprèn una flor.

• *Bolt Crank*. És un caça-recompenses silenciós i enigmàtic, el millor i més famós de tots, perquè té una habilitat única: és capaç de menjar absolutament qualsevol cosa, des de cargols fins a pistoles, i assimilar-ho dins del seu cos per després poder-ho fer servir. Gràcies a aquest poder, Bolt viatja complint totes les missions que li encarreguen.

TAC

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 *Endavant Espanyol*

19.00-20.00 *Sense embuts*

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes* (La gran diferència (selecció musical))

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *Piscobis*

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*

23.00-00.00 *Paraules d'amor*

00.00-01.00 *Pregària de Completes* (La gran diferència)

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

17.30-18.00 *In-family*

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

19.00-20.00 *Grans reptes*

23.00-00.00 *Persona i vida*

00.00-01.00 *Pregària de Completes* (La gran diferència)

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *Piscobis*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

23.00-00.00 *Mirades de cinema*

00.00-01.00 *Pregària de Completes* (La gran diferència)

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia*

00.00-01.00 *Pregària de Completes* (La gran diferència)

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*

Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes* (La gran diferència)

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*

02.30-07.00 *Evangeli*
Espurna d'Alba
Música instrumental-Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

11.00-12.30 *Missa de Montserrat*

12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country Jazz*

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)

La Taula de l'Evangeli (Dj.)

Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, *Objectiu, l'home*

Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 14

08.45 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.00 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.15 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Amb la participació del cor parroquial de Dosrius (Maresme), sota la direcció de Pelegrí Bernial. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 15

17.00 *Pueblo de Dios*
Director: Julián del Olmo.

33

Diumenge 14

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Divendres 12

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

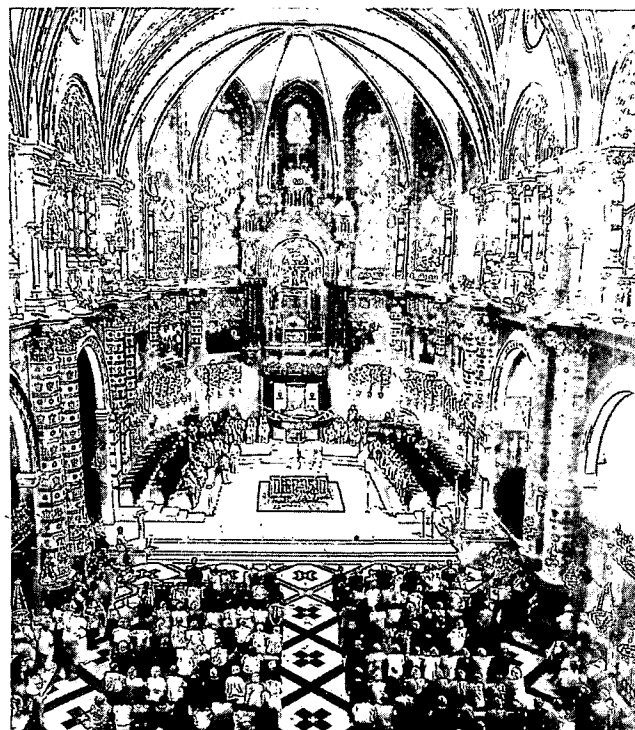
Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escalà, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada diumenge

La Missa Conventual de Montserrat en directe a les 11 del matí

☐ Barcelona 106.6	☐ Lleida 91.5
☐ Tarragona 100.6	☐ Tortosa 90.1
☐ Catalunya Central 93.7	☐ Garraf 96.8
☐ Girona 103.4	☐ Vic 91.3
	☐ Cerdanya 104.4
	☐ La Seu d'Urgell 105.0
	☐ Andorra 107.5

www.radioestel.com

MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **CÀRITAS.**— www.caritas.es és l'adreça de Càritas espanyola, en la qual trobareu les darreres informacions sobre les campanyes, estudis, anàlisis, publicacions, emergències i novetats legislatives.

Altres bisbats

• **TROBADA XÀCOBEA.**— El 3 de juny se celebra a Viana una trobada per als amics i simpatitzants del camí xacobeu: a les 11.15, esmorzar de benvinguda; xerrada-conferència de Jesús Tanco, *Asociacionismo jacobeo a lo largo de la historia*, i de César González Purroy, *Presentación de la cofradía ecuménica Jacobea*; a les 13.15, eucaristia solemne a la parròquia de Santa Maria; a les 14.30, dinar de germanor. Més informació i inscripcions: tel. 696 800 286.

• **TERCIARIS CAPUTXINS AMIGONIANS.**— Organitzen un campament urbà, per a joves més grans de 18 anys, a Torrelavega (Cantàbria) del 21 de juliol al 13 d'agost. Més informació: Félix, tel. 942 882 954, a/e: albertomiguel100@hotmail.com

Barcelona

• **FESTA DE SANT FRANCESC DE PAULA.**— El 14 de maig, a les 10.00, inici de la celebració amb la competició Scalextric digital; a les 11.30, missa en català i actuació musical; a les 12.30, missa en castellà i competició Scalextric digital; a les 13.30, lliurament de premis. Passeig Taulat, 208 - 210 - Barcelona.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

• **IV TROBADA ECUMÈNICA IBEROAMERICANA DE LA VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El 14 de maig, a les 17.00, tindrà lloc una conferència de Vassula al santuari de Santa Maria de Montserrat de Pedralbes. Més informació: tel. 934 910 534.

• **AULA EIXAMPLE.**— El 15 de maig, a les 18.00, el Dr. José Luis Martínez García Alós, catedràtic de Filosofia, impartirà la classe *Lluita interior en Miguel de Unamuno*. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona.

• **TAULA RODONA.**— L'Institut d'Estudis Polítics Blanquerna organitza el cicle de taules rodones «Comunicar la memòria: la informació en temps de revisionisme històric». La darrera serà el 15 de maig, a les 18.00, sobre *La Constitució que no va ser: la memòria d'Europa*, amb la participació d'Antoni Gutiérrez (exvicepresident del Parlament Europeu), Llibert Cuatrecasas (expresident del Congrés de Poders Regionals i Locals del Consell d'Europa), Valentí Popescu (periodista especialitzat en informació europea) i Josep M. Carbonell (president del CAC i membre de l'IEPB. Moderador). Facultat de Comunicació Blanquerna, c/ Valldonzella, 23 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DEL PILAR.**— El 15 de maig, a les 20.15, presentació del projecte «Despertem». Acte organitzat per Pilarsolidari i presidit per Joan Rigol, amb intervencions d'Arcadi Oliveres, Toni Comín, Agustí Viñamata i Josep López Batllori. C/ Casanova, 175 - Barcelona.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 15 de maig, a les 20.45, escola de pregària sobre *Des del món de les presons*, amb Josep M. Carod, o.m.; el 20, de 10.00 a 13.45, *Cap a on va l'Església?*, trobada de reflexió i debat, destinat a joves estudiants i professionals de 18 a 35 anys. Convidat: Marc Vilarassau, jesuïta, llicenciat en Teologia i professor al col·legi Sant Pere Claver de Raimat (Lleida). Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **CERCLE LA SALLE.**— El 15 de maig, a les 19.00, Fernando Sesé presenta *Quatre concerts* amb Villellas, Valls, Biosca i Valls; el 16, a les 19.00, el grup de teatre presenta *Gente Bien*, de Santiago Rusiñol; el 17, a les 19.00, *L'institut de La Salle a Espanya i el seu futur*, pel G.

Mariano, amb diorames; el 18, a les 19.00, espectacle líric; el 19, a les 18.00, videofòrum amb *Los chicos del coro*; el 20, cloenda de les festes patronals: a les 11.00, eucaristia al col·legi La Salle Bonanova; a les 12.00, jocs florals, i a les 14.00, banquet del 10è aniversari. C/ Marqués de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **TORNAR A CREURE.**— La parròquia de Sant Ramon de Penyaforat organitza una trobada per a aquelles persones que volen recuperar la fe. La darrera sessió serà el 16 de maig, de 20.30 a 21.45. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona.

• **MISSIONS.**— El 16 de maig, a les 20.30, trobada per a tots aquells que vulguin fer arribar l'esperit missioner al cor dels joves. Parròquia del Patriarca Abraham, c/ Jaume Vicens Vives, 6 - Barcelona.

• **CAIXAFORUM.**— El 16 de maig, a les 11.30, sessió de Manel Garcia Sánchez (professor associat d'història antiga, Universitat de València) sobre *Soldats de Salamina: el xoc grecopèrsia, des de les Guerres Mèdiques fins a la conquesta d'Alexandre el Gran*; el 18, a les 19.00, xerrada de Massimo Cacciari (filòsof, exalcalde de Venècia) i Xavier Rubert de Ventós (filòsof, membre honorari del Parlament europeu) sobre *Europa: llocs i fronteres*. Av. Marqués de Comillas, 6-8 - Barcelona, fax 934 768 635, web: www.laCaixa.es

• **COSMOCAIXA.**— El 16 de maig, a les 19.00, Spencer Wells (genetista, investigador cap del projecte Genographic) parlarà sobre *De com els humans van poblar la terra. Projecte Genographic*; el 19 i 20, II Jornades sobre l'ensenyament de la física i la química en l'educació secundària. C/ Teodor Roviralta, 47-51 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaxa@bcn.fundacio@lacaixa.es

• **BALMESIANA.**— El 17 de maig, conferència *La família que Déu vol. Un projecte de felicitat*, a càrrec del Dr. Joan Antonio Mateo, delegat diocesà per a la Pastoral de la Família i de la Vida del bisbat de la Seu d'Urgell. Preparació per a la V Trobada Mundial de les Famílies a València. Serà al carrer Duran i Bas, 9 - Barcelona, web: www.balmesiana.org

• **ESCLAVES DEL SAGRAT COR DE JESÚS.**— El 18 de maig, a les 12.30, eucaristia amb motiu de la festa de santa Rafaela M., fundadora de les Esclaves. C/ Mallorca, 232 - Barcelona.

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— El 18 de maig, a les 19.30, concert de l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra; a les 20.00, festival de poesia. Més informació: tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

• **ÀMBIT MARIA CORRAL.**— El 18 de maig, a les 20.00, sopar hora europea sobre *L'assetjament moral*, amb Ferran Barri (president de SOS-Bullying), Marta Burguet (doctora en Pedagogia, professora de resolució de conflictes), Elena Juanola (metgessa del treball) i Tina Ureña (trabajadora social). Modera Assumpta Sendra, professora de la Facultat de Ciències de l'Educació, Blanquerna-URL. Més informació: tel. 932 722 950.

• **COMUNITAT DE SANT PÈRE DE LES PUEL·LES.**— El 19 de maig, a les 19.30, formació permanent *El sentit de la festa cristiana*, pel P. Cebrià Pifarré, o.s.b. C/ Anglí, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915.

• **DIVENDRES JOVE.**— El 19 de maig, a les 21.30, espai per a joves de 16 a 23 anys, amb el lema «L'amor de parella i el llenguatge corporal»: pregària, micro obert i música, dinar i diversió. Parròquia de Sant Ramon de Penyaforat, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, a/e: divendresjove@hotmail.com

• **ANIMADORS BÍBLICS.**— El 20 de maig, de 10.00 a 13.30, trobada de metodologia i espiritualitat per a animadors bíblics, *Descobrir el secret de la Bíblia*. Es treballarà a partir de l'evangeli de Lluc i dels Fets dels Apòstols. Animen: Quique Fernández i Justino Martínez. Informació i inscripcions: c/ Feliu i Codina, 59 - Barcelona, tel. 934 278 577, a/e: juspaz@combianos.com

• **PASTORAL DEL SORD.**— El 20 de maig, a les 19.30, conferència per a joves sobre *Dignitat de la persona i pudor*, amb Nuria Recto (Provida), a la parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68, entrada pel carrer Sant Marc). Interpretada amb llengua de signes per als sords.

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CÀTOLICA.**— El 20 i 21 de maig, trobada de Catalunya de la RCC en l'Esperit 2006. Serà a la casa d'exercicis Martí Codolar, av. Vidal i Barraquer, s/n. Presideix Juan Manuel Martín Moreno, s.j. Més informació: R. Costa, tel. 934 340 375, i A. Villarubia, tel. 932 116 215.

• **MARE DE DÉU D'ARBOLÓ.**— Els pallaresos residents a Barcelona celebraran l'aplec de la Mare de Déu d'Arboló a la parròquia major de Santa Anna (c/ Rivadeneyra, 3) el 21 de maig, a les 18.00, amb la missa i el cant dels goigs.

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOSA.**— El 21 de maig, a les 18.00, Enrique Fernández, animador bíblic i autor del llibre *Maria Magdalena* impartirà la xerrada *M. Magdalena: Evangelio versus Código*. C/ Consell de Cent, 110 - Barcelona.

• **CENTRE CULTURAL PASSAT-**

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Tenim una plaça disponible

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)

Des del carrer

El periodista Antoni Coll i Gilabert (Ivars d'Urgell, 1943) és l'actual director d'edicions del «Diari de Tarragona» i acaba de publicar el seu desè llibre «Dios y los periódicos» (Planeta Testimonio). Coll escull com a fil conductor del llibre Nicodem, un periodista que busca Déu en la solitud del tancament d'un diari. «Dios y los periódicos» és un assaig que reflexiona sobre l'existència de Déu, els grans temes de la vida i de l'actualitat, des de la perspectiva de la fe cristiana. Amb un estil molt personal, l'autor parla de forma amena d'allò que és transcendent, tractat sovint amb un deliciós sentit de l'humor. L'obra d'Antoni Coll, amb epíleg del periodista Pedro J. Ramírez, tal com es va dir en la seva presentació, «és d'aquells llibres que ajuden a caminar per la vida».

Foto: Joan Boronat

Antoni Coll, periodista i autor del llibre «Dios y los periódicos»

«M'imagino que Crist reia sovint»

—Per què el seu protagonista du el nom de Nicodem?

—És el redactor de tancament d'un diari, el que es queda més tard a la nit. I en aquelles hores de la jornada periodística, en la solitud de la redacció, troba moments per reflexionar i adreçar-se a Déu. Li he posat Nicodem en memòria d'aquell apòstol del qual diu l'Evangeli que «anava a Jesús de nit».

—L'existència de Déu, el gran tema. Pot deixar indiferent algú?

—Em sembla que no. Fixi's en les entrevistes que surten a «La Contra» de *La Vanguardia*. Sempre els pregunten si creuen en Déu. I responen «sí», «no», «sóc agnòstic», «sóc ateu», «crec però no practico»..., com si les seves opinions fossin punts d'una circumferència que no pot oblidar el centre.

—És ortodox parlar sobre les coses de Déu en clau d'humor?

—Això em recorda quan alguns, veient Joan XXIII, s'estranyaven: pot riure un Papa? M'imagino que Crist reia sovint. Seguint la regla periodística que determina que la notícia és el fet

desacostumat, l'Evangeli ens diu algunes vegades que Jesús va plorar. No ens diu que reia perquè era el seu estat natural. No estic d'acord amb els que pensen que la religió és avorrida.

—Com afronta el fet de la descristianització?

—Amb preocupació i dolor, però amb confiança. L'Església és una barca que té un bon patró. Fa segles que es diu que s'enfonsa, però són les ideologies que proclamen això les que moren i desapareixen. Ho afronto, doncs, amb aquella seguretat que va fer dir a sant Tomàs More, quan s'acomiajava del seu gendre, camí del seu empresonament a la Torre de Londres: «Tranquil, sir Ropper, la batalla està guanyada.»

—La seva obra és escrita des de la perspectiva de creient. Pot aportar alguna cosa a la persona no creient?

—Tinc un profund respecte pels no creients. Els he dedicat un capítol específic titulat «Els bons sense religió». El llibre va adreçat especialment a ells. Els proposa un seguit de vivències i arguments amb la confiança que ells

podran distingir entre el concepte negatiu que tenen del que és l'Església i el que l'Església és realment.

—Per què la inclusió, en el llibre, de tantes tragèdies que recentment han sacsejat al món?

—Un periodista de nit no és un periodista adormit. S'ha de plantejar les tragèdies: la guerra, la injustificada manca de solidaritat amb els pobres, el terrorisme, el menyspreu a la vida que suposen els experiments amb embrions, l'avortament, l'eutanàsia..., però el llibre conté també històries molt positives i bon humor.

—Vostè diu que aquest és el llibre de la seva vida...

—A la presentació ho vaig dir perquè encara que l'he fet en els darrers tres anys, el porto incubant en fa 40, és a dir, des que vaig començar a treballar com a periodista. I gairebé al mateix temps he procurat anar raonant la fe que vaig rebre dels meus pares per afrontar un ambient nou.

Joan Boronat

Exemple evangèlic

Fa pocs mesos que s'ha inaugurat a Yanji, una ciutat petita del nord-est de la Xina, el primer hospital per a malalts terminals de càncer de tot el país. Està dirigit pels germans de Sant Joan de Déu, concretament per cinc d'ells vinguts de Corea del Sud. L'hospital és relativament petit però ofereix el màxim de serveis als pacients, que inclouen consulta externa i residència de dia entre d'altres. Pràcticament tota la inversió ha vingut de l'orde, i malgrat això les autoritats xineses no els permeten mostrar cap símbol religiós a les instal·lacions. La tasca d'aquests germans santjoanistes és pionera en un país superpoblat i amb una assistència sanitària molt deficient, sobretot en zones rurals i pobres com aquesta on s'han instal·lat.

Aquest és només un dels molts exemples del que l'Església fa arreu del món a favor dels necessitats i en condicions sovint desfavorables. És la seva manera de fer present i real l'amor de Déu, aplicant al peu de la lletra el missatge evangèlic. Els missioners prescindeixen de tot allò sobrer per dedicar-se exclusivament a practicar l'essència del cristianisme. Ells són la part més indispensable de l'Església, i per aquest motiu cal tenir-los sempre molt presents, com un autèntic model, a l'hora d'encetar qualsevol debat sobre l'Església.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Com utilitzem els mitjans?

El proper dia 28 s'escau la 40a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. El seu lema marca un objectiu tan suggeridor com difícil d'assolir: «Els mitjans: xarxa de comunicació, comunió i cooperació.» Encara falten dies..., però no em sembla inoportú avançar unes primeres reflexions sobre el tema, per començar a fer boca.

Quan parlem de mitjans de comunicació sovint centrem l'atenció en el primer d'aquests dos mots. Pensem en la prodigiosa facilitat amb què podem rebre i emetre e-mails a través de la xarxa... I missatges per mitjà del mòbil... I en les imatges que el televisor i el cinema ens fan arribar... I en la informació puntual que ens ofereixen la premsa escrita i la ràdio... Són els *media*, les lleres o canals que permeten que la paraula circuli amb celeritat i precisió. Ara bé, més important que la llera és l'aigua que hi discorre, més decisiu que el mitjà és l'objectiu, més interessant que parlar és la qualitat d'allò que diem... Reflexionem, doncs, una mica sobre el segon dels dos mots: comunicació.

La primera pregunta seria: creix realment la comunicació entre les persones al ritme que ho fan els mitjans? Em vénen ara a la memòria algunes imatges de la vida diària: per exemple, la dels qui van pel món amb les orelles tapades pels auriculars, o pel mòbil que no deixen reposar. Admeto que assoleixin un cert tipus de comunicació: aquella que han decidit d'acceptar. Però l'exageració amb què s'hi donen els *aïlla*. Qui gosaria preguntar per una adreça a un vianant en aquestes condicions? Després ve el tema de la qualitat del que diuen. No trobeu penosos alguns diàlegs en mòbil que sovint arriben a cridar

l'atenció d'una bona part dels passatgers d'un autobús? Per no esmentar els pesats que cada matí, en obrir l'ordinador, et recomanen, no gaire finament, l'ús d'alguna marca de *viagra*... I ja, posats a dir, deixeu que esmenti el nou empobriment de la llengua que comporta la manera com molts escriuen els missatges de mòbil...

Tots aquests mitjans són expressió d'un progrés tècnic meravellós. Però tenen en comú amb els de les etapes més primitives de la història la seva ambivalència: des dels orígens, una simple pedra ha pogut servir per apedregar o per construir... Ara, els nostres sofisticats mitjans poden servir per fer comunitat o per desfer-la. Seria bo aprofitar la propera Jornada Mundial per ajudar les persones a integrar en una perspectiva d'humanisme cristià les noves tècniques de comunicació. Allò que el papa Benet acaba d'anomenar en el seu missatge per a la jornada «la formació en l'ús responsable i crític dels mitjans que ajuda les persones a fer-los servir d'una manera intel·ligent i apropiada».

En definitiva, es tracta d'assumir el progrés no passivament, sinó com a subjectes capaços d'orientar-los al veritable servei de la persona.

Ara mateix

Rauxa